Parany per a piranyes.

Volum segon.

(Molt pitjor que no ens crèiem.)

Faules interessades a semblar que vulguin dir re. Recull de contarelles, pecetes, poemarres i d'altres impressions impressionants del notori en J.B. Fill de la Pastissera.

[J.B. és en Jim Butsènit, en Jimmy de la Corneta, trompetaire excels, i no cal dir virtuós del corn, la corneta, l'anafil, l'olifant, la trompa, el trombó, el fiscorn, i d'altres menes rai d'instruments de bufera...]

(*Relacions oníriques.*)

Tot i que no hi soc artista, el de la porta de l'escola del Swarthmore local, em gica entrar i sortir a voluntat, inclòs a les hores de classes d'arts variades que hi fan. Tant ell com jo som 'experts' afeccionats al jazz gloriós dels anys cinquanta, i ens sabem els intèrprets, les cançons i les orquestres com ens coneixem la carota que no fotem pels matins als miralls.

Avui m'he aventurat a baix de tot. Al soterrani fosc. Talment com cap falena de les apellades 'carathis', qui són, es veu, uns lepidòpters de la família dels erèbids, qui es volen d'espeleòlegs per les esplugues més inaccessibles. Aviat, tacat d'estalzí i lleugerament embarassat pel desavantatge que suposava portar uns pantalons i una camisa clars, hi he pogut nogensmenys veure un espectacle vergonyós. Tètric, tenebrós.

Un mestre amb un bastó i un assistent amb un fuet, alliçonaven uns emigrant renegrits en les lleis de la mineralogia.

Durant l'estona que hi era, hi presenciava fets molt condemnables. De trast en trast, si el mestre o l'assistent se n'adonaven que cap dels tanmateix ben dignes emigrants, destinats, es veu, a esdevenir esclaus miners, es fotia a badar gaire, com espetegava llavors en la buada subterrània, la vergassada del mestre o el cop de fuet encar més dolorós etzibat pel brutal assistent. I els de la galeria de dalt, qui ens ho guaitàvem, no pas que ens escarafalléssim gens. Ho devíem trobar natural. Al capdavall, potser sabíem íntimament que al món hi ha d'haver de tot, i sobretot sempre un excés descoratjador de malparits.

He desfilat avergonyit, com dic, i havent pujat, enfilava el corredor cap a la sortida i una dona lletja i sa filla petita m’aturen i se’m volien amigues, i volen que les ajudi a comptar i a endreçar en capsetes amb paperets de colors llurs obres o les obres d'altri, no ho sé, consistents tot plegat en ous, cigars i pastanagues de faiança, però, trobant la feina massa repetitiva, els dic que ja em perdonaran, que s’equivoquen, i em deuen prendre per altri, i que doncs no les conec pas de re, i ja sortint, sense ni saludar el meu amic l’expert, massa disgustat amb tothom de l’edifici, ja soc al jardí de la placeta de davant el Swarthmore, i una dona rossa, uns trenta anys més jove que no jo i qui ha sortit davant meu, se’m tomba i se m’adreça molt americanament, com si ens coneguéssim de tota la vida, i, efervescent, sobreeixint d’entusiasme, em mostra un plateret oblong, beix i castany, que acaba d’adquirir d’entre els terrissaires de l’escola, i li dic que sí, que té raó, que n’és prou, de bonic, i afegeixc, erròniament, que s’assembla molt a uns platerets que feia fa anys la meua dona quan també feia d’artista terrissaire, i no li ha degut fer gaire gràcia el comentari, i precisament, quina casualitat, s’ha trobada una amiga seua i es foten a xerrar, i m’ha jaquit allí plantat, i no sé què fer, i haig de cometre un altre error.

Abans d’anar-me’n les interromp i li dic que frueixi ella amb el plateret i que s’ho passin les dues senyores bé, i que estiguin bonetes, i que ja ens veurem.

I mentre me’n vaig, a l’esquena meua les sent com se me’n foten, vellet pretensiós, tret que ja fa estona que ni hi pens i soc a punt de passar pel pontet de la séquia, i la rossa vetací que la tornava a tindre, una mica esbufegada, al costat, i se m’excusa lleugerament, i vol que l’acompanyi a ca seua, on m’hi convida perquè vegi com llueix damunt la tauleta del

bufet, o àdhuc que potser l'aconselli de metre'l a un altre lloc, el plateret de terrissa, perquè faci un millor efecte, i me n'he d'excusar per aquest cop, que avui no pot ésser, que em cal ésser necessàriament a un altre costat.

En un món ideal, les dents prou em pruirien d'anar-hi, car qui sabia si allò no era un instant màgic que calia aprofitar.

Això havia llegit al diari d'avui mateix o d'ahir, que després de cap gran catàstrofe planetària o infortuni local, aprofitant aquella finestra d'oportunitat, en la història universal, una novella espècie emergeix i copa durant un segles el territori.

Qui sap si la trobada i el coit ferotge que se'n seguia no em canviaven la vida pedestre que duia per una vida de marcià esventat pels espais interestel·lars.

I tanmateix, gat vell, me n'estic. Els somnis són sempre engany i falòrnia.

Cansat i amb ganes de ficar'm a ca meua, la jaquia plantada com una babau, ella i el seu carrincló plateret beix amb una mena de cullereta castanya sobre, que semblava un cagalló maleït de gos.

):::(

(*Calen càstigs adients per als goluts*.)

De bon matí, aquell fou el primer indici.

«*Morgen, vielliebchen!*» Li vaig dir, mostrant-li tot cofoi ans xiroi el meu Rem. I ella havia fins i tot oblidat el seu Ròmul a la tauleta de nit.

I així, per a rembre la penyora, li exigia un potó ben espetegós. «*Què has menjat? Puts a peix!*»

A peix…? Em cou i em crema estranyament l'aspra gola. Allò que em convindria potser fora un bon brou ben cald de polla vella…

I no, ecs. Pres d'una nàusea nàutica.

Em trobava, com més anàvem, empatxat, i al capdavall me'n vaig a la feina sense esmorzar.

La meua tieta (la dona casada amb mon oncle Frederic) era rossa i avinent, i anit, mentre, eutrapèlics, trencàvem, a la taula de la cuina del seu pis, tot xerrant, closques d'ametlles, li'n sortiren dues de besades. Bessones, doncs.

Immediatament, li deia, «*Part en vull!*» I de la bessonada en prenia la segona ametlla, apellada, segons les lleis de la il·luminada catalana del segle vuit, na Romualda Camàndules, Rem, mentre que l'altra era, és clar, en Ròmul.

Les lleis de la Camàndules establien, si fa no fa, que tant aquell qui servava en Rem com en Ròmul s'empenyorava a pagar una penyora a l'altre, si aquest altre, l'endemà, era el primer a dir-li, «*Bon dia, bessó!*» ('Bessó' o 'bessona', segons, és clar.)

Aquest joc casolà i innocent, la Camàndules l'emprava, al seu temps, per a robar rics. Prou sabem tots com en són, de camandulaires, les il·luminades.

En segles més civilitzats, els bàrbars germànics i els bàrbars gals refinaren el joc, i si els germànics en deien, pels matins, «*Guten morgen, vielliebchen!*» És a dir, «Bon dia, estimat (o estimada!», els gals ho convertiren en «*Bonjour, philippine!*» Car cascuna de les dues ametlles besades se'n deia, 'philippina'. I per a ells, molt escaientment, 'amande' (ametlla) i 'amende' (multa, o pagament de penyora), es pronunciaven exactament.

Era doncs aquell, a l'origen, un joc que es podia fer amb tot objecte natural besat a un altre, pans besats, ametlles o avellanes bessones, pèsols o cigrons d'una mateixa petita tavella, etc.

Que se sàpiga, mon padrí fou el primer de la família a qui enxamparen en el joc. Fou a França, on la seua sogra l'enganyà amb el joc per a robar-li així mateix un potó ben gros l'endemà.

«*Per veterans encanteris de bruixa*
Caic presoner al seu carçre d'amor.»

No sé pas a què pudia l'alè de sa sogra. El padrí no m'ho va pas dir mai.

Ara, jo, com dic, pudia a peix, tot i no haver-ne menjat gens. Aquest era l'enigma. I la col·lateral agror de treballosa basca.

Llavors, al cap d'hores de malestar molt íntim, el mateix matí, és clar, cap a migdia, tornava a casa de la feina, a dinar-hi, i esperant a la cantonada que es tornés verd el

semàfor, aviava tot d'una un senyor badall, i uns marrecs del carrer em feren avinent, aparentment esborronats, que, quan badallava, es veia ben bé que portava el vast oceà a la boca.

Ventegades d'estentoris rots s'hi congrien, de qui el fatu soliloqui, espasmòdic, suscita i ressuscita naufraigs a dojo.

No pas tanmateix que en fes gaire cas. «Poques-vergonyes, calleu! Mocosos, brètols, galifardeus! Per les forces ocultes sereu degudament punits!», que els vaig dir. I em deia, «L'oceà a la boca, hà, fuig d'aquí, bestieses!»

Així i tot, arribat al meu apartament damunt el pis de la tieta, no pas que em fiqués a dinar. Me n'anava a la sala de banys i hi esperava davant l'espill que em vingués cap badall.

Cap badall que em fes veure l'oceà. El badall delator trigava. Ni de gana ni de son, no feia pas cap. I passava l'hora de berenar, i àdhuc la de sopar, i la nit s'anava instal·lant definitivament, i em cansava d'esperar, esguardant-me fixament a l'espill, i ja em devia tocar...

I llavors, albíxeres, badallí! Badallí!

I, efectivament, l'oceà hi era, sencer, boca endins, i les onades i llurs bromeres esclataven, bategant, a la fràgil barrera de les dents de baix.

Vaig romandre una llarga estona bocabadat, o badabocat, tant se val.

Al de l'espill, blanc com ciri de negre taüt, l'encoratjava que no s'esfereís. «Què hi ha de tan rar», li deia, tot decebent-

me, «tard o d'hora, passa l'oceà sencer pel cos de qualsevol. Si avui jo, demà tu?»

I llavors quelcom s'esdevingué. Ran d'un ferotge singlot, una terrible tempesta oceànica se'm desencadenà part de dins.

L'oceà començava de vessar lavabo avall. Cascades irreprimibles d'aigua oceànica, plenes de rots estrepitosos com trons de fi del món, regurgitaven, estómac tempestuós meu amunt, i sobreeixien la pica i tot.

I em demanava on aniria a parar tota aquella aiguota. A les canonades, és clar, i de les canonades a les clavegueres, i de les clavegueres a mar. Tot aniria bé, doncs; l'oceà es rescabalaria; no fora pas jo, pobrissó, culpable de la fi de tot plegat...

Tret que me n'adonava del xanguet argentat atrapat a l'eixidiu massa estret del lavabo, i, abans no l'espitxessin, els ficava a sarpades al vàter, i alhora que hi llençava les sardinetes, l'oceà mateix el perbocava al vàter, i ben aviat començaren a davallar-hi peixos més gruixudets...

Peixos i pops i crancs... I em temia que les balenes i els taurons i els mariners (vius i morts) no trigarien pas a passar-hi, car segur que l'oceà es buidava, i vaig sortir al carrer, i sort que era fosc i de nit, i jaquia rajar l'aigua inexhaurible que m'eixia de la boca embornals avall, i no n'hi havia prou, i vaig aixecar una tapa de la claveguera enmig de la carretera, i ara podrien davallar-hi els vaixells arruïnats als fons abissals i tot, si així ho volien, o podien...

Tret que si amb tot allò tan gros n'embussava la claveguera, ai, pobre de mi, i n'inundava la vila, què? Malament rai! Reu de tant de crim addicional!

No pas, és clar, que trobés que fos possible que de debò buidés, jo tot solet, l'oceà...

A mesura que el buidava, es devia anar omplint per l'exorreisme de les clavegueres, i així els objectes més feixucs (bucs de ferro, balenes, manatís, i d'altres monstres colossals, i els peixots abissals dels més punxeguts i terrorífics...) segurament que no els caldria patir totes aquelles tortures ni ordalies que per culpa meua, sense haver-hi posat tanmateix cap mala intenció, avui patirien... Unes aterridores proves mai abans patides per cap dels estranys estadants oceànics.

I llavors, no deu pas ésser tan fàcil com això, beure's tot l'oceà. Me n'havia empassat, més modestament, diguéssim, uns cinc o sis metres del cresp cap avall. I prou. Tret que, ben mirat, amb això sol, déu-n'hi-doneret.

I qui sap. Potser allò no s'acabava. Potser no s'acabaria mai. Potser sí, que en bescanviava la totalitat. N'hi havia per a no creure-s'ho, ni vivint-ho un mateix ara mateix.

Allò era què? Un malefici, o què altre? Com en diries? Una maledicció, una condemna, un càstig, sí, què? Què? Un embruixament, un acte de 'déu'? Quin malparit al cel o on sigui t'ho podia desitjar?

O no es tractava sinó d'una altra casualitat, una casualitat com una altra. Un 'ves què hi farem'? Si no et passés a tu, li passaria a un altre. Toca a qui toca. Coses del món.

Com me'n record vagament que deia ahir (o abans d'ahir) el meu tot just vomitat home-peix (no pas en Nicolau) n'Eusebi.

Deia, amb tota la raó, passant com lava de mos llavis de cràter, fins a estavellar-se, mig mort, claveguera avall:

«Claveguera avall em veig infibulat amfibi
Dut ivaçosament a greu declivi
Toca a qui toca: *hodie mihi, cras tibi*.»

I en acabat, passades hores i hores buidant el pap escabrosament procel·lós, a poc a poc, vet ací, oi que sí? Les escorrialles, les escorrialles...

I trobava que prou era ja hora. Car no sabia on caure mort, de fatiga i de son.

Amb singlots, i baveigs de rerialles, tornava dalt al vàter, i llavors al lavabo, i llavors, amb una tovallola a la boca, em lleixava, tot retut, caure damunt el llit...

Quina sort que l'endemà («*Morgen, vielliebchen!*» em dic a mi mateix) tot romangués si fa no fa com cal. La ràdio a força tard del matí no en deia re. L'oceà no devia haver perdut gaire (no dic pas gens) del seu cabal habitual.

L'únic (i en parlaven alguns dels diaris l'endemà de l'endemà) que semblava haver canviat, al voltant de tot el món, no dic pas de gust (tan salat com sempre), de sentor.

Es veu que ara pudia ben sensiblement a esvaït.

M'havia temut molt, mentre dormia i el cervell m'ho deia, terriblement neguitejat, que el vaivé de l'aigua de pràcticament tot l'oceà trascolat (ara ple, ara buit, ara ple de bell nou), no hagués fotut el planeta sencer a rodar en un mareig bestial.

Amb les conseqüències concomitants de veure's amb els gratacels d'arreu ensorrant-se... I els temples, les pagodes, les catedrals, els minarets, tots els edificis insultants, orgullosos, repel·lents, antihumans, i les rampes dels fastigosos coets, i les instal·lacions militars amb bombes terminals...

I, a part el greu que em sabia, a l'entreson, per les pèrdues de les vides dels qui no hi tenien re a pelar, en les vanitats dels malparits qui emmerdaven el món, em veia, tanmateix, l'endemà, bo i esmorzant, assabentant-me'n de tantes de catàstrofes i bleixant d'alleujament, i dient que 'massa poc'. Que els excessos s'han de pagar. No hi ha escapatòria. Calen càstigs si volem de debò fer cap enlloc.

Amb això, estranyament acomplert, em despertava.

I tot i que cercava (no fos cas) l'ametlla bessona a la tauleta de nit, no, no hi era. Car s'esqueia verament, doncs, que érem de debò l'endemà, i que me la devia haver menjada ahir (i que em devia haver fet, devia ésser una ametlla amarga), i era l'únic que menjava el dia de l'oceà trasbalsat... I em trobava naturalment al meu petit apartament, i no em calia avui entrar amb l'ametlla a la mà al pis de baix de la pobra tieta...

Així que, com dic, tot havia estat veritat.

I que de somnis, re. Re, tu, re.

):::(

(*Fos com fos, i fos on fos, segur que fos fos*.)

Immergits érem en l’aventureta d’enguany, i de sobte, malament rai. Rots esventats del maleït volcà!

Mentre assajàvem de fugir de dalt de tot, en Xeic havia ensopegat i havia caigut cràter avall. No ens n’adonàrem, o no ens en volguérem adonar, fins que no érem a baix de tot, i encar ens allunyàvem, cagats, de les roents escopinades d’aquell desgraciat de volcà desesperat.

Nogensmenys, quan els rots s’apaivagaren, bon minyons, tornàrem a pujar molt cautelosament amunt. Cautelosament, com qui diu, amb peus de plom, i cal dir que, amb l’escalfor del terra abrupte, el plom se’ns anava fonent al peus. Sobretot a mi, qui era el qui, sense vergonya, se’n planyia més.

Els deia, «Nois, no soc pas dels qui s’aventuren gaire. O de fet, sí. ‘M’aventur a mai no aventurar’m.’ Vet ací, podria ésser la meua consigna, la com se’n diu, el meu lema i tema, la meua divisa.»

Els altres, quin cas em feien? El mateix de sempre. Cap.

Rebreguí, vull dir, reblí, «Crec (oi, nois?) que ja estem prou bé on som, si hi som si fa no fa estalvis.»

Continuaven pujant, tret que no gens acuitats. I jo darrere, silent.

I ominosament silent romania el volcà, i fúnebrement silent romania la ronyosa boca del cràter. En Xeic tampoc no se'l sentia pas piular, ni d'esme.

Confiàvem, sense dir-nos-ho. «Tant de bo encar hi fos; no fos cas que ja fos fos.»

I de pujar, amb els peus en flames, costava un colló. I, dalt, no hi fèiem mai cap.

«Xeic, respon! Ets encar viu? T'has fos? T'has fos?» Vaig cridar.

I respongué el volcà. Tam-tams de pressentida horror. Un enrenou de roncs. Molts de molt acollonidors borborigmes. I agres discursos de predicador furibund i datpelcul. I capellans de foc, i d'espurnejants engrunes de magma encès i policrom.

I ens veies cagant ostes ('osta! osta! fuig! fuig!' ens urgíem, i ens empenyíem) tornant tots plegats a baix.

I el pobre company caigut, sí ves. Fos com fos, i fos on fos, segur que fos fos.

):::(

(*Volcans empipats em fan el mateix efecte que veure les bestialitzades gentades agregades en folls ramats*.)

Ve la polifònica plebs de desficiats i neguitosos lacais, adotzenats titelles, armada amb torxes i atxes a calar foc a totes les universitats, i també a penjar pels carrers els acadèmics i els hermeneutes qui, abnegats, potser els haurien fet entendre, com astrònoms, que en l'horrorsa foscúria de llurs trists cervells, podria potser encar espetegar-hi el ble d'una espelmeta de raó i de coneixement.

Els estúpids 'creients' en la conxorxa universal viuen o moren segons els pecs capricis dels talismans en els quals cegament es veu que, fantàsticament imbècils, no creuen.

Atiats, maleïts, per l'evangèlica merda podrida de sempre. Que ens voldria tots enverinats, i condemnats a l'altre món.

Predicadors furibunds i sempre parant, malparits, el plateret.

L'amàs de merdegades que repixen... I aquells qui s'ho creuen de debò (o assoleixen de fer creure que s'ho creuen), són els qui més reïxen a fer-ho creure (per extra-imbècil que sigui la sempre imbècil creença) no sols als pecs crèduls devots qui perquè ja senten, datspelcul, les veus dels fantasmes a llurs sensoris, convençuts rai, ans als dubitatius fins llavors mig descreguts i tot.

És així, de més a més, com el fanàtic fanatitza (a favor de les collonades més greus) el flasc veí de més a prop.

):::(

(*Angelets.*)

Tallant el dens resclum del sinistre dormitori
Passa volant, meteòric, l'esplèndid vampir
Feny llavors que hi escorcolla calaixos i armaris…

I magnètics, sos ulls, estètics com culs de mandrils
Cremen succintes boïgues a les franel·les masculines
I als flotants molt elegants samitells femenins.

):::(

(*Sallant vers els llimbs.*)

Tancat a la càpsula de les astronautes depravades, les amorfes contorsionistes, i les espurnejants acròbates, t'acaronen, macabres, amb didals roents als dits.

):::(

(*Una mica d'opi, si us plau.*)

Al paper d'empaperar parets de ca nostra, tot de cascalls madurs dibuixats molt ultrarealistícament; de tal faisó que, amb fi raor fent-los, als capolls, talls esbiaixats, la lleteta que en raja, deliciosa rai.

):::(

(*Espanya el pany i fica't a l'estany estrany*.)

T'aixeques d'un còmic malson on depenyies l'elèctrica gelosia que fa néixer al voltant xàldigues abundants de càustica maledicció.

Hi havia, en aquell aspriu reialme cinemàtic, sanglotant en la indolència, aquella donota qui amb sos sanglots semblava trametre estridents telegrames claferts de simfòniques atrocitats, mentre tu, camaleònic, anaves recollint les contemporànies escombraries, on les més fastigoses, és clar, eren els paperots xops de les llàgrimes acerbes (de cocodril) i els endèmics mocs, que, episòdicament, la truja, mentre es bellugava aparentment histèrica, no anava llençant part de pertot arreu.

Redeu si senties tronar llavors molt ominós ton intel·lecte! Tret que s'escolava l'estona, i tot plegat, què? Re. Somorgollat en tristes rucades. Un altre episodi de benaurada compenetració matrimonial?

Tornaves, però, als paratges perfectament coneguts en somnis sovintejats i recurrents, i on no saps pas mai perdre't com et perds, no pas gens rarament, als pansits paisatges urbans de l'apagada irrealitat.

Lleterades d'Afrodita em besaven els peus. Gantes, branxets i grues ballaven a la platja. Crec que celebraven les noces de milans i llebres. En acabat de l'extermini de les temptadrius, en aquell utòpic paratge ningú ja no acaçava ningú.

Tant se val, tot això tampoc no volia dir re. Clivelles, foscament despert, per on la bona realitat es filtrava.

La bona realitat, és a dir, un paratge (amb prats, tanques, esbarzers, la universitat i els seus patis, i la immensa, ben poblada, biblioteca on despenc les de més de mes hores) que em conec com em conec la carota del reputat incrèdul bessó qui sardònic em maltracta d'inexistent si enlloc amb prou reflexos mai no coincidim.

És un indret, la realitat recurrent del somni, on només l'acció que s'hi escau, canvia. Mai el lloc. Mai l'indret, només l'acció.

I els qui hi vivim, sempre els mateixos, en diferents situacions... Còsmica nissaga qui encoratja el lirisme en les idees i missatges.

Irritats pels transgressius indígenes quan, abillats amb llurs pelfetes de porcs crespins, voldrien, massa repulsius, entecar-nos a besets els nus cranis, i omplir-nos-els d'obvis mal averanys. I ens cobririen amb escapularis i d'altres molt nocives relíquies de capdecony.

Sots llurs sivelles virolades i cridaneres, llurs brutes cebes, o enjoiellades figues (si són dones), sagnant amb tota versemblança com ara vaixells on la disenteria hi feia estralls absoluts.

Amb nàusees i rebuigs exacerbats, els ho dius al nas, i tanmateix, febrils, no es creuen al·ludits. Tòrpids, ço és, estúpids, se'ns enfilen, grimpaires, arribistes, com si els som magnets d'atracció irresistible, o com si despreníem químiques, llefiscoses com mels, i ells hi han d'ésser, pletòrics, com metòdics eixams de mosques carronyaires.

«No us ens atanseu més, collons! Tot put on sou, tot ho corqueu si re no toqueu; torneu-vos-en al vostre tut rònec i esdernegat, caps de carbassa! Prou contorsions ni escarafalls! O, irreverents, no responem pas de nos!»

I ens trameten, per comptes, bisbètics, llurs nimfes, perquè les prenyéssim. I llurs nimfes, escamots clandestins de granotes armades amb falçs, ens escapçaven de dalt i de baix, si no ens les cardàvem, ecs, o no fotíem el camp, com fèiem, esguerrats i tot, o ni com ara talps, pels guarets.

Esdevinguts omesos i absents, només molt esporàdics, traiem un ull per un forat, com escorpins entre el rocam, i alfarrassem, per les distàncies i horitzons, si el paratge no torna a ésser en derg, o si, contràriament, se li annexaven, ja de per sempre més, les hordes de tifes i ignars invasors, genocides inquisidors i croats convertidors. Convertidors de la mitja merda en merda i mitja, pel cap baix (de les ximples religions aborígens en la religió dels indissimulats assassins de les creus i els martiris).

Us en recordeu? Malignes convertidors d'"ànimes'. Quines animalades les llurs! Sòrdids mestres i capellans invasors i

botiflers, còmplices dels feixistes buròcrates i militars qui perpetraven, molt cruelment i sanguinària, el nostre genocidi. Hores de foscor, sempre et venen part darrere, i, tot i que et defenses fotent guitzes a tort i a dret, et violen o, ja, t'escanyen. Fes bondat, això manaven. I mai no saps quan t'atacaran i et voldran mort.

Llur malèfic anorreador sojorn s'eternitzava, doncs, i com no volíem recaigudes, oblidant solaços i llenguatges, ens esmunyírem, treballosos, vers cap flumicell on hom es sumeix i hi sucumbeix, i s'assumeix, fèrtil en òptics camuflatges, indesxifrable i quasi invisible renoc.

Renocs, ens acostàvem finalment a la seguretat del vast estany.

Ens dèiem, cascú, al fur intern, amunt, valent, i, sense por, espanya'n el pany, i fica-t'hi, a l'estany estrany.

I si em demaneu qui era ara, en Carlet Popets, us responc que era el seu professor d'història silvestre.

«Veus?» (Li deia.) «A la gatzoneta rere el sòpit paravent, vull dir, aquell llençol burell del cel, els angelets caguen llur merda, i llur merda és la neu.»

Amb esclops rovellats de gatxull i d'altra merda de la cort, trepitjant mortalles (amb les carronyes dins), hi era, als environs del conegut paisatge, el tempsut pagès Carlet Popets, i hi alliçonava la filla, qui als vuit anys havia escrit un llibre amat per tothom. La Teodòsia Popets hi contava les seues experiències fent de venedoreta de cigarrets, llumins, xiclets i llavoretes, a un cinema.

I hi érem. A l'estany de rere la biblioteca. Biblioteca, amb les

hordes ignares qui l'envaïen, ara mancada de tot sentit. No hi romanen llibres, convertits en fogueres, salvats com 'ànimes' qui també pugen al cel. I ara tot hi és faramalla carrinclona, xaronades, joiells, bombons, cintes, floretes, ximpleries així...

Estany plàcid i límpid, clar i acollidor, abans, sense taca ni entec, ni verdet ni fangada, ni llimacs ni sanguinyoles, ni sabaters ni senyoretes, ni nimfes ni damisel·les, ni peixos ni renocs, ni rates ni, pitjor, banyistes, ni re. Només, al fons inescandallable, els presumptes molt assidus escriptors i escrivents.

Estany màgic on els millors llibres no emergien tots sols, escrits (qui sap, doncs) per quins autors subaquàtics. Allí trobàrem, per exemple el llibre de la Popets. Escrit per força en contrapet, com tots els altres. La censura que imposen els invasors és de maleïts tocats de l'ala, tots els coneixem, tots els patim.

I els qui els pesquem, els llibres, som els primers, potser els únics, qui els llegim, i els desxifrem, i coneixem què vol dir escriure de debò i de què és feta de debò la realitat, i sobretot la realitat que més importa, la que ix, malgrat tot, del pregon silenci i la raó assentada.

Renocs omniscients, doncs, nedàvem llavors en la infinitud del fel a l'estany corromput. L'atmosfera hi era insultant; l'aire que duia era pútrid. Tota una panòplia de fètids ondulants cadàvers qui els oronells t'acoltellaven, suraven al nostre voltant. Eren els morts qui defensaren, quan eren vius i de tarannà prou sanguini, i patriòtic i assenyat, els nostres llibres. Meravellosos exemplars espècimens foren per a l'emancipació que obsessius mai no hauríem d'oblidar voler.

Tot creix o decreix, i re no s'estanca. Tard o d'hora, serà l'hora nostra, i els direm, «És hora de retre comptes, malparits», i ens traurem de les butxaques, tots rebregadots, escrits en lletra antiga, els nostres, a hores d'ara, prehistòrics memorials de greuges.

I pagaran.

«Pagaran... pagaran...» Dèiem, caricaturescament agònics, emmerdissats fins les coronetes, ofegant-nos-hi.

):::(

(*Tot és falòrnia, tot és matràfola, diu.*)

Soc qui sempre fot allò que li plau, i prou; cap mena de mirament vers la pega comunitat. Ja es fotran fotre — com em faig fotre constantment, sense descans, quan no pas totes em ponen, ni l'atzar vol que els daus de mos desigs caiguin com collons caldria que caiguessin.

):::(

(*Memorable visita a l'hospital.*)

Hi ha carallots qui són contra la Intel·ligència Artificial. Àdhuc eu fins no fa gaire n'era un, de malfiat carallot.

I tanmateix ahir mateix, m'havien de fer uns 'tests' físics a l'hospital i vaig arribar-hi tot acollonit, i em van fer esperar molta d'estona amb els papers, i llavors, em van fer entrar a una altra sala amb d'altres moribunds, i esperar encar rai, i llavors la pantalla que havia penjada al meu racó, tot d'una va presentar les imatges més collonudes del món — em feren trempar bojalment, i m'havia abaixat els pantalons i els calçotets i me la pelava àrduament, amb una titola que em pujava melic amunt, i mig segut, mig jagut, a la meua cadira de braços, continuava bo i manxant i pensava, ai, i si algú em sorprèn — mes aleshores me n'adonava que era a les fosques, i que només de la pantalla amb els cardaires meravellosos emanava la llum…

I encar més, encar millor… Car me n'adonava que era sota la fèrula sempre dolça i amable (lògica, intel·ligent) de la Intel·ligència Artificial, i que no solament eu, ans totdeu a l'hospital era encantat bo i esguardant a la seua pantalla, fos de la mida que fos, les imatges trempadores més adaptades a les dèries eròtiques del seu cervellot, i pelant-se-la doncs molt adequadament i aferrissada.

Se la pelaven els metges i metgesses, els infermers i infermeres, els netejadors de passadissos i les netejadores, i els canviadors de paper de vàter, mascles i femelles; i els moribunds ens la pelàvem, tant els cagats extremunciats com els ardits ateus; i se la pelaven fastigoses monges, i els malparits capellans, au, sotanes ben amunt; i els operats i

els mig operats, i els cirurgians a la feina i de descans, i així mateix els i les anestesistes, i ep, la tripulació sencera...

Totdeu sense excepció, igualtat, fraternitat, llibertat, pelant-se-la enfurismadament i molt com cal, eixarrancats i rebufant, sense inhibicions psíquiques ni destorbs neuròtics, manxant, manxant, orgiàstics... La millor màquina del món, un hospital que bategava, sacsa, sacsa, sacsa, com el motor de la vera història...

I així anar fent, allò era un d'allò que no hi ha... Quina passió ni emoció no hi ficàvem tots plegats en la gloriosa solidaritat! El món i la història i la còsmica harmonia finalment en pau. El partit antibèl.lic i anti-religiós finalment havent sortit absolutament victoriós. Fora per sempre, anorreats per a mai més no ressuscitar el partit de la classe paràsita i deletèria dels militars i els capellans. Ja era recollons hora!

I només quan tothom plegat assolí l'orgasme, i tota llum es fongué, i l'hospital féu un sospir que féu tremolar l'univers, durant una bona estona, on els vius, car cert que alguns dels moribunds i alguns dels mig operats, hi jaquírem benauradament la vida, tothom content.

Al capdavall, prou que els qui hi perírem (o hi periren), feliços a més no púguer, com dic... I, en fi, així anar fent; cascú, viu i mig viu, restablint-se, tornant a la pansida agra ombrívola realitat. Això amb el sentiment d'haver acomplit quelcom d'immensament important.

Doncs això.

En acabat d'una estoneta de foscor, on tots els vius, com anava dient, haguérem prou temps de fregar'ns les lleterades

i tornar'ns-e a vestir i, vits i clits ara balbs, a tornar a fer el més sociable paper del xut (un xut amb un somriure però mig amagat), la llum tornà, i tot hi era com sempre, tret que ara els neguits i les angoixes i les pors mortals, i els atrafegaments i les irritacions concomitants, s'havien fosos.

Els morts feliços foren feliçment retirats, i els altres érem molt més amables i dolços, i lògics i intel·ligents, i tot rutllava deliciosament, com la Intel·ligència molt generosament no havia volgut.

):::(

(*Tanca els ulls*.)

Diu, «Tanca els ulls.» I m'hi embolica al voltant una bena ben estreta perquè no hi vegi gens, i en acabat em pren la mà i me la fa ficar damunt quelcom d'horrorosament llefiscós i ple de tendrums estranys. El toc que té! Ecs! Una mà bruta! La trac, tot esglaiat!

—Què és això? Ecs, noia!

—No ho reconeixes?

—No! Em lleixes desfer-me'n, si us plau! (Car m'hi aferra, prenent-me fort pel puny.)

—Ets astereognòsic!

—Què és això?

—Quan has perduda l'habilitat de saber reconèixer les coses amb el tacte.

—No, quina barbaritat. El tacte, noia! Com me'l puteges! Car quina esgarrifaó més esborronadora! Com si toquessis quelcom d'horrorós, el moc al ventre de cap monstre eixit dels inferns còmics, més tenebrosos ni luctuosos ni terrorífics. D'on ho has tret? No juguis amb coses d'aqueixes. Em moriré del cor.

—És un cony, home!

—Un cony? És clar que no n'he tocat mai cap. No n'he vist tampoc mai cap. No sabia ni que existissin de debò. Em pensava que era una mena d'exabrupte, d'estirabot admiratiu, o de flastomia o injúria sense cap ni peus, ni solta ni volta. Què ho sé, jo? Com ara quan dius pebrots! o déu meu! o maleït! Ecs, quin xoc, però! Permets? Em puc treure la bena? On és?

—Què?

—La cosa, el cony que dius. On ho amagues? Es menja? És com les ostres, oi? O els cargols crus? Quelcom de fastigós així. No em diguis que en menges! Deu ésser com de menjar orelles de porc sucades en qualque salsa vescosa. Menjusses d'obscens i pervertits.

—No, no. No és un plat. No em diguis que no n'has vists mai cap! N'hi ha pertot arreu. Totes les dones, les xiquetes, el primer que t'ensenyen pels carrers, per les platges, als ordinadors, el cony, el cony.

—Doncs deus tindre raó. L'únic que mai no he associada la cosa amb el nom. Sigui el que sigui, mai no he sabut que la cosa que dius, i que encar no sé què és portava un nom que en realitat en el pitjor dels casos és un greu insult, com quan dius a algú capdecony.

—És un objecte, un òrgan individual, allò de les dones; un trau per on surten la canalla. Prou et deuen fer impressió quan els veus.

—Doncs si sabia de què parles... Altrament ni fred ni calor... No em puc imaginar... Un trau... Això dels traus, em pensava que era per als botons i prou. Una nafra, vols dir? Car quin perboc tocar-la, oi, encara en tremol ara!

—Doncs sí, treu sang...

—Ui, no m'esgarrifis, et dic! Quina por!

—...de vegades. Normalment és un trau de carn molt afable i tendre, que t'escalfa delicadament...

—Has dit canalla... Quina canalla?

—Els fills, collons.

—Collons, un altre exabrupte, veus?

—També existeixen, no et pensis!

—Qui? Ah, es mengen?

—Supòs. Si en compres a cal boquer o maeller.

—De fills?

—De collons, de testicles!

—Pots comprar-hi collons a cal maeller, però no pas conys?

—A mi què m'expliques? No sé si en venen. Potser també en venen. No n'he vists mai d'exposats especialment.

—Perquè si és que no, quina injustícia, oi! I cal coure'ls?

—Qui? Què?

—Allò altre, els collons.

—Els cous, sí, i tant; no es mengen pas crus, no crec pas, no.

—Si tenen gust de peix, l'aladroc i tot allò, no m'agradaran gens.

—No sé pas quin gust tenen.

—Tu tampoc, quina malaltia tens? La de la 'ingustativitis'?

—Vols dir si soc anorganolèptica? Més exactament agèusica?

—Suposéssim.

—No, no en soc.

—Així que tu tampoc no ho has tastat tot. Per molta de medicina que hagis estudiada. Hà! I això que metges i farmacèutics i químics, i gentussa de laboratori en general, les porqueries que els fan tastar, crec, oi? Investigació, en diuen, crec; recerca, ciència, pse! Com més savi més porc en

el menjar. Com si de menjar fastigositats et fes més intel·ligent, hà! Què fas? Em traus de casa teua? On aniré? Tot un diumenge per a matar. M'angoixa passar-lo sol, entre gent enemiga. I on aniré a dinar? Em fa vergonya entrar a un restaurant estrany, entre gent que no conec de re! No puc, m'agafa diarrea i tot! Una por mortal! Fes-me el favor. Tothom em vol fer mal. Et penses que no els conec?

—Fora, osta, au, avia! Com tot altre esgarrifós animàlcul, portes l'ànima al cul, malanat!

—L'ànima al cul? Sí, sí! L'ànima al cul, l'ànima al cul. Que no som de déu, els... Com n'has dit? Els ànima al cul? Obre'm, obre'm. No ho faré més. Menjaré de tot. Amb moderació... No hi ets? On ets? Potser no em veuràs mai més? Em condemnes a una mort trista i solitària. A un diumenge assassí. Assassina, no te'n dones vergonya? Quin crim més gros! Portaràs la culpa... Com se'n diu...? La culpabilitat, la responsabilitat, la recança, el rau-rau... Fins... Fins... Fins a la fi del món... L'eternitat... La... El... No tindràs perdó de déu... Ni de l'altre... Encara menys... L'altre et rostirà... Els beneits... Vull dir, els beneïts, els benaurats al reialme... Al reialme... De cel. Del cel. Us ens menjarem, els rostits, amb quina goludam, ni amb quin apetit... Ja ho veuràs. Ja ho veuràs? M'obres...? M'obres...?

(Me n'anava sanglotant devers la ruïna d'un altre maleït diumenge bord.)

):::(

(*Semblàreu molt i què éreu?*)

L’aparença és el sarcòfag.
Rere l’aparença la carronya.

Hom es flairava des de l’inici la desconfita.

El temps havia passada la rella pels trets entranyables dels qui no feia re foren gerds i joves.
Ara llurs visatges eren flors marcides, eixutes.

(Atès que hi som, som-hi.) (Dum vivimus, vivamus.)

):::(

(*A mort tota la puta raça de repulsius predicadors*.)

De rabiüda melangia empastifada, la seua fesomia d’hipòcrita capsigrany esdevenia màsquera de foc.

Els bramava, als folls imbècils del pudent auditori qui se l’escoltaven embadalits, que si es volien “salvar”...

—Salvar de què? — esgaripàrem —. Un cop nat no hi ha nideu que sigui salvable. Tots som insalvables del moment on som vius.

Car el mot “salvar” no té mai sentit, altrament que aplicat,

en termes molt passatgers, on hom assaja de rembre (de cap perill imminent o de cap malaltia galopant o més furtiva) altri, qui altrament peria encontinent, o al cap de tampoc no gaire.

Cal retre a cada mot un sentit on tota metafísica (que només tracta, com tothom sap, de ximpleries inexistents en cap realitat) n'estigui taxativament exclosa.

):::(

(*Més politeistes que no els pagans i tot*.)

Car és evident que cascú de nosaltres és un déu.

Com tots els déus, som mortals i — en la carrinclona historieta d'aquest degenerat univers particular on xauxinem — de debò hi som d'allò pus efímers.

Així mateix, com tots els déus, som els creadors únics del món on vivim. Ningú altre no hi pot viure. És un món que hem fet cascú de naltres, amb tots els detalls. I quan dic naltres no parl pas solament dels presumits bípedes — parl de tots els altres, els insectes, els ocells, els quadrúpedes... Tothom prou cabut i marrà per a construir's naturalment el seu món exclusiu.

I no pas que, més o menys ningú, ens hi trobéssim (en el nostre món) tampoc tan perfectament com potser voldríem, car així mateix, com li ha passat sempre a cada altre déu, la perfecció — ep, vós, això és un no-no, això és quelcom que

no és mai possible d’atènyer. I prou. Tots els universos neixen amb aquest nyap de construcció.

En fi, així mateix, tots som fills de déus, tots som pares de déus…

Tots concebem mons diferents. Tots hi som el déu més déu de tots. De fet, tots hi som el déu únic del nostre món privat i restringit.

Així que… Això.

):::(

(*Confosos, els ximples al·lucinats, per les confuses veus*.)

Els quatre desgraciats qui paraven boigs amb les veus confuses dels cinquanta-mil déus corrents qui hi havia aleshores, i al capdavall, en un intent desesperat per a eixir de la confusió que els embogia, en triaren un de sol, foren, com tothom sap, els quatre gats més dissortats i més sapastres (fins ara) de la humanitat.

Car, perquè llavors no els fos sinó l’únic (o si més no el principal) déu qui els manés, triaren, com diem, el més malparit i assassí dels cinquanta-mil (pel cap baix) qui els raïen a l’abast.

És clar que només podien triar un déu malparit i assassí, això ja és sabut; al capdavall, què altre eren ni són els déus i

llurs garranyigoses veus de comandament que la sublimació de les ànsies rapaces i assassines dels qui les sentien i les senten?

Ara, que triessin el pitjor de tots, això ja era ésser pec a l’ultima potència.

D’ençà d’aleshores totes les hordes invasores senten ara la veu del mateix déu més malparit, i en llurs precs, àdhuc hi parlen! Cal ésser esquizofrènic i tocat del bolet.

Ara, això també, segur que llur déu els diu que tenen tota la raó, i que endavant en llurs cagades i maleses.

):::(

(*Mongetes tendres*.)

Petit record de quan era boig.

Al mateix asil per a llunàtics, al nostre rogle, el legionari Fulgent ens contava que es cardava als pútrids canfelips dels trens mongetes tendres... N’havia collides, aquests darrers quinze anys, pel cap baix cinc o sis...

Les agulla mentre es desplacen de convent a convent o tenen permís de quatre dies per a assistir a l’enterrament de qualque membre de la família molt proper... i se’ls atansa amb respecte gros i se’ls asseu a la voreta i comença de fer-la petar, i llavors d’anar-les fregant, amb la cuixa, la cuixa, i al

capdavall, diu, les escalfa talment que el segueixen, bo i escorrent-se, al canfelip on els aixeca el faldillam i els descobreix les blanquíssimes cuixes, i finíssimes, i les natges suavíssimes, i els etziba l'atzeb al cony mentre els masega els pits...

I llavors els etziba l'atzeb al forat del cul... i llavors novament al cony... un cony agraïdíssim de despertar a la vigoria i la tovor, i alhora l'elasticitat de l'atzeb, i no pas com fins ara a la duresa ans rigidesa del rude ans aspre, esgarrinxós, collons de crucifix que s'havien d'anar embotint, pobres monges, cony endins tots aquests anys de jovenesa feta malbé, miserablement tancades a les escarransides corralines dels misògins repulsius marietes pedòfils capellans...

):::(

(*Xones o caragols bovers*.)

Els caragols sempre van plens de lleterada.

Les dones amen un ou d'ensumar'ls, de flairar'ls, d'assaborir'n la sentor.

Amb això ja ho veus com van d'eixides, clafertes de verriny.

Quan els flairen, llurs xones probablement llefiscoses com els caragols mateixos.

):::(

[*Con(y)stret a fer-me punta a la titola*.]

El seu cinyell de castedat és pitjor que no trencacolls que obstaculitzés el lent progrés de ma titola. És, més pròpiament, trencacollons.

Solució? Amagar els ous panxa amunt.

I en acabat? En acabat, cony estret em con(y)streny a fer-me punta a la titola. Salta el prepuci, salta el gland; petita i primeta que la feia, ara és un llapis, ni això.

I ara? Ara, em sembla que hi soc.

On? Dins. Hi escric, amb tinta vermella, un breu poema.

Que parla? Parla de les dificultats de l'amor. Quin invent de la natura més criminal!

Criminal? I tant. T'obliga a esmolar-te, a malmetre't, a escapçar-te espiritualment i física.

Et rebaixa? T'empetiteix, et redueix, el fa perdre el temps i l'energia...

Fas referència a la dita catalana "Amb força paciència i saliva, enculava l'elefant la formiga"? Això anava a dir, et distreu d'allò important amb la ximpleria d'haver de ficar la titola en infern danyós.

Danyós? És clar. No em veus la sang?

La sang? La sang, la sang. No em veus patir? Dessagnant-me, perint... bona nit...

Viure és una passió? Tota passió és merda. No ho saps?

Encar ets viu? Amb prou feines...

):::(

(*La metaforització del mot*.)

Entomàrem molt agraïdament l'esguard enamorós de la noieta qui pujava pel carreró de la font d'en Gençana.

Bo i davallant, ens adonàrem volenters a la metaforització del mot. L'esguard enamorós de l'agradosa noieta és transformava al nostre si en qualque força abellidora metàfora.

De sos ulls s'alçaren, furients i riallers, sengles caps de fibló que se'ns endugueren el cor devers remotes dimensions celestials on es rabejava ans delectava en les tèbies onades de la benaurança i la tendra joia.

):::(

(*Parlant de noietes amb el conyet enlaire…*)

L’emprenyament que agafàvem els empedreïts distòpics quan ens n’adonàvem que no, que no teníem gens de raó. Que al món tot hi filava d’allò més com cal!

I que, meravellosament i excepcionalment, no re al cos no ens feia mal. Cada òrgan ben engreixinat, com ben lubricada cada articulació. Tothom, part dedins, se’ns declarava, en un mot, satisfet.

I que el nostre jardí era un oasi de pau, i tot ple d’insectes i d’ocells, d’admirable varietat… Eixams d’eixarm, rai.

I com ens abellia llavors d’observar’ls (els ocells, i els elegantíssims rèptils) amb els binocles. I amb microscopis, els sempre perfectes insectes. I amb telescopis, les noietes (només abilladetes amb molt escarits tapaconyets) qui s’entretenien, deliciosetes, a la platgeta de no gaire lluny.

I el bon temps com hi ajudava! Gairebé mai no feia figa.

I de teca i man, això rai, sempre n’hi havia prou al rebost.

I tant de guipar-les, les donzelles a la platgeta, la perdiu a la carranxa, molt xiroiament, i volent-se promíscua, ens cantava. I bo i cantant, ja començava de llençar capellans i tot.

I era el nostre emprenyament, doncs, un emprenyament no pas gens emprenyat. Un emprenyament de molt bon portar.

I no hi convidàvem mai ningú, al nostre oasi. Sobretot ningú del gènere femella. No calia. La perdiu ja ens cantava prou sense llur presència immediata.

I llavors, ai, les lúgubres ramificacions, a conseqüència de la multiplicació molt magnànima de benastrucs insectes i aràcnids qui es dignaven poblar l'esponerós jardí.

Quina donota ens visità, i ens foté la vida impossible criticant-nos-ho tot?

I te'n recordes com deia, esbojarradament esfereïda, i amb les mans embotides entre cuixes, «Ara comprens per què no ens foten aquesta irreprimible por, els aràcnids i els insectes? La molt raonable horror que no se'ns arrosseguin cuixes amunt i se'ns esmunyin cony endins... Hò, i espera't! Això rai, però, tot i l'horror... Pitjor, encar, l'horror que se segueix... si reïxen a penetrar'ns cap òvul... i després no paríssim cap home-grill! O home-aranya! O home-vespa! O home-mosquit! O...? O...? O...? Ep! I no pas que no se'n vegin pas pocs pel món, d'homes malparits! Les hordes invasores en van plenes. No hi duen res més. Homes-tritó! Homes-llangardaix! Homes-camaleó, homes-rat, homes-gat, homes-peix, homes-lluç, homes-rap... Sense comptar tots els altres monstres de la batisfera... Ara que, ells rai; al món fosc, ningú no veu com n'ets, de lleig. Potser això caldria per a viure-hi verament feliç, en aquesta terra de monstres pertot, que tothom ja hi nasqués orb de trinca...»

Qui era, la donota? No ens feia pas cantar la perdiu ni pensaments, això també. Era ta mare? La teua...? La meua...?

Te'n recordes, tanmateix, com tots els homes-perdiu en acabat ens en rèiem, de les ridícules pors i les supersticions

avials que encar arrosseguen certes dones antigues?

):::(

(*El meu nebot, en Hàmlet Einstein, veia que li demanava com un ruc a la bombeta*.)

—Noia, t'encens o no t'encens?

—Això depèn, com tu en depens.

—De quina mena de collons?

—De la força dels electrons.

—No premia prou la pereta?

—Si la premies, potser soc fosa.

—Segur que era el corrent que peta!

—Farem goig, no hi ha pitjor nosa!

—Llamp de llamp! Quin món més mal fet!

—Poc n'hi ha cap altre, senyoret!

):::(

(*Poema d’en Jaume Çafont de Ses Bagasses estrafent una miqueta el d’en Jacob Clement*.)

—Minyones de dotze anys/ esteu-vos-en si us plau/ de tornar a la font/ de sota el pont./

—Envieu-m’hi les comares xafarderes/ les comares informes i malfargades/ amb els pitots caiguts/ les llengües ofenoses/ les fufes pudents/ les panxes enormes/ i el cul rebotegós./

—Minyones si us plau/ us prec que us n’estigueu/ no vingueu més a la font/ de sota el pont/ amb uns cors d’enjogassades marruixetes/ ulls seductors/ pitets eixerits/ llavis riallers/ simpàtics i elàstics conyets/ que em fan ganyotes i gara-gares./

—Tot plegat per a mi és massa/ i em sembla que tant de trempar-hi/ i trempar-hi i trempar-hi/ la pell hi abandonaré./

):::(

(*L’atzar de l’ésser ens anorrearà tots*.)

Si hi ha uns malastrucs qui et volen anorrear, pots fer dues coses, jaquir-los fer, o anorrear-los tu.

Si tant et fot, car al capdavall el pas natural de les coses t’anorrearà de tota manera tard o d’hora, els jaqueixes anar endavant, que t’anorreïn, i au.

Si has una mica d’esperit, si serves encar qualque energia vital, pots fer el contrari, atacar tu amb tota la força, encar que sembli suïcida, i els anorrees, o si més no, ho has provat.

):::(

Em diu: «Com tant d’antisemita, soc antisemita.»

Allò què vol dir? Ho pots dir de tot. Aquest és el secret. «Com tant de cagaire qui es caga als calçotes, també en soc un. Com tant de feixista, soc feixista. Com tant de datpelcul, ídem. Com tant d’assassí, i tant. Com tant de boig, ja ho tens.»

Potser volia dir: «Com tant de racista, també soc antisemita. Com tant de pro-Israel, soc antisemita. Com tant d’anarquista de dretes, soc antisemita.»

):::(

(*Un pic arribat a aquest pregona vellesa, tot per a mi és darrera fornada*.)

A la darrera fornada, vas traient feblement, amb la tremolosa pala, ben cuits, tants de morts teus com vas recordant encar.

):::(

(*Salaços i solaçants solecismes*.)

—Sí, en soc soci; saps?

—Soci assidu? Tossut? Sumari?

—Sovint. Sovint hi soc. Com un sòmines.

—Satisfet? Sempre com ça?

—No sé. Si de cas, sense sorpreses. Sorpreses, no em semblen sanes.

—Un soci sobri, gens fressós ni parençós.

—Sols un soci silent i sense ínfules. Seriós. Ésser soci de la societat oceànica n'ha d'esser per força.

—Sense salaços ni solaçants solecismes, doncs?

—Solecismes? Me’ls empàs sencers, i sense espècies.

—Rest espasmat.

—Espasmat? Havia l’esperançada confiança que potser essent tan precís te n’adonessis que solecismes de mon costat, gens.

—És que et penses que ‘solecismes’ són begudes, o menges?

—És clar. Quassevol objectes ho poden ésser, ‘solecismes’. Són transgressions a les regles sintàctiques. Llavors, tot s’hi val.

—No et segueixc...

—Patuès és com son, i com la hac no sona, hec força son.

—Heus son? Ací semblant... ment.

—No ment qui vol, ans qui en sap.

—Tant se val si en sé o no en sé.

—Tant se val si en saps o no en saps, precisa...

—Ment.

):::(

(*Em vull arbre.*)

Vull ésser l'arbre amb els ulls fits als llamps
Quan la tronada dalt es desencadena.

Vull ésser l'arbre amb els braços desplegats
Quan l'huracà bufant s'esgargamella.

Vull ésser l'arbre quan crema el Solell
I enfellonit fa espetegar les pedres.

Així mateix quan terratrèmols i volcans
Ensorren muntanyes.

I àdhuc quan el bon temps tot ho fa efímerament renèixer.

Vull ésser l'arbre i poder dir ací soc, ací soc.

Ací soc, inert i comprensiu
Indiferent testimoni d'un caos sense fi.

):::(

(*O em vull pedra.*)

Tot s'hi corromp acceleradament
Les exterminacions s'hi segueixen vertiginoses
Tot cau daltabaix, tot va damuntdavall, davantdarrere.

Els monòlegs dels abjectes fracassats se succeeixen recurrents
En un instant tots els renegats hi ha passats
Per les barroerament histèriques ordalies.

Roí cor corroït qui em corroexes i arruïnes.

Al racó pies harpies, arpes, n'urpien, n'arpien, arpes
I tinnits xerricosos, acusfens de garranyincs
En violí descordat els convidats prou en sentíem.

Allò eren encar les altres ordalies
Se t'escalfaven els ossos com en brases roents.

Recordar-me'n? No, no.
Feia molts d'anys que havia oblidat de recordar-me'n.

Predicatrius de qui el sojorn, a lloure enjogassades
T'erosionen líriques àdhuc les lleganyes.

Amb la impudència del meconi
La salaç fardassa em sollava i m'embolcallava.

Estatuesc, pompós, fastuós, gorjut com un imbècil
Li deies En tinc els collons pelats que em toquis.

Aflicte, acràtic, amb el molt malfiat reguard
Que rumbeges d'ancià patriarca trabucaire
Ujat en vaig, de percebre'ls pel monocle
Noïbles monòlits que no vull filustrar ni amb binocles.

Quina gelosia la meua envers el còdol
Sempre gerd i joliu
En cap saó no perdent pas l'eminent prestància

Mai podrit com cap cotxó, infaust nefast invent
Que els voltants va noent amb sos efluvis contagiosos.

Perdra, pedra.
Pedra orba, car per la força dels ulls no vas enlloc sinó a perdició.

Com més desitges, més no has, fins que acunçar-ho enlloc no pots.

Clou els ulls, que cessin les pareidolies
Res no és com sembla.

Darrere tot hi és buit.
Tot s'hi podreix sense remissió, i què en roman?
Re. Només soc prou sòlid fet pedra
La qual àdhuc si el volcà ve a dissoldre, al fred es restitueix.

No pas ton cos, aberració, abominació inescandallable.

):::(

Amb delicadesa i ductilitat
M'he menjat l'escarabat.
La meua mare m'ha renyat.

—Què has fet, desgraciat!
L'escarabat qui t'has menjat
Era el sopar de ton pare!
Quan se n'assabenti, déu t'empari!
Et fotrà un tacó de déu lo pare!

—Papa m’he menjat el teu escarabat.
—El meu escarabat de la nit?
—Exactament, un escarabat no gens amanit.
—Era negre o daurat?
—Negre com la mateixa nit.
—Avui em tocava el daurat.
De quin tacó no t’has lliurat!
Però no ho facis mai més!
—Ho faré quan em passarà pel ses.
—Maleducat! Qui t’ha educat?
—Les monges de Montserrat.
—Em cag en la puta qui et va parir!

—Mama! El papa diu que ets una puta!
—Prou s’hi coneix, sa mare n’era un no dir.
—La padrina n’era?
—Li’n sortia encar pel forat de baix la llorda sabonera.
—D’on li venia la seua mania dissoluta?
—L’educaven capellans i monges.
—Maleïdes monges dures i flonges!
Saps què? Capellans i escarabats, mateix combat.
Un altre dia em menjaré taronges.

—On vas? Te’n vas de casa? Nen! Nen...!

—El nen ha fotut lo camp!
—Tant se val, datpelcul, mal llamp!
—Se n’anava enjondre o allèn.
—Haurem de cridar l’almugatèn?
—No, ell rai. Prou se sap atipar d’escarabats.
—Honor a les mares qui ens han educats!
—Cal reconèixer-ho, ens enfortien l’esquelet.
—«De l’escarabat, la millor llet.»
Com diu l’anunci.

I no és renunci.
—Tu ho has dit.
—Bona nit.
—Tothom satisfet.
—I amb un magnífic esquelet.
—Ronca bé.
—I tu també.

):::(

(*El miracle de les inexhauribles verges*.)

Millor que no pas féu el lladre que pispà els joiells al serrall del soldà, soc el testimoni de milers de caques i pixarrades de les verges de sis o set generacions.

Vaig rebre de part d'arrere una garrotada que em jaquí lelo. Ara, pres de paràlisi, esdevingut doncs quasi pedra, em ficava al Sol i, bon beneït sortós detritus, gaudia de la corresponent escalfor pètria, i rememorava ensems el període feliç on meus eren els miracles de les cagades i pixades de les verges.

Escolta què et dic. Hi havia un temps gloriós, fa molts de segles, on respirant per ganyes, de tan emocionat pels miracles, presenciava devotament cada jorn múltiples de vegades cagar i pixar verges.

Cagar i pixar verges sense descans, i a munts, a munts!

Molt humil i cusc, ombrívol, imperceptible, retardat, abillat sempre amb el mateix hàbit anònim de franciscà, era el merdacaner d'aquell internat dut per monges boges qui, segons elles, instruïen (ben criminalment) nobles minyonetes, i era l'encarregat, no cal dir, de tindre sempre ben netes les latrines, i, mut i subtil i rèptil, m'havia apresos tots els trucs per a espiar-hi sense que ningú mai ni m'ensumés. Hi havia dissimulats foradets tant al trespol com als murs com al sostre, i llavors era tot ulls, un poliplacòfor panòptic molt agut ni esmolat.

Fins que en un singlot en el discret fluid discórrer del temps, enmig d'una tempesta molt eloqüent, la demolició sobtada del meu invisible reducte s'escaigué.

El meu reeixit setge multisecular fou dut a desastrós terme en un tres i no res. L'etern combat finit de cop i volta. I mai no endeviní qui m'assetà el cop al clatell, si cap verge mateixa, o cap nèmesi entre els rangs de folles mòmies qui regien la presó on les crues minyonetes eren transformades en bagatge per a senyors assassins. Per als bordells a les catacumbes, exclusius per als aristòcrates de la cort.

O per als serralls dels sants barons i d'altres prohoms de l'alta pagesia. Sempre es vanten que, de seduir minyones, prou n'han la pixa trencada.

La pluja m'escopinava a l'ull. Era llençat al fons del canyet. Segurament m'havien cregut mort.

Que m'haguessin mort, més m'hauria valgut. El cop al cap m'havia privat de visió. El miracle de les verges qui se'm caguen i pixen damunt és un miracle clos definitivament, remot i perdut per a mai més no tornar.

Sense ulls, cap de nosaltres, els qui en presenciàrem els miracles, no ens podien els estrafolaris estrafolles de l'església paràsita cosagrar a la santedat. Com se'n diu? Fer-nos sants. Ara qui soc? No soc ningú. Qui se'm creuria que les meues aparicions de verges eren les Verges de les Merdegades i d'altres Deposicions molt aromàtiques?

):::(

(*Mort a tots els intel·lectuals de merda!*)

S'han acabades les lluites de cervells. Ara només són permeses les lluites de cranis. Ara manem definitivament els qui, del cervell, n'hem fotut un fregall d'aigüera de cuina.

I només compta al món la duresa dels cranis. Això vol dir que capellans i militars hem triomfat esclafadorament. Visca els capellans i els militars!

El cervell no servia per a re! Encar rai que el sabem aprofitar de fregall de banyera i de cagadora.

Ja sabeu com va la lluita certificada oficialment.

Un entra al ring i es llença (o cau) damunt la lona i s'arrossega devers el contrincant, i el contrincant se t'està arrossegant devers tu, i xoqueu, i us agafeu, bocaterrosos, pels clatells i us foteu tota mena d'estossegades, i us aneu

asclant i esquerdant els fronts i els polsos (les temples), i aquell qui mor al capdavall primer, perd.

I el guanyador el celebrem tots plegats amb festes porques. I en rep, collons, de medalles a l'honor i a déu i a la pàtria, un gavadal.

Quina felicitat cada vegada, en acabat d'un tal acompliment, (o campionat)! Tant se val.

):::(

(*Els maleïts invasors del reialme Genocida ens han entrat d'estranquis al corral, i ens ho han robat tot — pollam i conillam — i no ens hi ha jaquits sinó saprògens*.)

L'intrús se'm demora a les aixelles. Què cony m'hi deu cercar? Em sembla que cerca punts d'incisió per a una eventual dissecció.

Soc tan dissortat, malsortós, que he caigut a les urpes d'un dissector afeccionat. M'ha destarotat de cop sobte amb qualque verí, i ara, petrificat, i tanmateix evidentment viu, car soc capaç de pensar encar que no em pugui doncs moure, escateix, intrèpid, per on fotrà el ganivet esmolat i m'hi tallarà finament, per a penetrar-me vers les entranyes sobreres, i a cops de cullereta i de lliurador, les anirà extraient i llençant als gossos o a les escombraries.

Ha degut estudiar, encar que només sigui autodidàcticament, car prou sembla que ha nocions aritmètiques, i àdhuc que el seu fort no sigui la trigonometria, i que faria doncs de bon espeleòleg i troglodita, coneixent-ne, de les cavitats, per on no s’escolen els tremolins aeris, i, de llurs aigües captives, on rauen els corrents epilimnis i hipolimnis de les termoclines.

Així que encar rai, doncs, car, si en sap de debò, ara mateix, quan furgui i s’endugui queixalades d’elements balders dins el meu cos, dels forats buits que en faci, els quals llavors caldrà, supòs, que ompli de palla, o no sé pas ara de quin reble o enfarfec o farciment més artificial i modern, ho deurà fer, cas esperar, amb prou zel, i doncs amb prou lenitat, i que, de patir, patiré menys.

Atret per cert lúgubres monòtons sorolls de neteja, m’he tornat a despertar.

Amb indolència, el meu incorruptible cervell, lentament i fortuïta, comprèn de vers on no se li atansen els ominosos cops de crosses, els sinistres tic-tacs dels rellotges contundents, de la cullereta dentada que, gratant i escurant, se l’endurà ara mateix completament del seu aixopluc cranial on tan repatàniament ni afeccionadament no havia fins avui tan xaronament ni engreixadament arrelada.

Què farà, pobrissó, vagant entre les flames infernals del llord clavegueram, ni a quin pudent aiguamort o corrompuda rada no anirà a parar perquè se l’empassi, sencer o a bocins, cap peix indegudament delerós, massa golut, el qual, havent-se-me’l engolit, es veurà transmès qui sap a quin no gens reconegut recorregut al capdavall de qual, a tesa esgarriat, no n’acabarà així mateix desaparegut per a ell

mateix?

Fragments de mes idees irrompran al seu sensori, i mes bròfegues aprensions i pusil·lanimitats, i mos prodigiosos ímpetus i embranzides, tots plegats engarjolats en les intricacitats i les circumval·lacions neuronals fins ara, i ara estorts i trobant nou aixopluc, me'l faran, peix vidu malastruc i rèprobe, anar de bòlit.

Què n'entendrà després del món? Si fa no fa, allò que n'entendré eu mateix sense el cervell — suputaré ara mateix — mentre la cullereta dentada no continua el seu anguniejant atans, un atans que traspua una hostilitat insuportable, enderiada, ella, rasposa, a esborrar-ne per sempre pus l'estada mil·lenària al món de la consciència.

Car el meu cervell hauria estat el sequoia del meu ésser. Ell, tan fiable, serè, robust, amb el qual ens hem avinguts sempre tan meravellosament, sense mai haver incorregudes en baralles, ni en moixos i afligit instants, ni encar menys en irritades i deletèries col·lisions.

Me n'acomiadaré, prou malmès i amb llàgrimes de sang freda a mos ulls d'obsidiana, convulsos, erronis, gegantins, lliurats a l'ultim rebuig, com commogut mandarí, qui empaitat per l'huracà de les calúmnies, les difamacions i les rancúnies, es capbussa, sòbriament i sense fer ganyotes, a l'endeví, per a la seua indubtable absorció, cràter avall del volcà català (sempre prest a esclatar), on el ventall ascendent de cendres i vespers no el durà, ingent i triomfal, pels suaus vessants de l'oblit, on, esclet i escarit, sense necessitat de retre comptes pel seu succés (de tant palès i enlluernador, inconspicu), fotent espentes a les tèbies brases del fons, s'hi farà, imperial, un niu on re altre no hi arreli.

Esdevingut més tard ninot immortal, amb ulls remots de vidre, observaré, enjogassat, els xacrosos quatre bessons de l'apocalipsi passant a gual el darrer riu de foc, com, a les meues portentoses envistes (gairebé davant meu i tot), no cauen tots quatre de cul i es trenquen, ells i llurs esquelètics prehistòrics camells, en mil irrisoris bocins.

):::(

(*Excuses perquè tothom pugui feliçment assassinar tothom altri*.)

Totes les lleis i religions,
Totes els veredictes de jutges,
Totes les sobtades resolucions assassines dels bòfies, botxins, inquisidors i torturaires,
Totes les decisions de congressos, senats i parlaments al món,
Tots els invents de nous crims afegits als vells crims,
Tots els crims, vells i nous,
Són invents...

Invents inventats,
Esdevinguts excuses per a l'assassinat,
Única intenció de cada humà més o menys reprimida ça i lla, i de tant en tant,
Però desencadenada sovint sense més ni més.

Per què us penseu que serveixen les guerres?
I les persecucions?
I els odis i les rancúnies?
I les conversions?
I les prèdiques?
I les arangues?
I les exclusions?
I les discriminacions?
I els títols i titlles que et posen gratuïtament perquè et volen tantost eliminat?

):::(

Us en heu adonat que tots el llibres 'sagrats' que esclafen (com tomàquets trepitjats per elefants) les putes vides dels malaurats devots qui se'ls creuen, es diuen, tots, si fa no fa, «La Xerrameca», i són plens de carallotades sense solta ni volta, insultants a la intel·ligència de la més microscòpica de les formigues, i tanmateix empassada sencera (com cap metzina letal, amb tassa i cullereta i tot) pels miserables infames merdissers qui, enverinats d'avançada, no poden passar-se'n? O es moririen.

):::(

Irrevocablement insoluble, sols em moc a les fosques.

Estones de claror em mantinc immòbil com estàtua d’obsidiana.

Titànic sentinella muntat damunt el tètric faetó d’un metàl·lic caiman.

Ma pell és negra com la nit més fosca.

Un taüt oblong que hom pot magnetitzar a voluntat per una de les puntes fèrries, i així mateix ell (l’heroi penjat amb les mans al mànec, vull dir, la nansa, d’un costat) pot ascendir, pescant amunt de cap de biga o boquet de ferro, d’aquells utilitzats per a hissar, ben eslingats, carregosos objectes, com ara cap carrincló piano, i, com dic, així pot ascendir fins dalt de tot, tocant al mateix ràfec de la casa objecte dels seus clandestins objectius, on, entrant llavors dempeus per la finestra, no pot també llavors assassinar son astorat enemic, el qual llavors ell fica al fèretre mateix, ara desmagnetitzat, i, rebaixant la corriola a poc a poc, un cop a baix al carrer, rai, pot endur-se’l tranquil·lament a coll, com si ell (prou en porta l’uniforme lúgubre) també pertangués a les pompes fúnebres.

Vetllant el mort, gemeix ella, i gemeix el mort.

Jo no gemeixc gens. Soc enjondre, ombra introbable.

):::(

(*Tota mort és vanitat*.)

Davant tota coincidència, la ganyota del disgust és obligada.

Les singulars trobades de bruixes i calabruixes enjòlit damunt les cales.

O, quan encantats misteriosament per l'ull de la peixera, les ganyes ens creixen com aclucalls i així no ens és donat de veure les perilloses escates del peix més gros ni golut, transformat en huracà, qui se'ns enduu al naufraig, i a l'ofec definitiu damunt la pols de la runa.

Els emmirallats col·lapses de Sols separats per diàmetres que van d'un cantó a l'altre de l'imaginat esferoide universal. I doncs la coincidència de la imatge del desconegut quan m'esguard de cops al mirall. Quin és aquest capdecony? Per què esclata tot sol aquell Sol al mateix temps que em passava pels pebrots de fer-me esclatar tot sol el cervell de la meua testa solar?

Tot l'inexplicable s'explica explicant-ho, car re que sigui de debò inexplicable no pot existir, i allò que no existeix no pot ésser explicat.

Així i tot, per molt que expliquis, sempre ets al mateix lloc. I això no és cap coincidència. S'escau solament que sigui el lloc al capdavall del tant hi fot.

):::(

(*Extincions arreu a doll i a betzef*.)

Col·lapse continu pertot arreu. Només cap obrir els ulls, esgardar girientorn, i meditar-hi una mica.

Tot cavita.

Cada esfèrula, per grosseta que sigui (tot al llarg del més aviat vast univers), hi creix i es pobla, i la població s'hi extingeix, i la bombolla peta, i au.

Tot en un tres i no res, com la bombolleta de plugeta al tollet. O les adventícies berruguetes i butllofetes que supuren a la balabà, ací i allà, de casualitat, a la pell de l'existent.

):::(

(*Els catalans, la vida ens fot el camp a una velocitat extrema*.)

(Gloriosos fórem, com, per exemple, fou el reialme granadí, abans els ignars bàrbars xarnecs no ho emmerdessin tot amb llurs martiris de merda.)

(I ara?)

(És totalment justificada l'hostilitat que servem contra l'hoste imposat qui put, abassega i anorrea.)

Recorda-te'n qui érets. Érets que enmig de la tranquil·la nit d'hivern, atacat, de cop i sense més ni més, per un parell de xarnecs de merda, vestits de bòfia invasora, i vas rebre uns quants de mastegots a sant de no re, per part del més agressiu de dos uniformats xarnecs de merda, mentra l'altre xarnec de merda et burxava el ventre amb el canó del seu fusell, i llur maleït gos xarnec et mossegava arbitràriament els turmells.

L'odi se't revifa cada cop que el mal record et rauta.

):::(

(*Llurs insidiosos mormols*.)

Llurs mormols, mos tremolins.
I doncs l'orella dreta, lliure i a lloure.

L'esquerra no pateix el mateix mal.
Però per això soc un colltort.

Tothom qui em mormolaria
Delators, confessors, capdeconys amb secretets,
Rep l'orella mesella, no pas l'orella massa sensible
Impressionada, ingènua, sensitiva, i casta.

):::(

(*Somiàrem durant eons*.)

Molt ominosos mormols pugen de les no gens propícies criptes durant els totals eclipsis.

Amb voluminosos pòlips als oronells, assaig nogensmenys d'ensumar on soc.

Amb molt musculats tènars de barretinaire, m'estic servant a un arbre de ferro trobat a les palpentes de casualitat. Si no m'hi arrapés, se m'emduria qui sap on el fort vent que s'ha girat, un vent que put a mort i corrupció.

Irònicament, en aquella saó tan adversa, allò que em fa l'efecte que siguin flonges natges i mamelles, endutes com mal eixalats coloms i xoriguers pel sinistre corrent que s'aixeca enllà de l'altre bec de la maleïda cripta, em colpeixen amorosament el visatge.

Parracs encesos, fotent salts com pallagostins, crec veure, efímers, pertot arreu.

Sent, astorat, mos budells fotent els mateixos sorolls que milers de sitges carregant i descarregant alhora.

Afegiré pudor de merda a la cripta on els morts antics es desperten?

O tornarà mai a néixer el Sol novell després del llarg turment, i sabré on collons soc, i per on puc en acabat transcórrer, per tal d'emergir a l'aire cremat de la superfície?

A l'aire cremat de la superfície on el Sol vell no s'ha estrompat i extingit?

No era pas per això que m'enfonsava fosca cripta avall? Perquè l'aire cremava? Perquè el Sol havia vingut a morir estavellant-se precisament on havia volgut l'atzar que em toqués de raure?

Qui remenava l'olla barrejada que és l'univers? Qui el sacsava vigorosament, com qui bat i munta nata amb cap còsmic enganyamarits? Car tot oi que s'hi bellugava esmeperdudament? Feia anys que ja no deia més «Quin mareig!», ni «Quin rodament de cap!». Deia, més acuradament, «Quin rodament d'univers, tu!»

I llavors, això. En acabat d'una carrinclona i molt desastrosa coreografia, l'estavellament estrepitós de l'astre moribund. Tot hi ha tremolat encar més fort. Els adips i jo hem corregut sense por vers la cripta de totes les antigues pors. La cripta on ningú, de quatre ni de dues potes, mai no gosàvem entrar. I ací hi som ara, cagats.

Erts com estàtues de voltors, ecos de cripta ens feien tanmateix vibrar com cordes de contrabaix.

«Qui ha lleixada oberta la porta de la cripta?» demana la veu d'un dels cucs blancs qui viuen fora d'ençà que el Sol no s'estavellava.

«Se n'escapoliran els horribles morts sense carn!» afegeix la mateix veu rogallosa de fastigosa nua grassa larva de boca

peluda i baveig constant.

Esquelets de marbre, adips, voltors, i jo, callem, inexistents.

Mobles moguts. Fora, els cucs blancs, llurs feixucs trepigs s'allunyen.

Muricecs, xiuxiuejant, ens xiulen a les orelles, «Us haureu d'habituar a veure-hi en l'absoluta foscor, o ja heu beguda una tassa de massa d'oli tuixegós».

Llurs rialles ofenoses ens penetren fins a eixordir'ns els cuquets del cor.

Llavors s'escolaven les hores lentíssimes, i com l'ambre i l'ivori, i el marbre mateix on se'ns empedreïen els ossos, ens adormírem.

Somiàrem durant eons.

Durant eons, on, gradualment, amb les novelles condicions de foscor quasi absoluta, els monstres grossos esdevinguérem petits, i els monstres petits esdevingueren grossos.

Els diferents bacteris i insectes microscòpics qui per bilions adés entrevingueren nostres cossos es feren ara immensos, i nosaltres, microscòpics, n'esdevinguérem els paràsits.

La vida continuava essent una horrible estada, tret que ara per a mi entesa des d'unes perspectives totalment alterades.

De fet, la història de la vida podria ésser resumida com ara una mena d'alternança entre monstres.

Monstres qui esdevenim, ara petits, ara grossos. Cada monstre un altre objecte francament ridícul.

I en l'alternança de l'esdevindre una cosa o l'altra, quelcom s'altera, la còpia és imperfecta, i el monstre, a part la mida, esdevé amenaçadorament altre — molt més lleig, segurament, per als predessors — més monstruós encar.

Car la vida és sempre monstruosa, i envoltada indefectiblement d'excrement, d'excedentària brutícia que cal anar tostemps gitant enrere.

Amb el creiximent dels teguments amb les èpoques escolades, ara que les criptes romanien enterrades per innombrables torrentades, calgué inventar cert mots per a anomenar les variants que depravadament transformaven els nostres cossos.

Podíem passar-hi els mil·lennis que ens vagués per a perfeccionar-nos en la nostra imperfecció o monstruositat novella. Cap curador de les criptes no fora inventat encar durant un gran enfilall de revolucions universals, una processó de cataclismes estel·lars, un desastre total darrere l'altre.

):::(

(*Només cal sembrar, insidiós, el dubte — i tota idea trontolla*.)

Per la meua inconspicuïtat (gairebé invisibilitat) natural, m'infiltr ombrívol per territoris enemics.

Allò que hi veig em convenç que l'enemic no hi és tot, i que això de mancar-li un bull, no és tampoc pas que sigui un bull qualsevol; és un bull essencial; li manca el bull que, a l'animalitat fonamental, t'hi afegeix l'enteniment.

En un mot, saps ara que l'enemic és totalment boig. És lleig, primitiu, és brut, va cagat, i es creu les bestieses més sonades. És un animal molt pec, i per la seua mateixa peguesa, perillós de tractar. Més val no voler-hi mai saber re. Tantost se'ns atansi, l'anorreem. Si se'ns infiltrava, ens anorreava.

):::(

(*Ventres maleïts*.)

Quina maledicció d'haver estada nada dona!

Cobejada per salvatges a causa del seu forat de carn, i torturada durant nou mesos pel paràsit de creixença inexorable qui li rosega el ventre, i al capdavall, per què? Perquè el paràsit li surti mort.

La dona la natura l'ha maleïda.

La verge qui tot allò ho veia, no és volia dona. S'espuntava la

pipeta amb un ganivet ben esmolat de la cuina, i amb una agulla saquera es cosia aquell podrit trau del cony.

Com li costava llavors al paràsit infiltrat entre els intersticis del cosit, com li costava de néixer! Havia de travessar un himen tan dur de penetrar com si fos teló d'acer, i havia d'arrencar tots els lligaments que li barraven l'emergència.

Quan assolí de néixer, la verge, destrossada, el volgué matar, tret que, en no poder enxampar'l, per a no haver de patir el mateix martiri una segona vegada, féu net, i, sense esperances, es matà ella mateixa.

Sense mare qui el volgués elidir, estalvi i llibert, el paràsit esdevingué gegantesc. Un colós.

Observà ben aviat amb quin zel patriòtic, els militars, tots uns invertits, no s'hi posaven, i com els agradava de torturar les haveries qui els portaven els canons. I es cardaven les mules i masturbaven els muls, o més apropiadament, invertidament, ferotgement es cardaven el muls i masturbaven les mules.

Així, el paràsit, ara magnífic magnètic polifem, s'apuntava a l'exèrcit, i feliç i únic entre els molt més merdetes altres sorges i conserges del règim, estuprava, amb ple permís, a tort i a dret.

No jaquia verge enlloc. Els conys de les estuprades eren així mateix incosibles, massa fets malbé. Massa de teguments implicats en la destrucció. Figues esclafades, irreconstituïbles.

Les guerres, meravelloses excuses perquè s'hi impliquin els més malparits dels éssers brutals. Els criminals més

depravats sempre les hem aprofitades. No pas que ens en manquin. Això rai, prou freqüents.

Quan els malparits aprofitats, delerosos de més calers, fan declarar guerres, repulsiva humanitat, quants de guerrers sobtats no ixen de les clavegueres!

Desgraciats de merda, com s'hi apunten, sedecs de sang! Sang, sang, només veuen sang, i quina avarícia de sang, i com abassegar-ne tanta com podran, i amb quina joia no xopar-se'n, i tant se val, al front, al front, o, preferentment, és clar, més descansat, i més sang assegurada i més fàcil d'obtenir, a la rereguarda, on prou troben pertot arreu 'traïdors' de llur gust, és a dir 'pacifistes' i d'altra gent intel·ligent qui cal estossinar amb santa delectació.

I el fill de la verge, què? És clar, no cal dir, el fill de la verge el campió del món en el còmput general i oficial (d'ací les medalles obtingudes!) de les verges acarnissadament violades i sovint, amb la mateixa proesa ni astoradora heroïcitat, afortunadament mortes.

I amb cada violada i morta, la resta dels marietes militars, les llurs, quines estentòries sarcàstiques riallades!

):::(

(*Afegitó al llibre lliure d'en Llibert Estort*.)

Al bucòlic paisatge, començà de tocar el violinista el seu pregonament nostàlgic concert, i és clar, novament, ho aprofitàrem els ànecs per a ballar-hi ben rítmicament aparionats.

A la nit, els rellotges de la mort dels vells mobles corcats timbalejaven perquè ens adormíssim prou suaument.

Tot era musica al món deliciós.

Dolces amors d'innombrables dones dolces que es perllongaven en la duradora immensitat.

I llavors, esdevinguts de sobte els vells.

Els vells ens prorrogàvem en un temps mort. Un temps mort molt rebregat i eixarreït.

Érem els salmons, d'àrdua tornada al no re.

Pertot on no tornàvem, taüts impertinents; com prostitutes, ens eixien al pas.

Bellugaven les tapes i ens mormolaven si volíem… «Vols? Som-hi? Entres? Puges? Vens…?»

Aspre cos fent la viu viu, ja ultratjosament cadavèric, i amb veu supulcral, rumiant (per plecs bruts llords sollats desgastats) extingits episodis d'un passat qualsevol.

Tossint abundantment i moribunda, guaita envers dalt si gota no cau, i cau al cau.

El clot s'ompl de pluja. El clot s'ompl de pluja incessant. El clot…

Suràrem. Sabèrem surar.

Ara ens n'adonàvem. Des del començament, érem tothom només fent un viatge. Sempre el mateix. El viatge final vers la mort.

Els abnegats sagnàvem debades. Els asteroides foradaven el cel i els sexes dels àngels no cessaven, indiscriminatoris, ni mica de mai pixar avall. Pàrvuls quant als pàbuls que ens pertocaven, l'espurna d'una idea ens féu creure per un moment que allò que queia fos mannà fluid, mes no; eren pixats, i encar rai que no fos pitjor. Tothom sap els àngels com les despenen, ni de què es desprenen.

En l'endemig, la inundació era ja total; només el capdamunt de les torres més altes, i certs monòlits, en llur altrament irrellevant hipertrofia, et salvaven de l'aigua si prou sabies, llangardaix, enfilar-t'hi.

Els qui molt inconvenientment ens hi manteníem precàriament penjats, hesitàvem a jaquir-nos tombar a l'anonimat definitiu de la mort.

Clandestins, contraris a totes les lleis físiques, trobàvem incentius perquè se'ns esmolés l'enginy devers cap acció que ens menés a més seguretat de no pas caure, i de mantinent, aquest cop debò debò, negar'ns.

Pragmàtics, valoràvem l'eficiència damunt tota altra consideració; així, malgrat els riscs catastròfics, afavoríem les lleis de la jungla. Qui millor jutge per a apamar les possibilitats de salvament que la pròpia activitat mental, la pròpia traça a surar com fos?

Esdeveníem fictament gais, plens de goig, i imitàvem els parlars dels ocells. El nostre psitacisme ornitològic encantava certes àligues, qui convulsives se'ns volien aparellar o, potser, endur-se'n a llurs nius dels pics més inaccessibles.

Aquella fora bona idea. Papissotejàrem com escarser meix indefens, abandonat enmig del prat, i una àliga de dimensions extraordinàriament insòlites pel que fa a la grandària, efectivament, ens prengué i se'ns endugué. Ens dipositava amb prou cura entre els ous colossals que havia suara posts — o potser, més aviat, els paria feia èpoques senceres, i fins ara no semblaven tremolar. Els caldria teca tantost no descloguessin. Calia que sos petits trobessin quelcom per a dur's al bec. Érem llur taula ben parada.

Érem dalt de tot del cim més alt del món.

Subversius actuàrem. Debades. Aquell ous eren intrencables. Quan l'àliga partí, a tornajornals, prou ens n'hauríem servit.

Calia, per comptes, fer-se invisible. Reptàrem vers cap badall rupestre a qualque de les moltes entrecuixes del cim, vers cap orogràfica svagina estretíssima on només naltres poguéssim esmunyir'ns.

Desoïem l'advertència paterna que calia no mai ficar el cul al primer forat, car prou hi havia pertot forats amb malalties molt dolorosament letals.

Ens hi ensopegàvem, vult a vult, amb una serp enorme. Era una serp llisa i groga, presonera del seu forat. Li recava molt a la serp qui es rebregava inútilment en la pols que, per manca d'impotència (d'impotència, hò), s'hagués fotut en

tan escanyadora estretor.

Car és clar que més li hauria valguda la impotència que et manté viu, que no pas l'eixelebrada vigoria que, en acabat, captiu, et fotria asfixiadorament al clot darrer.

Serp ingloriosa de trista continença, serà hom el teu agosarat campió i et traurà d'aquesta situació gens afalagadora? Qui sap.

Al ventre d'aqueixa nova illa, la il·lustre societat hi anem tots de bòlit, bo i tractant d'establir cascun dels individus el nostre minúscul lloc. Hi som, plegades, com qui diu totes les bèsties del món. Gallines, guineus; opinics, cutibuts; giocondes, anacondes; i el maniquí, i l'escorpí i el colibrí, i hidres i bantús; òrixs i orixassos, i els hipnòrixs (els òrixs hipnòtics); i fènixs i colomes, i àddaxs i bixes, i amfisbenes i uròbors, i vidriols, i ardus i ombrívols àglifs de tasques extintes, amb ullals que els serveixen pus tost de xiulets, amb els quals desengrunen, lírics, llurs enyors i anhels, o, així mateix, si mai, via llebeig, ensumen sopes o albiren en cap aixopluc que el brou hi fa xup-xup, l'avinentesa aprofiten, per a, assídues, remenar-hi. Una varietat admirable, avesada a fer-se favors. Tots barrejats, no s'hi valen doncs jocs bruts, ni fondre's en plors o estendre un cop de mà a contracor; tot ha d'ésser clar i sincer. Hom paga tot tort, crim, pirateria i dació de destret amb la instantània mort. Com cal que sigui, i com sempre hagués calgut que fos als mòrbids escaquers dels fraticides mons apagats, on fulguraven les immundícies, i ens hi enfonsàvem fins que hi esdeveníem immòbils, els nostres peus àncores intansigents collades a les goles voraces de tanta de pregona brutícia.

Ací hom ara, de cua d'ull hi copsa, per contra, en la netedat de no cap construcció artificial, astoradores revelacions.

Hom roman eixarmat per tantes d'ídoles diabòlicament científiques com apareixen pels revolts, ratetes marsupials incloses, amb un sentit d'entendre el món físic abracabradant. Fenòmens quotidians, si hi rumiaves, et segregaven solucions màgiques als problemes ni entravancs més comuns.

Al capdavall, verament admirable l'equilibri edènic de les espècies. Sense insurrectes, ni sorolls ni noses. Tots científics molt enfeinats en la descoberta de les meravelles.

La serp grossa llisa groga, robusta i sinuosa qui salví esdevingué nostra muller.

Hom diu nostra. Tothom sap que un cos no existeix. Un cos és sempre milions de cossos, vermina rai, si hom ha un ull amb facultats microscòpiques. Doncs bé, la nostra muller, de baciva, res; d'eixorca, gens.

Tinguérem un nombre innombrable de serpetes. Aviat no s'hi cabria. Cada estalagmita ni puixant estela amb grafits transcendentals ocupada per son simiesc Simonet l'estilita.

I aviat no s'hi capigué. Espluga claferta.

Partírem d'aquell paradís imperfecte.

Fora tots els calds pixats angèlics que havien submergit el glomèrul s'havien escolat per un forat vers el firmament golafre. Tot hi era absolutament eixut. El glomèrul, és a dir, l'aproximació planetoide que anomenàrem en eres primitives 'terra', i que fou anomenat, més pròpiament, més tard, 'aigua', ara era anomenat 'pols', i epocalment, en un tres i no res, fora anomenat 'cendra', i popularment 'cendrer'.

Com el nom assenyala, trobàrem, tantost no hi trepitjàrem, que, efectivament, era fet tot de cendra i prou. L'adés trist solell al voltant del qual, tentinejant, adés el glomèrul o cendrer no rodava havia esdevingut ferotgement més roent.

Per si no n'hi havia prou, un reguitzell horrorós de terratrèmols majúsculs ho refoté tot damunt davall. En l'estupefaent daltabaix, totes les muntanyes es foteren a fer capitombes, per a acabar les de més (gairebé totes) capgirades, és a dir, cap per avall.

Escorcollant entre l'enfarfec de tanta d'estossegosa fuliginosa runa, remugàrem contra l'horripilant labilitat d'un univers tan inacceptablement sotmès als fatus fats i a llurs tenebroses abstraccions covardament reïficades perquè les patíssim.

Culpables d'incerts mancaments en els quals, gens crèduls, no pas que gens hi creguéssim, mes que prou semblaven existir al feixuc i carregat ambient, ara cercàvem, sense altra cerimònia, la pròpia redempció. Sempre darrere el perpetu plaer, cascú de naltres una altra dallonses de petulant fesomia i flatulent protèrvia, bo i fent càustica exhibició de sa tria dement devers un espectacularíssim capgirament aixi mateix, no pas ara del paisatge, de la truita. El cendrer convertit en peixera on el col·lectiu sura, és a dir, prospera.

Falenes atrotinades, amb totes les pròtesis esdevingudes, amb l'ús abusiu i les pedres caigudes, menyspreable pellerofa, furtives i febles, amb l'albir retallat, eixelat, buixíem d'angoixa, monstràvem tots els símptomes d'un trasbals de solemnitat.

Nous badalls als plecs o entrecuixes del cendrer se'ns obrien

arreu i tot hi eren esglais pel voltant. Sonaven batalls de guerra entre els farsants elements atmosfèrics. Amb estranys crits de rogall, i com esbojarrats cadàvers espontànament vomitats, sospites d'irrellevants ombres bèl·liques coetàniament se'ns quallaven davant, darrere, arreu, i sense ajornament, efímeres, ens paraven rotunds paranys perquè hi tombéssim.

El sofre dels badalls o tabolls ens impregnaven també de sutge i rovell. Per dissort rellisquem avall, en cel·la de sostre sollat de femta, i terra fèrtil d'herbes i bolets. La cel·la és un món novell. Ni el tell ni el teix, ni el bedoll ni el noguer, mai no s'hi marceix.

Abans tot semblava llunyà, i ara el temps de l'espai i l'espai del temps s'han estretits, com ara terreny atapeït, congregat, comprimit, i aquesta compressió és molt més fàcil de navegar. Els anys s'han empetitits, i tot és molt més a l'abast, l'antediluvià esdevé gairebé present, els avantpassats gairebé contemporanis. Les armes que a llurs urpes mil·lenàries branden i esgrimeixen els mostatxuts són tan eloqüents com si, a tall d'enyoradisses barrusques qui es volguessin novament carroll de raïm, els requés, a ells, tanta d'orba violència i potser ens volguessin novament no pas gens escapçats.

On ens esbrinàvem contorns del cap. I efectivament, era llis i sucós com gra de xarel·lo. I ara cascun, ingenu, negant son ego, cercava i encertava racons a recer de les ubiques calamitats. Confinats, nafrats d'oblit, damunt el nostre petit, adés esmorteït, desert, on irrompen, amb la font, espècimens de qui en ploràrem l'absència, com ara pixallits i alfàbrega, i d'altres joguines de la natura totalment desitjables, ens lliuràvem a l'escàndol de la fruïció i la disbauxa entre edules hortalisses.

Que lluny romaníem ara dels delictes i les indignacions, i les inacabables frustracions i deformitats dutes per les armes i els arsenals, i les forces d'un clima anarquitzat. I de les balbes anècdotes dels taurons fuetejants. Aplegàvem els folcs de bons amics i només enraonàvem d'un futur mogut vers l'idoni novament.

Aràcnid lúcid, vívid, el sempre absort violinista tocava melòdic de bell nou, i al reialme dels enciclopedistes, els arquitectes mutilats, els titelles gens constrets per cap biaix, i els ànecs equànimes (quac-quac, quac-quac, quac-quac) dansàvem plausiblement i no gens eixelebrats.

Reeixits intrús a la impenetrabilitat de l'irresolut real, pràctics pragmàtics, resolíem que la sola moralitat permesa era la que demostra la seua utilitat. És a dir, només val si val per a viure amb un cervell alliberat.

Cada animal, en la seua especial espècie ni gènere, és sempre prou savi per a la pròpia utilitat, sobretot mirant vers la conservació del cos en les millors condicions possibles. Més encar: Tota perversió, si és utilitària, no n'és pas cap, de perversió; al contrari, és capteniment d'allò pus intel·ligent.

I llavors no pas que hom es pogués estalviar absolutament les tragèdies.

Ens trobàrem amb el malson de l'elefant confinat. Pobre animal, portava, pintats als dos cantons de l'embalum de son cos, anuncis de la nostra pròxima peça. Ara bé, era un elefant malparit. Després, no pas amb intenció que hi caigués del tot, l'havíem tanmateix aculat al clot, i hi havia caigut de quatre potes, i el clot era ple d'aigua, i era com si el

clot fos fossa exacta de mides per al cos de l'elefant, qui ara, al cap de dies immers en aigua infecta, i sota un Sol cruel que li cremava els ulls, i sobretot de no poder-s'hi moure mica, deperia. Tabescent, minvava. No entenia prou, pobra bèstia, de veure's constreta, confinada estretament, pel cos. Ara n'era, damunt, així mateix pel clot implacable. La implacabilitat de les lleis, no hi ha flagell més maligne. I ens feia gran pena i ens desesperava. No volíem ningú pas que se'ns morís. Ens sentíem absolutament culpable. No sabíem a qui demanar ajut. Ens calia una grua prou forta que l'extragués del clot. Calia doncs inventar-la. No hi fórem pas a temps, per molt que ens hi esderneguéssim. No. No. Cors afligits, ens banyàvem en cendres.

Allò, aquell trauma inguarible, culpabilitzà, sencera, la societat amical.

Entre el cop d'ull i l'esguard, tot un món, tota una vida. Un cop d'ull lleuger s'agraeix, un esguard sostingut ofèn. Hom se sent reconegut. Hom se n'adona esfereït que ara caldrà pagar per tots sos crims.

Calia que no ens miréssim mútuament mai més. Emmirallats cascú en sa eixordadora i catastròfica melangia als ulls esguerrats del veí, ens segmentàvem i ens metamorfosàvem en infal·libles i fútils assassins. Per això tothom, ronyosament i a cop de crossa, emigràrem enjondre.

Muntats a les crosses, hi viatjaven insectes perfeccionats, assenyaladament, cavalls de serps i cavalls de faves, i allò, llur companyia, ens consolava en alt grau. Els lliuràvem, bo i caminant, pilots d'idees que després, ells (els cavalls qui colcaven les crosses), a llur albir, per a llur ús, ja mal·leabilitzarien.

Els dèiem. Això dels ‘posseïts’, nois, quina parida! Els posseïts són uns datspelcul. Els datspelcul es creuen posseïts, mes re no els posseeix. Ximpleries! Només són uns datspelcul. Literalment.

De nits els acaronàvem els fronts, i ens revelàvem llurs noms. Llur faisons de veure el món era, cada vegada que ens en feien cinc sous, inoblidables lliçons molt adreçadores, acunçadores, de l’esperit. En romaníem humilment il·luminats.

Llurs confidències ens feren entesos en moltes de seccions del saber.

Entesos en lletradura, compreníem texts que abans ens eren pitjor que no enigmàtics, críptics.

Tot allò de bo que deien els ‘greeks’, ara calia dir-ho a ‘crits’, i encar ningú no pas que ho sentís mai gaire.

I com més sabíem, més sols no ens trobàvem entre les diverses societats bípedes.

Poble sobirà — tronat i molt bajà. Bledes i figaflors, sorges ignars, òptims assassins.

Els qui en sabem, no hi cabem. En un món de gamarussos supersticiosos, els astrofísics malalment rai. El sàpiguer ens tragué del càpiguer. Ens embotíem, món repetit, per badalls o tabolls als plecs sexuats del paisatge per a establir-hi encar novelles societats on el llevat de l’enginy llevés lliurement.

Als fangars de les grans pluges, s’hi rabejaren les truges. A l’agre dels laberints, s’hi gratharen pruïges amb ungles

d'harpies. Carcasses d'idees, amb llisquents calçadors, saigs els embotiren. Llur botides carcanades en curullaren. Els mateixos saigs els recomanaren per força que ho s'escorxessin tots sols per tal de millor púguer estudiar-s'hi el programa.

El cranc Nicolau n'era el suprem capità manaies, qui no admetia esmenes, i qui, amb membres embalbits, embalbia els membres dels reialme.

Tots els prohoms entre els saigs, envegeta rai. Muntat en Nicolau en estelló magnífic, de ferradures de platí i diamant, màgic quadrúpede, qui pixava nèctar i cagava ambrosia, amb un vit que avergonyeix el coll d'una girafa, o la trompa d'un elefant, magnànim feia pujar, nua, la padrina.

—Munta, padrina!
—Ai, fillet follet, futilitat de la vanitat, si sabies com em fa partir amb tant de luxe i tot!

Miserables mig nus canviaven, agenollats, les rajoles que ornaven els terres de sos palaus. Hi treballen per força contents, bo i cantant i cridant que que contents que hi estan.

Per ordre del saig delegat pel capità manaies, allò és allò que fan, cridar i cantar. I això a despit que han insistit vegades i vegades, en veus inoïbles, que: «Només gaudim d'una passió. La passió per la depressió.»

No n'hi havia cap que fes menys de tres pams d'alçada. Les figues encar menys.

Quant a les figues, se'ls veia que havien estudiada filosofia. Quan ningú amb mig dit de vit d'entre el poble bajà els deia

que se les estimava, o que volia allò millor per a elles, responien: «O ens dieu la veritat o no ens en traureu pas re. Si el cos, en un atac de verriny, us demanava de cardar, no ens vinguéssiu pas amb ridículs eufemismes. De tota manera, cardar no cardareu pas, que no sigui que un semblant verriny sobtat no ens fiqués així mateix en derg concupiscent.»

Aqueixa caòtic nosa a l'entrecuix, punxent com aresta d'argelagó, esmolat vitet sovint martiritzat, qui segrega amargues llàgrimes i esmegmes dolorosos.

Allò, tot plegat, augmentava el corruix dels esclavitzats. A part d'això, pertot d'altres signes ominosos de matança i rebel·lió.

Amb una altra empenta de greuge ultratjant, qui sap si, amb embranzida, no obeïen l'instint, i espetegaven a córrer com almogàvers.

De dol s'agreixen, fins que egregis s'erigeixen.

D'afegitó, cert que als cims de les serralades, les alimares (que violentament malencòniques accentuaven els relleus ingrats damunt la neu trepitjada ni llordament sollada pels saigs invasors, indecents i geperuts, sarcàstics i desdenyosos) hi fumejaven adés més tenebrosament esventades.

Amb fictes energies de carrinclons superherois, bo i davallant molt amenaçadorament, es guerxinaven entre ells, vigorosos voltors qui vinguessin a presenciar els sacrificis imminents.

Per això sorgien les veus dels traïdors enfaldillats, els

cassandres de rigor en situacions semblants de preparatòria resistència.

Els millors se'ls treien del damunt amb armes parades.

«*Miserables! De misteris, oracles, espectres, talismans… D'immindícies estúpides d'aqueix pobre calibre, us n'esteu de bavejar-nos-hi.*

«A quin paradís de merda no ens voldríeu veure verinosament injectats?

«Som no re empeltats de no re per a l'eternitat.

«És com ara cap arbre mil·lenari al capdavall perit. No fórem pas tan pàmfils mai de cogitar que mai fos possible que se'n recordés, i menys ara que és mort, d'allò que no se'n recordava ni viu, com ara de cada ocell qui hi hagués feta estada una estoneta potser per a cruspir-se-l'hi qualque insecte o larva.

«Moralitat de cervell tarat! Tarat tarat, tararat tararat!»

Amb palpebres batzoleres com cortines d'escenari, els ulls se'ns embromaven.

No guipàvem ben bé les tortes busques als rellotges atmosfèrics. Dels cims cimmerians s'esbalçaven a betzef micos betzols. Ignars boldrons salvatges, de qui el plaer màxim ha estat sempre d'escorxar, amb eines lentes, el pres.

Episòdiques penyores recobrades d'antigues saturnàlies, ara redutes damunt amb dues unces més d'aplom que no mai, apotropaiques ens asserenaven els visatges. Aviat ens veuríem venjats. La deletèria opressió que temíem que no

fos perenne fins al trapàs, i ens volia de continu balbs i blans com ara fiblats per tàvecs gegantins, qui sap si, amb el nou daltabaix imminent, tot no tornava a capgirar's en un altre damunt davall momentàniament transcendental.

I ara sonaven les tres, i qualcú havia calat foc a l'establia; les flames fort hi llepaven, pertot.

Per urgents estrips rosegats als boquers, els conillets tanmateix ens n'escapolíem. Anàvem primers, cinc pedretes si més no part damunt dels patètics segons.

Lligats i presos per les llordes ínfules mateixes de la nostra ruc vanitat, ens enronquíem celebrant-ho amb rudes cançons en vulgar. «*El plaer que em dona la mà/ Cap dona me'l podrà donar*.»

Érem els asos ases. Enmig de cap bosc fosc, ens havíem trets els pixapius i n'havíem fet, amb unció, dil·ling-dil·ling, dil·ling-dil·ling.

Més tard, a la llarga, n'havíem perdut el gust i el but, i ens esquitllàvem, destrempats, per les esquerdes, on, al cap de no re, llebres, i d'altres dels nostres peluts perseguidors, dantescs, al voltant de fulminants fogueres, prou haurien avergonyides les fetilleres mateixes d'en Mac Bleda-rave, ensangonat, ell, fins al leucèmic bessó.

Inviolats, mai no pas tolts encar del cald niu del nostre cos, ens aturàvem a veure atansar-se'ns el foll torb.

Començaven de llevar's, quaix com frévoles bombolles, endutes per les bufades, les gespes que adés encatifaven els cresps dels prats ondulats.

Llenços amb els raïms i les pomes, els codonys i les llebres mortes, penjaven als murs vora el finestral.

Els vidres, les cumulatives opacitats els eixorbien. Cogitàrem: «*No hi ha delits com els duts pels gambits*.» I eixírem d'una esgarrapada abans la casa no ens fos tolta sencera pels molt agressius mastegots del temporal enemic.

Érem ara vímets vinclats indiferentment pels elements.

D'estreps i d'esperons ben calçats, muntats a les crosses mig corcades d'uns semidéus gegantins i moribunds, ninots enfarinats qui, a despit de la tempesta, exempts entre els difunts, per tot remei, enduts per la dolça fal·lera, repetíem rutines teatrals, o no hauríem tret a cap sinó pel caminoi del suïcidi.

Hi havia peces sense prou accent ni claredat, i declamar-les era estrepitós fracàs. Els sorolls del torb encar més ens ho empastifaven.

Fèiem: «*No pas sol ans amb prou venusta ovella/ Anem sovint entre grans multituds/ On s'hi barreja l'ànec i el trapella/ I el ful qui ens ompl de rucs sol·licituds*.»

I repreníem: «*On és el gra? Hi haací només clovella./ T'ho has menjat tot com un ganut mamut?/ Calla, no sents? Prou que dringa l'esquella./ Som-hi doncs, noia, 'nem a fer el vermut...*»

I al cap d'una estoneta, com si hem paït cap bon tec, afegíem: «*Quina son tinc! Claparem al garatge/ Com fem cada any celebrant el cap d'any./ No trobes que és un costum prou estrany...?*»

I en responíem: «*Millor que en llit a palau amb cap patge/ Qui el colló et toca, l'àvol capsigrany./ So bon pastor, poc em cal clau ni pany*.»

Redubtables miratges en inversemblants contrades ens assetjaven magí i sensori, els vescosos efluvis que se'n despreníen, atenyien, depriments, els nostres oronells.

Mormolàvem: «*Massa vells som, i hora és de fotre a mar tots els engavanyaments/ Jaquint que forces novelles ara s'hi enfeinin/ Mentre zigzagant ens arrosseguem fins la mar morta de la mort*.»

Els dèiem: «*A l'endemà, un altre endemà segueix/ Amb peu cansat, sense cansar-se del tot mai... / I així fins al darrer bleix de l'estada*.»

I ens deien: «*I durant l'ahir, i cascun dels passats dies/ S'encenia l'espelma perquè cada foll/ Trobés el segur camí de la mort*.»

—Millor fora bufar la curta flama!

—Car què és la vida, vós, sinó l'ombra d'un farsant/ Qui puja pit envant a l'escenari a fer-hi el trist paper?

—I au, mai més, d'ell, no en sent ningú a dir re.

—És una faula que baveja l'imbècil/ Amb tot de ximplets escarafalls/ Que volen dir menys que els rots dels alls.

—O que els pets dels galls.

—O dels enterradors brivalls els banals badalls.

Per l'àrida platja còsmica, llepafils com n'Ariadna, hi anem sobris i inconspicus, primitius, com ara pòstums, xafallejant-hi encaparradament l'eterna tragèdia.

O ens errem de mig a mig narrant-hi, en un barreig senil, peces dispars.

Ens deien: «*És al pou que hi vaig de dol/ A pouar-hi l'ou que esclata.*»

Els dèiem: «*Al brocal hi rau la col/ Que s'escau que rata rata.*»

—Tinc un cor que tot ho absol/ I m'ajust sols la corbata.

—Corre lluny ara al gresol/ A rostar-s'hi el tec la rata.

—És al pou que hi vaig de dol/ A pouar-hi l'ou que esclata.

—Quan escric sencer m'hi implic/ Foll d'una dolça fal·lera.

—Tanc amb clau l'astut melic/ I escolt només la trempera.

—Esdevinc cap d'astre inic/ I vidret de capterrera.

—O matèria d'ull oblic/ Transparent com peix d'aigüera.

—Quan escric sencer m'hi implic/ Foll d'una dolça fal·lera.

—És quan clap que re no és clar/ El malson em rau la sina.

—L'ou esclata, el rat se'n va/ M'aclapara un dit l'espina.

—L'ull oblic no hi veu la mà/ Del nan bord qui mort maquina.

—Soc al pou i aspre metà/ A la gola se m'alzina.

—És quan clap que re no és clar/ El malson em rau la sina.

Texts deturpats, si doncs no obliterats, per les inclements centúries. Peces, pecelles i peçasses, d'estranyes dimensions ni diapasons ni espases. Espasmes no pas petris (si fossin estats petris, rai).

Hipnagògics esdeveniments ens van retrunyint en la reverberant introspectibilitat d'unes urnes cranials de murs rebotents. Si tan sols haguéssim estats capaços d'escriure-hi jeroglífics!

Car les pedres avorreixen els palimpsests. I els empedreïts jeroglífics per força empaqueten els significats. Menes de fórmules on químics com cal la nostra encantadora química no comprimim, màgics.

Cisellat, gravat, inscrit, enfonsat a la pedra, el jeroglífic roman incanviat.

Per exemple, aquest. Això és un hort, que només pot ésser irrigat per font o aiguaneix que brolla rere l'encanteri del saurí o el bruixot. Dins l'hort, hi som els arbres, les gàrgoles, la pols, els grills, els pleixells, els claus i les claus. Amb aquest primer cartutx ja hem explicat exorbitantment l'indret i els personatges on tota la història no es

desenvoluparà. Per certes esquerdes arquitectòniques en la construcció del vagament quadrat jeroglífic hi endevinem futurs terrabastalls, blasmes i retrets, i pler d'indelicades extravagàncies. Quines iniquitats de la sempre massa combativa carn no es coven al net i clar calaix? Quins rebuigs ni què impel·leix els esguards adversarials dels protagonistes? Per això caldrà esperar que hi esculpíssim el molt prenyat quadre següent.

I mentre en parlàvem, ec-lo, de bell nou, el darrer diluvi que ens tocava.

Replogué i, procel·làrids, en el procel·lós vaivé, ens replegàrem vers les coves.

L'arestut violí de vent i la pluja ens apunyalava les orelles.

Alguns obesos s'obsedeixen, banyuts i còmics, a romandre a lloc, incòlumes. Blaus i verdancs comencen a eixir'ls d'arreu el cresp fi de la pell. Vents i pluja, puixants i punxents, els etziben llurs atzebs (*els atziben llurs etzebs?*). Massa adeleradament els albirem, abans no ens amaguéssim, com, enlairats, pengen dels núvols, balons abnegadament enduts.

Quan replogué, replegats que fórem a les coves, no ens n'abstinguérem pas. Ni ens hi fonguérem mica. Escriguérem tot seguit les nostres peces als murs fets de roca. Guarits i amb salut, a recer, no ens n'estiguérem pas.

Jeroglífics caigueren, estampats, amb assiduïtat heroica. Per força eren curtes les nostres peces. Les sobrecarregàrem de significats en poc espai. Sapiguérem formar els quadres perquè tot s'entengués amb poc espai. I guanyaren misteri, misticisme, intrigant secret. Hom es diu que hi ha palesament rat, o gat, o mag, amagat. El benaurat qui els

desxifrés n'esdevindria co-creador.

Car escriure en pedra pren estona, i durant l'estona que burxem i burinem la dura pedra de la rude cova, les idees fugen, les més lleugeres i frèvoles, i adventícies i superficials, i només romanen les més dures, les més duradores, pregones, arreludes.

Un dia atziac ens sorprenguérem de valent. S'esqueia que fóssim força ran de món exterior i, bo i venint de fora, sentíem, ben a prop, els escataineigs de qualsque prevaricadors residents, il·lògics i amb eloqüència nul·la, estret de mires, i no gens tolerants, fent diversos elogis i lloances, alhora, es veu, que sebollien les cendres de qualque espantall, de llonga data minvat mecànicament del terrat, el qual es veia que, justament perquè se'l trobaven enmig altrament emprenyant els vianants, amb poixèvols precs que hom l'assistís monetàriament, pecuniària, s'havia vist estamordit a cop de clava, i, de més, escapçat d'espetec per les simitarres d'un petit escamot de fastiguejats gàngsters o bandolers camperols, qui havent jaquint enrere llurs ramats d'ovelles, embogits pels opis qui eixien dels fumerals de les fàbriques, i marejats pels semàfors folls de la vila, bo i dansant, no gens atlètics, a retaló, tips de viure en aquelles estupefaents condicions, se'l treien de sobre orgànicament i com qui s'entafora, lenitiu, cap supositori amunt.

«*Amb llavis arrufadets, com qui fa empastifadores magarrufes, ens inflamava i ens insuflava amb furients esgarrifances de fàstic! No ens sabérem servar!*»

Llavors, aprés la bella feta, tothom podia transitar més serenament per la tanmateix prou congestionada via, sense que 'ningú' l'empudegués amb peticions reiteratives. És a dir, 'ningú', o almenys aquell grinyolant ganyotaire qui amb

sees procaces expostulacions ofenia tant els fàcilment esvalotats filisteus.

«*Siau, oncle Vània; records a la tiota Idiota.*» Gens agraïts envers els gàngsters netejadors, gemegaven alguns dels erronis panegírics. O, àdhuc plorosament: «*Tothom se'n recorda amb dolç enyor quan es treia l'atzeb, pobrissó, el seu atzebib pansit, idèntic a una cueta de pansa, i pixava damunt les formigues, i tothom duu sortosament a la memòria els entranyables episodis quan es ficava a cagar com els gossos enmig de la carretera, i els autobusos amb les monges i llur immensament arruquida canalla s'havien d'esperar que enllestís, i com, en acabat, cul cagat presentat espectacularment a les bocabadades col·legiales i a llurs mocoses, i sovint qui sap si rajant de baix i tot, mestresses, s'arrupia encar a ensumar, i àdhuc tastar, el seu producte natural, i el llepava sovint com qui llepa un gelat de pomes silvestres, o de corunyes, o de serves, o de moixes, o de cireretes de pastor…*» I: «*Amb quina recança no enyorem ara el gran delit que ens prenia sovint de voler 'menjar-nos' el seu atzebibet, la seua cueta de pansa pansida, potser, segurament, per a recordar-nos-en més efusivament ni afectiva ni afeccionada, el jorn atziac de son traspàs molt deplorable. Sempre ens ha sapigut molt de greu no haver-hi fet cap mossadeta (molt atractiva temptadorota 'mèntula màrcida et marculenta'), a tall de tast urgent de tartrany al bosc o de sàlpid a la platja.»*
«Molt bé. I ara caldrà fer-li un monument enmig la plaça mateixa, i un monument ben fet, amb estàtua precisa i tot, no pas feta a xil·la de ca, i per a l'efimereïtat més vilipendiosa, com la de cap altre plutòcrata o assassí en massa molt guardonat ni honorat. Som-hi, qui comença a excavar amb mi devers la solemne construcció d'un indestructible fonament?»

Ens adonàvem doncs, horroritzats, que la fantasmagòrica civilització havia tornada i represa.

Ens enfonsàvem molt més pregonament grutes avall. Ens volíem inassoliblement proscrits, havent ajornada eternament la prosperitat, que indefectiblement es resolia (com si no n'estiguéssim prou escamnats!) infectant-ho, pol·luint-ho i anorreant-ho tot.

En el nostre sojorn extàtic, hipogeus romanguérem una altra eternitat.

O potser no. La ignominiosa, nauseabunda plebs de dalt, feta tota de sòrdids ogres afamegats, invasius, tot d'una, què cony, profusos, perforaven? Què collons de merda ens injectaven? Miscel·lànies metzines, és clar. Química mortificadorament traïdora. Estossegàvem, ens ofegàvem, deperíem. Haguérem d'eixir a respirar per un altre estretíssim fumeral de sofre de l'altre cantó de món.

Jaquíem enrere en la foscor les patètiques prolífiques adultes, invisibles i il·legible, peces per a llur exterminació esporàdica segons els extremats humors dels climes espelúnquics; aviat no en romandrien sinó molt escassos vestigis d'agenollades misèries.

Totes les peces, tota la història troglodita, esborrada pels terratrèmols, i encar pitjor, anorreada per les letals activitats industrials, que, no sols ens anorreen, ho anorreen tot pertot arreu.

I ara tant se val, amunt i fora. I tant. Recomençaríem.

Ni calia que ens aturéssim a sentir'n els trets de gràcia. Al contrari, goséssim (fugitius, enardits clàssics retrògrads)

anar vers un proper triomf.

Com va dir la sàvia Lluïseta Enriquet, el primer que cal sempre és trobar una font d'aigua sana. A la darrera de les selves sobrevivents, hi ensopegàrem el safareig de baix que escatxigava.

Dalt, lla lluny, el nodreix, amb un 'amnis perennis', un fresc ruix constant d'aigua bona, el qual ruix ix del colós, de sa xil·la monumental, astorament molt apreciada per les orèades qui jeuen a sos peus. Era segurament la imatge d'un déu antic de cap tribu desapareguda, anorreada per hordes invasores, sense gicar d'altra traça que la del déu balmat qui, rere la densa vegetació muntanyenca, aquell bé de déu no rajava.

Dit i fet, allà ens acampàrem. Com sempre, de moment i pel que la cosa durés, pel que volguessin les ulteriors circumstàncies.

Trobàrem, entre les dàlies, unes sarbatanes arcaiques no gaire deteriorades amb un sec verí groc adossat. Devien ésser les pobres armes dels exterminats, mai no prou bones contra les onades irrefrenables dels invasors armats amb les últimes, més pèrfides, artilleries de maniàtics assassins.

Què devien pensar en veure aquelles intruses hordes destructores els bons aborígens tan sobtadament i malginament interromputs?

Hem sempre concebudes estranyes concepcions d'un món inconcebible. Segons la qualitat del vocabulari, les peces que se't representen al magí (la teua concepció del món) són com són.

Si l'infant (és a dir, etimològicament, l'ens o l'ésser qui no sap parlar) concep el món, ha d'ésser un món sense mots, indescriptible, impossible de comunicar. Quina peça n'escriuríem! En som capaços...?

No. Car voler escriure allò que no té mots amb els quals escriure-ho és absurd. Allò millor que podem fer, és reunir a l'atzar sèries de mots que entenem, exclusivament amb els quals descrivim situacions i avinenteses que perllonguem, més tard, si s'escau, i sempre exclusivament, amb nous mots que, triats també a la babalà, ens tornem a posar a l'abast. I així anar fent, fins que, tot d'una tips, no decidim que, amb allò, aquell món ja en deu tindre prou.

Serà sempre un món miserablement escàs, mancat; assenyaladament, naquis, ço és, que no fa la mesura ni el pes.

Mes de quina millor manera no aproximaríem òptiques novelles de concebre l'existència d'un ésser si fa no fa raonable (segons pròpia definició) en un indret (un diminut món perdut irremissiblement al cosmos indesxifrable) al capdavall (inclòs idealment, amb tots els vocabularis existents) tan totalment incomprensible?

Allò viscut adquireix noms i noms, mots aproximats a sensacions insostenibles, actualment incopsables, intuïdes i prou, ensumades. I allò somiat? És un viscut encar més volàtil...?

Qui s'hi aferrarà? Qui s'hi jaquirà endur? On...? On...?

De vegades el malson esdevé cinta sens fi, cinta que es replega en ella mateixa. La proposició recomença infinitament i sempre va a la fi. Una fi que enllaça amb el

començament. I allò és l'infern. Allò no porta enlloc. Altre que al mateix obsessiu martelleig cerebral. I allò és tornar-se boig.

Hi hagué aleshores quelcom (mai el pervers 'quelcom' no pot mancar-hi gaire estona en la vida de ningú) que ens empitjorava durament la situació. L'experiència que vivíem no era no re en esguard del que viuríem ara. Malament rai.

«Faixem'ns-e! Faixem'ns-e!»

):::(

(*Hi queien tothom espontàniament escapçats, com si llurs colls eren pecíols i llurs caps massa madurs*.)

Quan als disset anys m'escapolia vers el Brasil, el meu moribund padrí em va dir: «Ara que te'n vas d'aventura per aqueixos mons inhospitalaris, sàpigues que un lloc vitand de totes totes és, recorda-te'n bé, l'illa Paradís.

«A l'illa Paradís hi ha, endèmic, un fastigós insecte anomenat 'predicador' qui, sistemàticament, fibla tota la població instal·lada de poc, enganyada per la buidor d'humans, i doncs per la temptació de tot aquell lloc lliure on surar-hi, amb família i terra, i prou felicitat d'ésser qui mana a ca seua, i un cop, doncs, el predicador ha injectat el seu verí a la població sencera, i, com et dic, de sobte s'hi esdevé el mateix fenomen de sempre: Un escapçament

espontani universal.

«El cap de cada persona a l’illa paradís es desprèn de l’individu, sigui petit o gran, mascle o femella, i espetega part de terra com una pilota, i del forat al coll tallat n’ix, en eixam, un del boldrons de la nova generació de predicadors qui fiblaran els nous desgraciats qui s’establiran a l'illa en acabat que passi un temps i no sigui estúpidament ‘redescoberta’.

«Els escapçats es belluguen mecànicament alguns dies en acabat de llur sobtada decapitació, i amb això provaven la teoria que, un cop infectada per cap predicador, la persona atesa el cap ja no li serveix per a re.

«I al cap d'aquell dies rutinaris sense cap, els cossos tanmateix s’anaven pansint de no haver menjat re, i l’illa romania de bell nou buida, perquè la novella generació de malaurats s’hi instal·lés.

«No caiguis mai al malèfic parany.»

):::(

(*Superhomenics*.)

—Saps amb què estupren els nassuts?

—Amb el nas?

—Com ho has endevinat?

—Prou he treballat al museu patològic.

—Ah, tens raó, amb pler de monstres que, al lloc del nas, els creixia ja d’embrió la titola? I al lloc de la titola, qui sap què? Una altra orella? Ca?

—Exacte.

—He après l’atre dia quelcom de força útil per als nassuts.

—Ah sí?

—Diu que l’encant a què et sotmeten les fascinants femelles qui et jaqueixen de pedra de tan collonudes, és similar a l’encant exercit pel borinot, el borinot va brunzint i borinotejant, i tu hi vas badant i bandant, i malament rai, amb perill de ta vida i tot, pots caure penya-segat avall, per exemple, però, de faisó més pedestre, sobretot si l’encantadora era un borinot femella (una borinota), el seu home, enfellonit, engelosit, sovint ve i et fibla al nas.

—Amb això vols dir que mai no ens hauríem de jaquir fascinar per certes femelles? I fer què? Dur una espasa al costat, i fer com en Perseu, zas! I presentar al públic el cap d’aquella mala puta qui te me’l volia empedreir?

—Potser només te me’l volia nassut.

—Perquè l’estuprés amb més efectivitat?

—Qui sap. Saps que ara que s’atansa la fi, oi tanmateix que som més felicets que no mai?

—Home, si tu ho dius.

—És que, abans la nostra imminent extinció, com adés els esdevingué als quaggues i als aurocs i als auks, i a tantes i tantes d'espècies sensacionals, ara lamentablement també desaparegudes, caiem en la benaurança infinita d'ésser presents als meravellosos somnis que somien els ultra-sensitius insectes i d'altres invertebrats quan fan un petit son, ben acobitiats a llurs trauets i niuets, llurs aixopluguets tan ben endreçadets.

—T'has tornat entomòleg, ja ho veig.

—Com tu antropòleg, noi.

—Calia especialitzar-se o fotre's de fam.

—Fotre's de fam. Quin panorama!

—Hauríem de demanar la caritat d'uns cacauets al vellard ancel·lari i tot.

—Ep, en Vellard, com anem? Cardem gaire?

—Jas, noi, agafa, uns quants de cacauets. Fas cara d'anar afamegat.

—Malalt d'un mal lleig, en Vellard, guaiteu, dits com circells.

—Cal banyar's al toll de sang del drac.

—No tothom ha una mare tan valenta com la d'aquell heroi de trucalembut de qui ara no em ve el nom.

—«*Em banyaren al toll de la sang del drac/ I esdevenguí incòlume a tot atac.*»

—Viure tant? Per què voleu tant viure? Quan viure no val re.

—No val gran cosa, entesos. O val la vàlua que vulguis donar-li. Depèn del comprador.

—Quin comprador? Ningú no compra, en néixer, la seua vida. Ve regalada. Un regal mortífer. Una bomba de temps. Un petit temps que acaba en bomba, on et desintegres, sense memòria de tu, ni per a tu, ni enlloc, a cap altre contenidor sinó efímer com cap altra fètida llufa. Hom la dinya, i au.

—Res no val re, en Vellard.

—Ja us ho trobareu.

—Tot és falòrnia. Tot és fal·làcia.

—En un univers sense cap explicació possible, tot, a escala humana, és explicable. Explicable, és a dir, raonable. Raonable, és a dir, falsament explicat per qualque estratagema o altre de la raó, la puta, astuta (es creu que lògica i tot, la presumptuosa!), raó.

—Esdevingut vellard ancil·lari, tentinejant pel món en un vaivé fúnebre, que no l'allunya tanmateix gaire del runam de ses antigues vàlues, a les quals es pretén encar ancorat, haig d'anar fent veure que mon servei pot ésser desitjable, sobretot aconsellant discretament joves eixelebrats i massa angoixats per la tortura del viure en civilització.

—Som els bessons n'Idrís i en Jibril Çonsamarreta, sempre ben clenxinats, sostinguts enjòlit pels telamons marietes del

sarcasme i la desil·lusió, ens embranquem, sovint i digressius rai, en discussions de cap de suro.

—Tots els herois ‘clàssics’ són boigs, de sobte les ramalades de bogeria els posseeixen i comencen a matar i a destruir a tort i a dret. Jo qui mai no he cercada l’aventura, minyons, l’aventura m’ha trobat moltes més de vegades no m’hagués estimat. De fet, m’hauria estimat molt més que, d’aventura, cap ni una no se m’hagués mai creuat pel tranquil camí. Car tota aventura és, pel cap baix, daltabaix neguitós, o, pel cap alt, boig greu destarotament, massa sovint definitiu.

—Tot falòrnia, en Vellard, tot fal·làcia.

—Xst! La malastrugança qui passa, nois. Bòfies botxins amb ganyes de castanyoles, llavis inferiors prominents, fronts esmunyedissos, ulls molt badocs... Parléssim pus tost de faldilles...

—Ha hà! Ha hà! I aleshores...?

—Aleshores, escridassat en ídix per la grollera veïna, qui sovint, com sabeu, se m’acarnissa com volcà descosit, i m’amolla a la cara la seua torrentada d’injúries i perjuris...

—Ah i tant, quin enyor! I tanmateix ho veiem cada dia, oi?

—Les femelles qui se’ns esgargamellen amb el mamellam tot batzim-batzam.

—I la veïna, què? Em retreu els suïcidis fallits... Em diu de suïcida oportú...

—Suïcida oportú, hà!

—Qui només, cada cop, se suïcidava davant l'epidèmica columna de fulminants correctors qui eren al món per a corregir com cal els suïcides!

—No els coneixem pas poc! Pecs columnistes qui persisteixen, insolents carrinclonots, a reptar-lo i rereptar-lo, tot i que no en fa poques, d'hores, que el pobre suïcida és mort.

—Al·lucinacions les llurs, marrecs. Ergots del blat els trameten a estratosfèrics pessimismes.

—Demanen el martiri per a tothom. Un martiri dedicat exclusivament a llur déu Mammó, o a l'altre, el del perenne moscallam, a causa del podrimener de tants de continus cadàvers de sacrificats que li rau tothora al voltant... Com es diu?

—En Beelzebub, crec. Quan l'adoràvem, hi anàvem amb una ombrel·la perquè sempre hi havia batusses i polsegueres (a parts els espessos eixams de mosques vironeres), amb la qual colpir els veïns, qui no trobaven tampoc per a engreixar-se seriosament altrament que anar robant recapte a les divines mosques, és a dir, ací una cama, ací un braç, un peu, un colló, el que extraguessin d'esquillètbit per les costures del cos podrit d'una víctima o altra, tant se valia, el que fos, tot fos omplir l'olla, vós. Te'n recordes, tu?

—Home, i tant, com si fos d'ahir.

—És conegut: Tots els déus han sempre set — de sangassa.

—Ei, sabeu qui és el déu mai escamnat? Persisteix, per molt que en dubtis, i té raó. Ell rai. Teca a rosegar (i a arrossegar) tothora rai. N'Escamandre, home, el mai escamnat, déu de

la duad — la rierada esbojarrada que s'enduu tots els cossos dels morts vers el cràter del vòrtex infinit del no re.

—Sí ves, què voleu? Hom existeix, i no li roman cap altre remei que continuar existint fins que la poruga flamèl·lula no se li extingueix per si sola, o bufada per altri, o per ell mateix.

—Hom se les heu amb les àncores molt feixugues de l'instint de supervivència i de la vana esperança de mai poder a la fi entendre quelcom de bàsic i de debò cert, esperonat tothora, mentre ha salut, per la fascinació estranyota que els vius objectes esgarriadots per tot l'univers no exerceixen sobre nosaltres, malaurats ingenus.

—L'univers fineix justament a l'anus de l'univers, i és clar que, de l'anus de l'univers, neix l'univers.

—Aquell oncle nostre, n'Idrís Cataracte, qui feia de savi, ens recomanava tractar de no mai cagar cap per avall, ni de donar pel cul cap cocodril ni hòrrid heloderma.

—Els qui es caguen en déus, deuen cagar una merda abstracta. Car no pots pas cagar damunt no re. Tret que no caguis sinó això — no re. Tant se val. No val a perdre-hi temps. Tot allò abstracte és inferior, negligible, descartable.

—Profà, portà una vida massa escandalosa, amb idil·lis a betzef amb gent de la purrialla; rere glacials dunes, flagrant, inconfusible, els senties, avergonyit; n'eixien contundents renecs, i segurament mantes de falses exculpatòries excuses.

—Aquells dies pertanyíem a les rastelleres inexhauribles de merdissaires qui érem demanats a mig netejar els palaus, on cap mena d'opulència ni de perfum a raig no en podran mai

amagar tanta de podrida merda acumulada.

—És l’avarícia dels entronitzats. L’avarícia, ço és, la cobejança, la goludam de posseir, d’abassegar, d’ofegar-se en la maleïda superfluïtat. Això (la repel·lent avarícia) és ara el dolent, el fastigós, el repugnant, el lladre, el ric, l’oligarca, el plutòcrata, el baró, el borbó, el tifa, el feixista nazi i el feixista ‘fofialittah’. I no pas la dèria d’estalviar i de desar, i d’ésser prou previsor, bo i preparant-se per a demà (no fos cas que de debò existís), cobertes les necessitats previstes per a sobreviure.

—Només els peixos morts es lleixen endur pel corrent; els vius fotem allò que volem dins l’estretor del riuet de merda que és viure.

—Raça maleïda dels massa insconscients (incoherents) bípedes qui s’apellen conscients, amb llurs inextricables indesarrelables manies intrigants, i llurs obres destructives, i llur rancúnia entre ells, i, pitjor, contra les altres races, siguin minerals, vegetals, animals o tant se val.

—I tanmateix, nois, ‘herois’ ho som tots. Màrtirs i patidors de la tortura del viure ho som tots.

—Ei, jo també soc un superhomenic qualsevol, doncs! Per tal de minvar ni que només sigui una mica l’atac continu de l’existent damunt el meu cos, al capdavall no pas tant indemne com el d’aquell Sigfrid, pel carrer, tantost xarnec no ensum, gir cua i me n’alluny. I qui diu xarnec, ja se m’entén, tot damnat personatge damnós.

—El superhomenic, com volia el Xe de Nits, és l’homenic qui pren les regnes de l’evolució ell mateix, i es declara estort, i esdevé allò que vol, sense veure’s sotmès a les ordres de cap

invasor ni agressor ni tifeta passatger.

—Antics esmerdissaires de palaus, a tot estrebar pel que fa a les nostres ‘heroïcitats’, cal dir que som, rere els cortinatges, els banyuts qui fem sonar els corns del merdós ‘harmaguedon’ que sonen tothora a les orelles dels sonats.

—I al museu patològic, mos estrenus col·legues i jo, com ens hi immergíem. Dedicats a collons. Una meravella d’homenics enfeinadets. Micòlegs esmeperduts entre els birbilleigs de les glossopetres, en quest insistent doncs dels frenètics patògens, amb múltiples ullets (mai patint de ptosis, oi?) d’escarbuny i carboncle i maragda, qui s’obsedeixen en colpir letalment els espècimens més desimbolts de la recollida.

—Qui esmerdissarà mai els palaus i els cervells dels perduts qui s’hi encanten? És allà on es coven les estúpides cretines croades dels epilèptics bel·ligerants qui maten totes les ambicions i esperances, i desigs i anhels, dels gratuïtament esclafats. Mentre de molt fastigoses escombraries van engreixant violentament els nuls i tanmateix ja prou colossals monòlits en celebració de llurs àvols massacres.

—La història es repeteix sens fi. I no hi ha possibilitat que re canviï de debò mai. Els maleïts malparits de la classes paràsites et venen amb (i te les venen mortalment cares) confabulacions sobre els amples horitzons de qui sap on, mentre et constrenyen a viure en gàbies asfixiants que, com més anem, més estreteixen amb fleixos fets de virals ideologies d’imbècil.

—Al cel, tots els merdufais (angelets pipiolis i aprenents), els granats i disgustats, ens fotien crits, amb una altra puntada al cul, i bramaven: «*Jas! Porta aquesta missatge al bordell*

de baix!» I quèiem, pixant-se de por, a aquest encar més horrible món.

—El cel? Si fos cap entitat amb cara i ulls, n'hauria d'estar tip. Massa d'home arruïnat per les rucades sexuals. Suposéssim, doncs, que com és de justícia, ara, venjatiu, el cel, doncs, es foti a arruinar les dones massa adverses, odioses, refractàries. «*Figues, figues, figues! (...) Figues!*» Plouen figues, i els mascles en recollim a cabassades! I les dones es planyen que, de llurs horribles paranys, ai, qui en voldrà ara? El cel les arruïna! «*Maleït cel, cel maleït, qui s'ho creuria? Quines putades no ens fa, aquest cel traïdor, nosaltres, pobrissones, que en fèiem tant de cas! (...) Això, ho veus? Ens passa per ésser massa crèdules! Cretines!*»

—Un fals debat cal que sigui combatut com hom bat i combat el blat perquè en romangui el gra.

—La feblesa de l'artefacte es palesa quan hom se n'adona que cada tomb que emprèn s'estavella estrepitosament contra un ferm objecte lògic o altre.

—Submarí ressuscitat es fot, tanmateix despectiu, a engegar embats molt malgirbats; tossant-tossant, com bou sense banyes, i ens fot riure tothom amplament, car poques vegades ens és regalat de veure un espectacle tan ridícul.

—Ja no esmerdissem palaus. Som al cas típic on no és el gos qui fa ballar la cua, ans la cua el gos.

—Autors confusos d'una obra per força confusa. Presos del zel virtuós de les divinitats nafrades, amb mals lleigs i ferides inguaribles, ens encomanem al cel venjatiu.

—Una bomba cau del cel al congrés dels diputats, on hi han

tants de titelles rebentats que els encenalls embussen ara les clavegueres.

—I el sant greal és mon orinal.

—I cap metzinós salpàs no es pot comparar amb mon matràs.

—És un d'allò que no hi ha.

—I m'hi torc, del morte, la mà.

(*Rialletes de conill. I au. Prou*.)

):::(

(*I ara certes coses que em contava, les hores de visita, mon oncle l'Elèctric, durant els anys on era boig i l'havíem tancat a can Pigem*.)

Com aquell mestre nostre, el senyor Esteve
Qui era molt estricte i no gens eclèctic
Sempre sortia de puteig al parasceve
El meu ara enyorat oncle l'Elèctric.

Em deia, sovint rapsòdic i tot, els seus remeis més terapèutics per a un món tan recollons mal parit, mal generat, que havia menester immediatament d'un geni únic com ell per a ficar-hi una mica de seny, d'ordre lògic i sensat.

—Qui sap què vol, i sap que pot, es diu «Puc!», i si vol, ho fa. Si sap que no pot, tot i que vol, es diu «No puc!», i doncs fot bé si no pas no re no fa.

Aquest és el secret, noi. Se n'està. Plega. S'ho guaita tot des de la barana, dalt de tot de l'escala.

I amb joia sobreixint se'n fot de tota la gent.

—M'havien recomanat de llegir un llibre o altre pel meu nerviosisme, i vaig entrar a una llibreria, i hi havia una estesa infinita de llibres, i me'n vaig anar de seguida completament descoratjat, i em vaig plànyer a casa, i em van dir (quin escàndol, tu!) que a les biblioteques encar n'hi havia més, que si em marejava amb els llibres d'una llibreria, carallot, ja em podia cordar perquè amb el vertigen cauria de cul, i pitjor encar si era pujant les escales per a fotre un cop d'ull als toms i toms, i toms i toms i toms, dels prestatges de més amunt. I efectivament, qui s'ho creia? I nogensmenys l'endemà o l'altre, crec, m'hi lleixava caure, i, horroritzat, en vaig fotre el camp immediatament. Quin infern, quina bogeria, quin caos! Allò calia fotre-hi remei. I el millor remei havia d'ésser el foc. I vaig voler dedicar la meua vida d'electricista a la tasca sacra de cremar tots els llibres del món.

Car perxò els humans no ens podíem entendre, perxò la vida era una merda, perxò tot eren guerres i malentesos i

violències i atacs, perquè tothom qui sabia de lletra (milions i milions, i milions milions milions, per a dissort de la humanitat) escrivien volums i més volums de ximpleries, i cada dia que passava en més llengües ni idiomes ni vernacles ni dialectes, tot de llengües estrambòtiques, diferents, mútuament incomprensibles, llengües tècniques, llengües inventades, quin desastre, quina desorganització.

Foc, foc, pertot arreu. Això calia. Que no romangués ni un llibre viu. Malparits! Quina manera més criminal d'omplir'ns el cap. No! Calia començar de bell nou. Amb una sola llengua lògica i amb només quatre o cinc llibres essencials, que tothom amb la maleïda brevetat d'una puta vida pogués llegir-se'ls sense perdre la xaveta. No pas com ara. On no pots llegir ni un pessic insignificant de tota la teca que hi ha, ni un bri que valgui mig la pena entre el bosc il·limitat de volums inútils.

Car com trobar en tal caòtic aiguabarreig o maremàgnum els toms que s'ho valdrien, que et valdrien mínimament. Només perds l'estona cercant els bons, els que et convenen, els que són per a tu, per a tu sobretot, i quan et penses que potser n'has trobat cap, et mors, la vida se t'ha acabada, bona nit, i has romàs més ruc, molt més ruc que no al començament, enverinat per la malignitat de tanta de merdosa lletra.

—Era a la platja, estès com un cranc, i també trobava, sobtadament inspirat, que l'oceà era massa ple d'aigua i que fora doncs una bona pensada d'omplir'l amb una mica de terra. I creia que calia que el govern (un govern ideal, format per jo mateix i els qui personalment no em triava) decretés que tothom qui no tirés uns quants milers de pedres (el nombre exacte a decidir pel consell de ministres) per any, li cauria un paquet de cent anys si fa no fa de cangrí, de presó, engarjolat, a l'ergàstul, incomunicat. No en sortiria mai més,

no l’en treien pas viu, tu.

—Oceans de sang per comptes d’aigua salada que no es pot beure, i si la beus et fot els ronyons a parir parteres; la solucióací és, com dic, amb punyal de tallar i trinxar carn, toldre els ous dels mascles de la competència i de les dones massa lletges i no gaire tendres — ah, i les lesbianes (als taüts per a les lesbianes, els espectrals orixàs hi ballen damunt molt acrobàtics, i com si són fatus follets fosforescents).

I així tant se val, gairebé tothom alhora, bo i sagnant dels pebrots, i de les figues, substitueixen l’aigua dolenta que hem desplaçada omplint de pedres l’oceà, per l’oceà més bonic ni útil: De sang generativa.

Qui sap més tard que en sortirà, d’aquest altre suc amniòtic més com cal. Hom en roman a l’expectativa, amb candeletes, de debò interessat, ara, en l’espectacle del món.

Per a recordar a les generacions esdevenidores, que romanguin en llocs clau qualsque albuferes, prístines com pútrids aiguamorts — és a dir, no gens.

Això era l’oceà abans, els direm, els diran. El màxim enemic de la humanitat. Lleig, sorollós, tempestuós, assassí, verinós. Amb ocells desoladorament empastifats.

Fou la mar qui ens va parir, i si en fugírem és perquè sabíem la mar era una mare totalment maligna, perversa, desnaturalitzada, pèrfida.

—La terra, l’esfera, caldria anomenar-la la prenys. Car no és sinó un ventre. I prenyat.

Car l'oceà segurament — un suc amniòtic on es deu covar l'heroi darrer qui rebentarà el planeta qui el va parir, i qui sap quants d'altres del voltant — segurament anirà a popar al Sol. Car és evident — si la terra, la prenys, és ventre, el Sol és mamella, que raja electrons per comptes de llet.

Veig que em demanes amb els ulls on és el cony, o, més assenyaladament ni acurada, qui. El cony és déu. Quin déu?, diràs. Home, això ja no ho sé. La com se'n diu, teologia, mai no m'ha interessada; els capellans em foten massa de fàstic.

—Fetal, l'embrió del macabre impostor, la cuca qui ens envaeix en ingrés furtiu, com ranca erràtica esparavanyada mula al caòtic galop, ja rebutja l'hospitalitat del ventre nerviosament tectònic…

—I parlant de figues que sagnen, parlem de figues d'un altre paner. Indiscutible. Hi ha massa dones al món. Saps que sempre he volgut cardar-me-les totes. Impossible. No en donaré mai l'abast. Més val no cardar-te'n cap. No cal començar. Caldria destruir-les sense pietat, pel bé dels mascles normals. O això. Solució més plausible i allò que en diuen humana. Destruir tots els mascles normals. Que només romanguin els marietes. I jo. Un harem, com se'n diu, un serrall, il·limitat, per a manguis tot sol… Però no. No és solució, tampoc. El problema és el que no puc donar-ne l'abast.

Els aromes de les latrines i els que eixien dels bordells que servien als alumnes o deixebles, o com se'n diu, els adeptes, els encaterinats per certs irrisoris tasts eròtics de tall un pèl macabre, vull dir, els bordells amb alts llivells de podrimener segons el llivell o pis on et facin pujar segons tos tasts lascius, ço és, les cadàvers, les mòmies, les larvàtiques i extremadament pudents a dalt de tot, al pis paradís, car cal

afegir que totes les meuques de servei eren excavades dels cementiris amb excedents de morts, cementiris, els directors dels quals contents d'allò pus que algú els en tregui per a fer lloc a clients de més pes, ço és, calers.

Una de les molt rares recòndites harmonies entre les altrament sempre anguniosos «arcana mundi». Al pis més baix, és a dir, al celler, les mòmies cellardes qui es venen el cony encar a millor preu, són alhora tanmateix les més afables, afectuoses, embolcalladores, dolces, suaus, golafres, se us engoleixen sencer.

Mòmies i tant; ara, esquelets, malament rai. Sempre sembla que hi ha de pitjor.

—Tornem enrere (una petita analèpsia).

L'abolició de les totes les gorgones, prolífics monstres del cony roent. I tot vit amputat. Millor encar — que les abominables escolopendres hagin pres el lloc de cada vit, en acabat de raure'l i rostar'l molt dolorosament. Perquè hom aprengui a mai pus no fotre fills a l'infern del món.

—I enraonant de les utilíssimes pedres. Vaig arribar al burg antic de Malpertot quan apredegaven na Fedra. La lapidaven, l'alabeaven com dèiem abans, per sos inexistents pecats (és natural que, així com una de massa jove vulgui un vell, una de vella vulgui un jove). I els pecs fanàtics apedregadors cridaven i corejaven, «Una pedra, una pedra, una altra pedra, una altra pedra per a na Fedra, una pedra que esborri tot el mal — la pedra és clar filosofal!»

Era assegut darrere un vidre antibales d'un cafè, en una tauleta rodona d'un racó, on amb el meu bec de tètol era ensumant mon tec nu, mos braços empebrats amb

esmolades dentetes com les dels tentacles dels grans calamarsos, i la son em podia i queia en el prim son, només mig adormit com els cetacis, i l'enteniment em fou usurpat per l'errònia al·lucinació que els pocs humans ja reeixits (única esperança d'un futur molt pelut) érem carismàtics geòfags qui declaràvem la guerra a la terra, i ens la menjàvem per a mutar-la, alquímics, en l'or de la merda.

On, si la terra ara era una merda de mal averany, només beneïda de més en més rarament per qualsque gotes de rou, i l'oceà proditori — aquell parany massiu on els deludits emmarats de la mamella amarga i deletèria de la mar, no podien pas ésser preats per ningú ni d'un all — car què hi fotien, pitofs de solemnitat (drogaddictes de competició), a les barques làbils i ustòries? — allò era com ficar en feble canoa un altre elefantí elefantó — el naufraig hi era tostemps assegurat... massa poc, capsdecony — havia estat (l'oceà proditori, dic) benauradament anorreat, del destí tràgic dels heterogenis hortolans marítims, fugaços com volva castigada per la furibunda tronada, la lamentable història de la humanitat d'ara endavant se n'estalviava.

Pels trets llaurats de polsegosa pedregosa tristor a ton visatge veig que recordes els antics mariners, espantaocells amb crosses, rememorant el silenci absolut dels ressuscitats. «No tenim re a dir,» fan, brandant lleugerament un cap ratat que cuida estrompar-se a cada instant, «A l'altra banda, re; tot enigma hi és absent. Solució no n'hi ha cap.»

I fou llavors on, enmig d'un caòtic encavallament de disbauxes atmosfèriques contrarestades i barrejades amb les pompositats esclatants dels pèrfids submarins nuclears, un cap de fibló eixit d'enlloc no s'endugué tot l'escenari. No sé com encar soc viu. Em vaig despertar lluny, enmig la via, batejat de fuliginoses pluges i d'adversos sortilegis i rars

remeis espagírics de tall anafrodisíac administrats per estranys ocells, ibis i emús. I sempre més he fet bondat. Tot sigui, noi, apaivagar els sorges matalots, tothora amoltonats, eixamenats, fastigosament íntims, com els sarcoptes. No te'ls treus mai de damunt, altrament que boig.

On els qui ara et manen pretenen el teu bé, tot i que de fer-te'n, nyiclis, company.

—Anit, me n'he tornat a recordar amb dolç plaer d'una altra etapa feliç, el curt període abans del greu ram de depressió i l'atuïdora estada al sanatori, on era, als disset anys, fotògraf pedòfil, i les noietes de set a dotze anys em demanaven que les fotografiés nuetes, i per això se m'enduien de la maneta vers els prats florits, lluny de tothom, on es despullaven rient i se m'ensenyaven delitosament, amb llurs conyets estretets i llurs pits amb embrionàries mamelletes de no re, i llurs rialles malicioses, i com corrien i s'esplaiaven, i com combregaven (amb quina ficta molt divertida devoció) amb flairosos calzes de floretes, i m'escalfaven la inofensiva bragueta dient-me així mateix precoces procacitats que potser haurien esgarrifat un escombriaire amb simple corneta i tartana com tu. Volien, per exemple, que els hi comptés els invisibles pelets; tot i que no en veies cap ni un, deies a barrisc, a la babalà, un nombre qualsevol, cinc! sis! setze! dotze! un!

Després em vaig dir, amb els vells clàssics: «No siguis carallot i no donis tant de tu que en acabat hagis a querre."

Car t'imagines la irracional magnitud de la imputació si els dogmàtics de merda se n'assabentaven? Engelosits fins a l'atac de cor i de freixura, llur execrable infal·lible ressentiment és conegut que fa estralls entre nosaltres, els com cal, acordats amb el viure natural. Tota llur saliva

acusatòria és funerari fluid mortuori, romanents d'horror primigeni sembrant teratogèniques evolucions de fi del món més caòtic ni acollonidor.

—Vaig ensopegar i caiguí dins un clot que de fora estant no semblava gran cosa, no re, gens pregon, i tanmateix, òspima, mentre hi queies hauries dit que no s'acabava mai, que era sens fi, que sortiries potser pel mateix forat després d'haver travessat l'univers i l'antiunivers que l'acompanya de bracet.

I adés me n'adonava on era. A la cova de les anamnesis, escorcollant-hi gèrmens fòssils amb tota una civilització exploradora.

Hi anàvem amb calma. Relaxats rai. Ni suar-hi, ens juràvem, ni fer re de bòlit. La pressa i el cuitar massa corquen i esclafen. Les frisances són letals.

I trenàvem els instants plàcidament com qui flaira denes fetes d'espècies perfumades d'un rosari per a epicuris.

Lànguides lívides ondines eren jagudes vora els glaucs miralls dels estanys sempre estàtics. Hi eren i no hi eren alhora. Tan etèries, pobrissones.

I llavors, de casualitat, l'episodi estrany dels ossos gruixuts, eixuts i ben febrits (enlluentits, brunyits), com si fossin encar usats per pobladors hipogeus i troglodites, trobats quan fèiem, com dic, d'arquitectes (jo un dels instal·ladors de la xarxa elèctrica) pels pertot humits subterranis de les cavernes enfonsades al cor de la més remota serralada.

Potser amb el moll encar viu, eren ossos inidentificats. Pertanyents a quin ens? I qui sap d'on provenia. Del foc del centre de la terra? De qualque astre esclatat? No hauríem

gosat ficar-los a l’olla, això segur.

Truculent, de cops, en el silenci del nostre descans ben merescut, com la mateixa nimfa Aetna al fons del seu volcà, qualcú se’n reia; una rialla que retruny tètrica per tot el sebollit reialme. Qui era? Un dels primitius? Un dels nostres epígons? Un dels qui ens substituiran ara que som a punt d’extingir’ns per la nostra estupiditat?

Com sempre, alhora ho sabíem tot, i no sabíem re. I ens dèiem, tant se val. Prou som a la cova de les anamnesis. (Anamnesi — allò que recorda ton ànima del reialme cendrós de les experiències dels cossos on residí abans).

Anamnesi, això vol dir, cal convèncer-se’n, que: «No cal aprendre mai re. Tot el que cal de debò saber ja ho sabem bo i naixent. És allò que hom anomena un do.»

—Doncs això mateix. Com tu vas néixer amb el do d’ésser un virtuós de la trompeta, jo vaig néixer amb el do de l’organització sistemàtica dels diferents mons lògics. De comprendre, mercès a la meva innata apercepció tècnica, el funcionament de les maquinàries de les màquines amagades que fan rodar mons i universos, com dic, i aparences i realitats, substàncies i essències, façanes i rerebotigues, del polimorf existent, i les eternitats efímeres i les efemèrides redundants, repetitives.

Un altre do meu indisputable és el del domini del procés poètic que em duu indefectiblement a la glòria si més no pòstuma. Dic pòstuma, car la societat no és contemporàniament prou madura, i si mai em senten en mínim boldró, els saps, dic, els pocs valents qui venien a fer-te cap cas, els saps i veus atuïts de badalls, aclaparats d’irritades melses, i de melangies, enuigs, fastigs, esplins...

No et poden encobeir, per bona voluntat que volguessin ficar-hi. Ja no hi vindran mai pus.

Quant a la teua trompeta… Que no saps això… Que per això ens anomenen cornuts, perquè ens anuncien amb corns de caça i cornetes de soldat tantost fem cap al poble. I per això ens anomenen cuguços, perquè el so dels instruments amb què ens anuncien sona així, *cu-cut, cu-cut*, i el cucut és el cogul, i del pacte cucut-cogul en surt cuguç. Als cuguços, n’hi ha molts qui d’amagat els n’envegen l’anomenada. Voldrien privadament esdevenir-ne, però és clar que depenen de la predisposició i beutat de la dona. És conegut: «No tothom qui vol, pot.» En fi, tant se val, tu corneta i jo cornut. Hahà. Tanmateix, no n’hi ha per a riure tant com sembla. Cornut vol dir que d’altres et fan l’immens favor de fer-te la pitjor feina.

Quan, nomenat pel govern, car se n’adonaven de mos atributs magnètics, feia de ‘servavits’ a un hospici per a invidents, per a orbs, per a cecs. I quan els casats o promesos o amistançats havien menester de mos serveis tocaven una campaneta i deien aviseu l’Elèctric. I una de les monges venia a avisar’m. I anava a la meva feina. A servar el vit de l’home, per a adreçar’l com cal, vers el bell mig del cony de la dona. Com dic, mercès a les meves virtuts magnètiques (d’un magnetisme que més que no pas raure en l’esguard, com en els magnetitzadors d’abans, se centrava més naturalment en el toc), era el preferit servavits de tota la nació. Amb les petites descàrregues elèctriques als becs dels dits, vit que tocava trempava a mort. I els clítoris de les paies es disparaven enrampats, esdevenien tots drets tentacles de pop, ullals retràctils d’escurçó, fiblons de la vespa-drac, llengües de picot o de porc formiguer… Doncs bé, ja allí, ben jove i tot, comprenguí que els pobres homes casats amb les dones amb més necessitats cardaires (de vegades,

formidablement i extravagantment extremades), eren els qui tenien un futur més fotut. No durarien gaire. Amb les dones de verriny clafertes, les verres incontenibles, després de les breus contorsions preliminars de sempre, temeràriament precipites el prepuci al precipici. La cèrvix al fons del tètric precipici, és l’ull de la serp àvol que de letal verí et xeringa. Els homes, com més cardar, és axiomàtic, més aviat espitxar-la.

Per comptes de dinyar-la tan de pressa, els normals normalment havien una llargada de vida si fa no fa normal. Els abstinents no es morien mai. A tots ops, els abstinents i d’altres capats vivien molt més (i més feliços, menys afligits d’angúnies crepusculars, i de tota mena de malaltia, i no pas aviat fatigats fins a l’exhaustió cada jorn ni nit de llur molt putejada vida — cada dia immergits en l’angoixa de les truges i els bacons per sant Martí.

Mentre que elles és clar rai. Pròsperes, boiants, surant. I qui sap si mogudes pels més abjectes incentius, l’efímera mortalla de carn que era el cos de llurs marits la volien sebollida com més aviat millor. Perquè legítimament un altre home més jove no ocupés el mateix lloc.

Abstén-te’n, àvid, Jim. Límpids ofidis qui llencem la pròpia pell tantost se’ls enllorda mica, els nets ens n’evadim. Evadeix-te de tota fula virtut matrimonial on els ensotanats cronòlegs de la mort compten, enrioladament cruels, els singlots letals de ta cigala cada dia més ensopida, ajupida, vers el clot on t’acabaràs de podrir.

Un home intel·ligent, de tota això del cardar, se n’està tant com pot. Recorda la dita del mestre: «De cap agra Xantipa, hom aviat se n’atipa.» Ergo, que altri se n’ocupi, i au. Qualque altre carallot, o avariciós, o tifeta, o barroer

manefla, o barralbuit, ells rai, adotzenats, n'hi ha pertot, profusament, com xanguet en les moles de xanguet, qui il·lusament se'n moren, per a ocupar el teu lloc. Incomprensible. Un misteri per als filòsofs més educats, com jo.

—Quan et casis, i la dona, com em va passar a mi, t'obligui a beure allò que, com en dèiem a les glorioses èpoques lul·lianes, podríem apellar el "licor vital" (vital quan el mot ve de vit, és clar), el licor vital d'altri, i justament ran de la tendra font on el seu drut del moment l'ha dipositat, què penses fer? Tingues en consideració que els corpuscles del licor (o del miraculós "mannà de cigala", com en diuen als seminaris) poden noure't qui-sap-lo. Qui sap on ha ficat el drut el broc per on el suc del licor no raja? Més que no suc vital podria ésser que fos suc vitand. Fora potser enraonat que te n'estiguessis. T'estalviaries la infecció lingual que recorda que em va dur a veure carallots especialistes glòssics arreu de la planeta.

Tard o d'hora, més o menys sovint, tots caiem a un clot o altre i del darrer ja no n'eixim.

Prou me'n record (érets tu, no pas?) com et creies tan valentet tu aleshores. De petit. Un nen sempre tan filòsof, intel·lectualoide, apartadet. I com t'havies après de cor el Prometeu. I com parlaves aquells dies. Deies «mon coratge és mon destí». Coses així. «Soc tot allò a què mon coratge m'empeny. Mon coratge — és ell exclusivament qui m'obre tota la immensa amplitud ans vastitud de mires.» Ximpleries immadures. I llavors què tenies? Dotze anys. Massa jove per a tanta de tragèdia. Això li deia a ta mare. I tanmateix t'ho va permetre. Et va permetre que llegissis el Xanghai Hotel, tot i les meves objeccions. Em sembla que ta mare es pensava que tractava d'embolics sentimentals en un

hotel, com en els films d'aleshores que tenien lloc als hotels. Ton imaginari coratge a can pistraus. Tot, tanta de vida en tantes de vides, tot, tot, tot d'una... Tot esdevé no re en un sol mínim instant d'esclat. Com et marcà el camí futur. Car és clar que l'esdevenidor és construït, quasi exclusivament. de l'ombra del passat que se'ns abat ominosa. Ets producte (i sempre en seràs, fins a la desaparició tostemps imminent) de la teva infantesa. Com en deien? «L'home és fill de l'infant.»

Les teves puerils elucubracions, que Goethe optimitzà, la Baum te les pessimitzava. De sobte esdevingueren fúnebres, funestes, pessimistes, depressives, pèssimes. I en Prometeu esdevenia un mentider, o pitjor, un il·lús. Tot s'acaba de cop. No hi ha punició eterna. No hi ha eternitat. Darrere teu, penjat al teu clatell pel que et romangui de vida, hi sents tothora, d'ara endavant, la ganyota insultant de l'insolent paràsit qui et fa pessigolles amb les tisores amb les quals et tallarà el fil fungible que et serva viu. I seràs mort. No calen forenses per a investigar per què. A què trauria cap? Una comèdia inútil. La maièutica farsa entre molt fictament seriosos farsants. Mort és mort. No ressuscitaràs pas en la teva formosor més autèntica. Decep-te'n. Desenganya-te'n. Tot cos mort és escombraria. Qui els plany? Debades. Prou poden.

En què es reencarnaran (en quina mena de carn, sí) els boscs petrificats el dia gloriós de la resurrecció universal. Aqueixa és la faula que m'abelliria que els pudents farsants barbuts i grotescs, amb llurs carotes de tres déus, m'escatissin.

No re, home. Com et deia, pugem dels cellers els polsegosos espantalls i cremem-los en fogueres de nou llivells. Fotéssim a l'olla tots els bocs expiatoris, el brou serà més saborós.

Afegim-hi apòfisis i epífisis de verges i d'altres ossos de truges i de toïsses. Tant d'engany! Que no resti re de vell i arnat i ratat, tot mentida, tot insuportable fetiditat, és que el públic abans era encar més enze que no ara; cal començar de nou, de zero, de ran no re, sempre t'ho dic, prou ho saps. I tant, i tant. Tu ho saps millor qu no ningú, no pas per no re ets el més eximi dels escombriaires ni drapaires de pel cap baix aqueixes últimes 40 generacions.

—Si la teva vocació per a l'escombraria no fos tan gran, amb tots els teus atots per a l'harmònic triomf, hauries pogut tocar i tot a l'àpex i súmmum de l'art eutèrpica i la creació musical, vull dir, destacat en qualque swing big band, amb els 'Maniàtics del Ritme' pel cap baix, ja no dic amb en Benny Goodman o amb en Jimmy Dorsey o son germà. Un paper meravellós. Fent felices milions de persones com només les grans orquestres poden fer.

—Ara, els qui xiulen caminant no. Saps què? Són massa feliços, il·lusos desgraciats. Els fotria un moc quan em passessin pel costat si no m'ensinistrés jo mateix a exhaurir ni que fos a contrapèl un màxim de paciència. Llurs 'carderòliques' vibracions ni reverberacions insulten la natura.

Alhora, sota els ràfecs, prenent amb levitat i amb una palleta sucós xorrèstic, massa felices igualment, oceàniques, orgulloses de llurs merdoses panxes, qui? Les prenys. Les prenys, amb llurs succintes assumpcions de falses idees que escanyen i tot l'inescrutable. Cap enigma filosòfic per a elles, no.

Amb quin rebuig no en trabuc les tauletes, i és aleshores on llurs defensors, nissagues senceres d'enrogits ans embrunits ans ennegrits salvatges, aturen de xiular i m'ataconen.

Una mena de rara osmosi, amb llur contacte, ja ho veus tu, m'envalenteix. N'esdevinc el remarcable botxí. Amb còrnies coriàcies urpes, apegalós voltor, desenterr, d'entre més somiades peripècies jovenívoles, els mastegots més dinàmics, i em defens dels defensors amb admirable traça.

M'han dut uniformats falorniaires camandulaires a pregon ergàstul on em netegen de tota mania amb el ritu de sempre. Ulls de vellut, melses perforades, onades rere onades de garrotades que no pairé mai.

En el meu coma m'enfons en la luxúria i el delit dels zumzeigs sarcàstics on em reben als llimbs els esperits de tots mos germans, els genis històrics, amb qui d'ençà de llavors col·labor en l'amaniment de l'apocatàstasi. L'apocatàstasi — el retorn al perfecte origen, on restaurem el món lògic com al principi no fou — ço és, impol·lut, verge, immaculat.

):::(

(—*Caigué psicòticament mut i durant unes setmanes em donà uns quants «Sobrets del Moribund»*.)

*«**Primer sobret del moribund**.»*

(—Resumit i esmeperdudament millorat per l'oncle d'en Butsènit.)

Fàcilment distrets, els habitants d'aquell llogarret, badant badant, es lleixaven fotre pel tafanari pels carrers, i no se n'adonaven fins arribats a ca llur, on, en fer llambregada al mirall del rebedor, es deien, Què collons és això? Ah, com totjorn, només qualsque lleterades.

Lleterades a doll, Ignasi! Et bombaven a lloure encar un cop! N'esdevindràs aquesta vegada prenys? La cosa haurà finalment atès un llivell d'esclat d'indignació, i de rebel·lió, i de destrucció de l'enemic datpelculista?

T'ho prens molt a la valenta, Agnès; cal prendre-s'ho tot com qui balla.

Ai, Ignasi, totjorn dius el mateix! Molt de rumiar i remugar amb tu mateix, i de resolució, mai no cap.

El molt optimista coreògraf n'I. Kokoromotxi, bo i pujant les escales vers el dormitori, sucumbeix (se sotmet) a un indeturable foll riure.

D'ençà del peu de l'escala, la pessimista n'Agnès Julivert, ronyosa nabab abillada amb arreu tacats i mig esqueixats samitells, el repta de baix estant encar un bon tros.

Respon, inaudible, en Kokoromotxi:

—Lleixa't d'orgies lacrimals, victimitzada inútilment, els datspelculaires datspelculadors, saps què? Que els bombin a ells. Hom s'adapta aital com venen a tots els processos

estocàstics. Hom s'ho manega; hom, com n'Anton, tant com pot es compon. Amenitzat pel ritme eufòric dels llufaires aldufers, i el luctuós contrapunt de les dolçaines dels bavosos turiferaris i d'altres aplegapets, hom balla com baldufa que bellugués l'escaldufat baldufari. Fora bestieses, i pujaràs, ma prístina marcolfa, i de cap al llit! Consilients, ambdós alhora dins! Entre els llençols i les flonges flassades. Planejant l'endemà resplendent, carall.

I cogita:

—Despens la vida toquejant el mateix text de ton viure, perfeccionant-lo, sublimant-lo, fins que no esdevingui, és clar, integrat únicament per un evanescent efímer zero. És evident tanmateix que per a cada cuca al món, viure és experiment individual, cada cuca ha de viure per força el seu experiment amb la pròpia traça. I au. Arqueòlegs del futur, patòlegs de l'esdevenidor, tots humils cuques d'adés esdevingudes molt més intel·ligents que no els sapastres imbècils humans, se'n fotran creus, tanta de superstició idiota, tant de cretinisme indesencastable, recony! Plegats, formigues som, ara adorant certs déus, ara enamorats del no re; ara vivint a tot estrop, ara embadalits en la foscor d'un futur esborrat. Sols, som cascú una il·lusa formiga qui perdia la sentor de la comuna ruta, i doncs pren camins no pas fressats que tampoc no menen enlloc; l'única diferència essent que la solitària se n'adona força abans, que el seu camí no mena enlloc, força abans que no el grup, el massiu boldró de formigues ortodoxes, no se n'adoni que el llur tampoc no fa cap enlloc, tret que molt més tard i havent perdut en puerils ximpleries una estona a bastament enorme.

Quan n'Agnès fa cap, encar enfurrunyada sense cap raó, n'Ignasi fa hores que ronca, feliç.

Somia avui que s'ha somiat a un bar, on observava les rotacions i circumval·lacions i freqüentacions dels clients, sense dir re, fins que la dona qui seia al costat se li ha tombat i li ha oferts els seus (magníficament dibuixats) llavis.

Es diu, aixecant-se:

—Me'n record oimés que m'he aixecat recitant dolçament en Foix. No pas que amb allò la rebutgés, no crec que s'hagi ofès gaire. Crec que, dins de dins, ho ha comprès. Que jo era un home diguem-ne artístic, espiritual. La realitat és que no me'n fiava gens. Amb un desconegut, que et doni pel cul, rai; ara que et besi, vós, ecs! Sovint, el bes dels pseudoamics fanàticament enemics (dus-te al magí ara mateix els molt repulsius i avariciosos canfelipútrids i llur bare i àvida manera de fotre't), llur bes només és maligne truc per a arrencar-te traïdorament la llengua de soca-rel.

La Julivert cal dir que ja no surt de casa. Car no són pas incidents episòdics en fantasmagòrics esparsos interludis, ans és a hores d'ara segur de totes totes; cada cop que de cop-descuit se la carden a cap cantonada els diabòlics brètols prou esdevé prenys, i allò la fa paranoica, i llavors troba amb raó que d'ésser cardat és perniciós.

Tret que (afinéssim, car prou) fins suara mateix, que esdevenia una mica més curta de gambals que no abans, ella, qui era una autèntica beutat no gens cara de preu, i era de més amés meuca col·legiada qui es prostituïa per gust als llocs més desgraciats i salvatges i barroers, d'on que allò prou l'hauria hagut (oi?) d'haver fotuda en un dilemma d'allò més problemàtic, tret que, per molt que es negués a la penetració, un cop ella i el client acceptat eren a la cambra i

al llit, qui voleu que l’en fotés cap cas? Ningú, ço que d’alguna manera li resolia l’estranya situació, tret que no pas la dificultat més pregona que era la del ver fet que amb allò segur que, com dic, n’esdevenia prenys.

Amb quin narcòtic descoratjament, doncs, no se li adorm la Julivert a la vora, i n’Ignasi, què voleu? Prou sap els riscs contundents inherents al sarcasme, i per això què diu? No gaire, tret que no sigui cap a si mateix.

—Rere l’ambigüitat legal de mai no gaires obstacles, i emparats pels assassins mecanismes oligàrquics, els mai avergonyits megalòmans abassegadors de merdes (o d’ors, tant se val), els funests posseïdors de tot (absolutament tot) el seny del món (o sia, del contrari de la intel·ligència), han establert pertot l’imperi carrincló de la xaronada, i així, per exemple, l’arquitectura adotzenadament molt lletja i fastigosa i presumptuosa de llurs perversos capricis veus esfereït que arreu s’aixeca. I llurs barroeres dolenteries, tan admirades pels imbècils negats de cervell qui les esbomben encantats als diversos mitjans d’encar més pregona imbecil·lització de masses, posseïts pels mateixos abassegadors malfactors. Instal·lacions tot plegat filles del retrocés, la pusil·lanimitat, i la tebior, per a entaforar-hi tant de quintacolumnista, i de botifler, i de sicari. Qui vagi pel món dotat amb el privilegi extraordinari d’haver un intel·lecte prou desenvolupat s’escanya, esquerdat, davant tant de vici i tant de capteniment despitat i inharmònic, i fuig extramurs, a la percaça potser d’emancipatoris al·lucinògens i sense més contemplacions, dejecte, se sacrifica les turmes i reprimeix tot deler d’exprimir ni cap desig de sexe, ni, silent, cap acte de vocalització, el ressò del qual pogués ésser interpretat com comès per tal d’atiar cap vesper d’adults perquè s’esberlin bo i estavellant-se contra la rigiditat catafracta del maleït invasor. No soc, es diu, cap

capdavanter qui prediqui l'art combinatòria de l'aldarull i el col·lapse, no soc cap altaveu ni cap germen convuls qui gosi proclamar l'hegemonia de la veritat per amor a l'estrenu alliberament del proïsme encadenat. No soc cimbell bellugós que fos ham de mant d'ardit ocell còrvid o aguilenc qui ran de bassals i cims, viscerals kamikazes, es llencen a l'atac. Només soc un pobre ballarí.

—No són pas llàgrimes d'impotència, Ignasi?

—Ai, Agneseta, el neguit pels destrets que s'atansen, de cops em petrifiquen en capficada estàtua sota la perenne pluja, plorosa esfinx per ningú mai observada, arraconada al fons d'un atzucac per ningú mai entrevingut; no s'hi atansen, duts pel vent, ni els residus lleixats damunt el sauló per la xurria. Sovint, aviat s'enyora i hi poua al rebost de son resclosit sensori imatges d'èpics ballets. Valent, sense recances, havent-se ell mateix absolt d'haver transgredir greument, havent donat pel cul amb la broca de l'esperó mants de tòtems qui ara rauen estellats, l'heroi del poble, el campió universal dels malignes estúpids qui formen el gruix de les hordes esbojarrades qui arreu ho destrueixen de trast en trast tot, en Fofa Lítah, no se n'absté pas, d'ulteriors pitjors atzagaiades. L'orquestra s'embala. En una erudició que traspua lucidesa, n'Alac Oeaoea, venerat viking enigmàtic, es reconeix perxer de la unitat, tots els resistents s'hi emparen, pagesos i setciències, maniqueïstes i serp-muricecs, addictes a l'observança de les lleis naturals i entesos en astrofísiques matèries, tots plegats vinguts de les pols de les eres, i d'entre els gladiols i ençà dels bedollars...

—Qui guanyarà, Ignasi?

—Heroica, sacrificada, per la llibertat i la independència, l'esfinx adés ignorada i ara esdevinguda de carn molt

harmònica, s'exerceix assíduament en la disenteria i en la tramesa molt encertada de ses dejeccions devers fitons de més en més llunyans i reduïts. Es diu (em dic) Alac Oeaoea (ço és, A Les Armes Catalans O Els Anorreem O Ens Anorreen). Cau totalment emmerdat el repulsiu canfelipútrid coronat Fofa Lítah. Massa poc. Lloances sien dades al ben encertat. No hi ha més grossa felicitat. Sincrèticament enamorats, aplaudeixen, força coercitius, els espectadors. Esqueixen totes les noses, assoleixen l'escenari, la nua estàtua l'engrunen i esvorellen, tots en volen penyores que coldran amb llum d'oli i tot. La benaurada creença s'escampa de tot cor arreu, inclòs pels braçals i pels corriols que duen al paradís sempiternament ajornat... Fins ara!

—I llavors, aprés les morts i les matances, i els anorreaments i les altres garrotades?

—Escolta'm el veredicte, Agnès; és el veredicte no pas dels energúmens catalogats, és el dels europeus, el dels humans, el dels qui es diuen (cada mentider dia del món) civilitzats. «Ha romàs establert que el reu no sap re — ni d'això ni de re altre. Que era i sempre ha estat no re altre que un actor, ço és, un titella repetidor, afectat de psitacisme, qui en aquest cas només representava qualque dansa bèl·lica en una altra trivial peça tragicòmica on, antropomorfitzades, la pau i la guerra hi anaven a torns.»

—Repetició onerosa, Ignasi, no en sortiràs viu. Màrtir de la coreografia compromesa, en acabat d'unes poques circumval·lacions a escena, com les del dit al melic, quina seguretat hauràs trobada? La dels morts. Quan (com deia en Villó) del bec d'una corda tesa, sabrà ton coll ton cul com pesa. O quelcom de paregut.

—Bon anatomista, Agnès, sé on cada vas ni nervi no rau, i

per això, davant el públic incrèdul, com Barrabàs, tothom convençc. Tot ballant llambrescament, a despit dels lligaments, m'acoltell arreu del cos, i sobretot al voltant de la ceba (la part més difícil i perillosa, amb la veixiga, la pròstata, etc.), sense toldre'm mai enllà de qualsque capil·lars superficials. Màrtir ausades. Esdevint un sant Sebastià d'immediat monument.

—Ets un pobre somiatruites.

—I tu una tètrica aixafaguitarres. Diu el tribunal de la història: «Hom conclou que tota fantasia agreuja la realitat, la qual ja és prou dolenta a la bestreta. El que hauria calgut des del començament és oblidar tot empantanec còmic de tast corrupte, i anar-hi de tot cor, amb l'ull ficat al guardó darrer de l'alliberament.»

—Hom s'ho pinta a l'oli, vols dir, i amb això, satisfet, es fica a jeure de bell nou. Bona nit, romancer.

De matinot rondinaire... a francament dolent. De bell inici, llamps i trons... i tot seguit l'huracà. N'I. Kokoromotxi no es bellugava, tot arrupidet al racó del cancell.

Ara, més tard, tantost la brutal tempesta no feia figa, molt pitjor suplici no els cau, car han reapareguts, de cop-descuit, amb horrorós aparat estrident, els tancs dels ocupants.

Fugint sense sabates, car encar és fosc, uns brins abans no fes cap la xup-xupejant aurora, en Kokoromotxi havia comès el greu error de sortir del cau amb xancletes, i és clar que les havia de llençar car llavors l'impedien córrer, amb les llambordes mal tallades que ara li punxen terriblement les plantes. Calla, que ha assolit tanmateix de pispar les sabates del mascle d'una parella qui cardaven al parc tot moll i

assolellat. Rere seu, a sobre, els opressors els sorprenien i atupant-los els castigaven a lloc, per a de mantinent, bo i arrossegant-los per robes i cabells, i duts a la carretera, sotmetre'ls (per bruts? per sorpresos? per existents) a instantània mort per aixafament de rodes de tanc.

Lluny de la megàpoli en Kok arribava nogensmenys viu a un migdia clar i ple de Solell, amb un prat tot verd i humit, i, de més a més, amb un cavall qui hi peix, un cavall sense sella ni regnes ni cap mena d'aparell, el qual tanmateix en Kok reeixia de muntar. Amb allò, més lluny no se'n va encar. Únic resistent, crec, contra l'anorreadora invasió.

—Tot i que sap on viu ni roman n'Ag Julivert, el fins ara força abnegat cavall es refusa de dur-m'hi. No s'ha fet mai amb els pessimistes, els desconfitistes, els desfetistes, S'ha ficat, ganut i golut, oligolèctic, a brostar tendres brostades de certs arbres escollits, mentre ubics insectes, simfònics i efervescents, quina supèrflua exhibició d'arts barrejades (musica, pintura, dansa) no ens oferien.

Enmig les floretes i les altes herbes, n'Ig, mastegant fulles de pixallits, sesteja. No es desmorriarà fins que el repòs no ho dicti. De moment, enraona amb els tartranys.

—Repetitiu, llas, sempre he compartides impressions amb les bestioles menys agressives; amb les agressives mai no hi he volgut tindre res a pelar; tots els animalots agressius, amb mentalitat feixista, com els gossos, mai no hi tinc res a dir, prou feina haig fotent el camp, esquitllant-me'n com puc — així mateix, en general, llurs posseïdors, homes brutals, ofensius, com te'n desixes? — no en fas cap cas — ja els evites abans no te'ls ensumes d'hores lluny — puden a sangota, vós. Amb tant de malparit al món que et vol mort; afegint-hi bacteris, virus, criminals paparres ínfimes, pler de

plagues infectades, i de flagells assortits, de sobtats mals lleigs d'un cos anat en doina (bonys i bonyets de corrupció somàtica, com ara cassanelles on l'hoste paràsit esbojarradament es reprodueix...) Què m'haig d'embolicar damunt amb desgraciats qui ja de bon començament t'amenacen, et mostren arpes, ungles, fiblons, banyes, armes, ullals... Ara, en canvi, veus? Home, i tant... Tallarobes, sangartilles, llimacs, sangonelles, espiadimonis... Voliaines, falenes, marietes, tisoretes, sabaters... Xanguet de tota mena, i xufancs, i cavalls de faves, cavalls bernats, bernats pudents, bernats pescaires... Tritons, tòtils, grills-talps... Escarabats, caragols, erugues, cucs... Noies de vidre, àdhuc certes diminutes, mútiques, afractes, gens verinudes, serps... Tots ells rai, amics rai. I bons escoltadors; bons contestadors aitambé, això rai. Monòlegs i diàlegs a betzef, sempre raonats, sempre compassats, equilibrats, equànimes. Algun cop fins i tot s'ha escaigut que amb vaques o amb eugues prou no m'entengués, així mateix. Ara, amb tot, cap amic tan estret com amb els tartranys. Potser per la raó següent — *que sempre m'hi he identificat*. Gràcils bestioles qui poden subdividir-se, silents, anònimes, hipogees. A llur món pertanyc.

Benaurada irrupció de l'absent. Al seu costa, damunt el matalàs, es repenjava al colze n'Agnès i li deia:

—Doncs jo no. Jo n'era el testimoni. Se sentien falsament segurs. Sense roba estesa pels environs — no hi havia perill — totes les intrèpides putetes dels bordells eclesiàstics i governamentals, entraven en acció. Clandestí embalum de trols fetals crònicament obesos, els veies jugar a billar, no pas amb tacs i esfèrules, ans amb stradivàrius i caps de mort. I conreaven el consens en l'aprovació dels capteniments distòpics. Presumien, així, i amb el to més groller, de posseir l'estereotípic irrellevant mestratge sobre

els efectes ruminatius. I perduts en vanes abstraccions, esborraven, heterodròmics i nihilistes, els grinyolants espais, on calia, doncs, allisar-ho tot, fossin simples papil·les o immenses serralades. Rufians, amb aberrant virulència, bo i enraonant mudament, com els peixos, no lleixaven re per verd, i els cels, adés tenebrosament tempestuosos i cruels, ara ens els garantien tronadament desvalguts, en un environament estagnant, pansit, sense fonts ni bares gorgs ni irats regolfs. Rere l'indret murat d'on els albiraves, convocats llavors que fórem els Boques Inútils (els BIS), crec que ràpidament ens conjuràrem a exterminar tots els malparits, els banals malignes, qui es volien fútilment boques útils (els BUS), és a dir, els repel·lents sempre suïcides adoradors dels «economistes», els despietats abassegadors qui tothom altri qui no fos ells tractaven de nombre superflu i dispensable. Me'n record que entre els congregats hi reconeixia els Impins (els dos germans, en Penetral i n'Epirnuç Impí), els Matocs (ço és, el dos germans, en Caïm i n'Efraïm Matoc Elscollons), i pitjor, molt pitjor, les femelles, deadlier than the males...

—Per això sobrevivim, diuen les dones, perquè la nostra revenja no trobi mai fi. Exemple. Les Desllamps (les dues germanes, na Medea i na Nèmesi Desllamp), i les Dracs (n'Ofèlia i sa germana n'Onòfria Drac, aquesta darrera acompanyada del seu cavaller servent, en Tirant Lofosc, aldufer de la quirra enfora), i no m'hi veies? Hi era jo, sol com un mussol, ah, i també, no l'oblidéssim pas, hi era, sol i tibat, en Pafnuç, qui adés, en les seues famoses heroiques expedicions, cercà (i reeixí a trobar'l!) el cony de l'esfinx.

—No. Hi havia en Pàl·lades i en Rol·ló Màstec, aquests sí. I altrament el sèdul masturbaire, el poeta Marcial Rossell, qui badoquejava, bavoset, pertot arreu. I arreu hom (ell, en aquest cas) s'esqueia de poder guipar-hi, per insignificant

que fos, com ara cap “prodigi” de mag de firetes, mantes de “meravelles”, on se’ns declara, invariablement i oberta, robustament esborneiat; i quins brams d’ase no avia llavors, capdecony, preant-ne, túrgid, la “fenomenal singularitat”, l’“astoradora sobrenaturalitat”, l’“estupefaent estranyesa”, i, si m’estrenyeu prou les gònades, àdhuc la “taumatúrgia”, oidà, el “miracle”. Amb prou feines, mes nogensmenys vius encar, allí rauen, pels encontorns, en Nicanor Notinc, na Nepenthes i n’Opúntia, na Sícoris Sucrí i n’Aglà Vibòlit. En Macrobi Vlit, ses sentències de set-ciències. En Boig Pigem qui sempre ha estat boig.

—En Macrobi Vlit, vols dir el cerebròleg arestut? Qui escorcollà el cervell del frígid carallot, el frigi en Dares, i prou trobà que el seu malaguanyat pesquis (com deia en Griboièdov), era d’allò més malastruc, no gens bullur, molt desafortunat. Se li va ocórrer de disfressar-se de xalesta canèfora per tal d’assistir d’estranquis a la festa (exclusivament per a femelles) de na Dèmeter Miravall. En aquelles penombres tesmofòriques, usurpava l’infeliç el lloc sagrat de les matrones, i el gruix de poixèvoles meduses se li foté damunt tantost el descobriren, frígid i tot, trempant! El clavaren a una estaca i el bonic carallot en Dares l’immolaren, carregat de cormes i cadenes i tot, i xollat a la xinxola, balancejant desagradablement damunt roents carbons i cendres, a la llinda de l’extinció, llavors (vols-t’ho creure?) encar els feia la guerxina i, amb llengua de flames, els servia, com si es pensés que sobreviuria a l’execució, podrides retòriques d’enamorat.

—Crec que aquella era l’avinentesa on cantaven cerimoniosament les dones: «*Per a l’home més cagat/ la religió hem inventat./ La religió no és cap misteri/ tot hi és producte del clisteri./ Per a aquell de cervell nul/ putes hòsties li embotim pel cul./*»

—Rituals tocats del bolet, pel món rai. Com va dir el sempre primaveral en Kibànano Kurinsàkura, didacta incorrupte, farcidor de càpsules sàvies, com ara, ben apropiadament, aquella que fa: «*Als rebosts de nostres purs cors emmagatzéssim d'empertostemps els esplets de la revolució*.»

—Poètic, eh? I parlant de rebosts, n'Ig. Oi que no hi ha més grossa felicitat que de conèixer's amb un rebost amb prou recapte? Em deman si baix a la cuina el lacai ja ha fetes (n'ensumes tu la delitosa flaire?) les truites de serp amb ous de serp? En una apoteosi pirotècnica, als cantons dels fogons, cap delicte flagrant amb esclat no n'il·lumina, amb lúgubres clarobscurs, el molt degudament burgès paisatge.

—Em trac la bena a la nafra, em trac oimés el pijama, i em prenc un bany d'un minut, i a esmorzar com un paixà, n'Agnès.

—Ho veus? Sempre t'ho deia. Cal no burxar i sempre jugar d'on toca. Sense forçar la cosa.

—No, sense forçar, sense...

—Disregard all other ukases. Instead eating drinking talking and fucking are now perennially in order. Let the cheaply saddened unfold at the fringes of nowhere into a lost mob. Meanwhile, look, the Acropolis is so attractive!

—You said it, dear.

):::(

«**Segon sobret del moribund**.» (*Amb l'ínclit oncle resumint-ne i esclafidorament millorant-ne la represa*.)

A cap i cap de la taula de la cuina, amb porró i setrilleres, estalvis de suro i estovalles de xintz, tot sopant, n'Ag i n'Ig.

—Que per què no anem enlloc. Que per què no em moc mai de casa, dius? Com a cada bugada hi perds un llençol, a cada òrbita hi perds una altra facultat i potser en guanyes (ço que no és mai segur) una de diferent, una altra que què en faig? Car quan soc en aquest altre món, on ara visc amb tu (una dona!), no em serveix absolutament de re.

—Què vols dir? Tan esfereït? Una dona!

—Puc recular a la precisa estoneta on no soc sinó un esbós d'embrió, i hi soc perdut, confús, marejat, m'hi estavell pertot. Car... Què em decideix a no voler esdevenir l'aliè, vull dir, la dona? Quin caprici de la casualitat? En tot cas, ja ho veus, trob inimaginable de poder-ho ésser, una dona. Quines són llavors les faisons de lluitar? D'acceptar i de denegar? De navegar? Sobretot, de tindre un ventre paridor? Com s'ho manega hom? El món encar més sòrdid, molt més, segurament. A hom li deu trigar massa, molt més, l'arribada del son etern.

—Què t'empatolles?

—L'estat impensable d'haver acabat essent dona. Hom s'hi vol ficar i, anguniat, s'ofega; hom, destarotat, trontolla; hom

s'estimba abís espaordidor avall. Ésser dona deu ésser com ara ésser un estranyot habitant d'un altre firmament, d'un altre univers. Inconcebible. Inabordable. D'ens a ens, cap mena de pont no hi mena! Tot això m'angoixa qui-sap-lo, saps?

—Sempre em surts amb les mateixes.

—Calla! Sents? Ara mateix! Aquest exorbitant "tinc!" a l'orella dreta. Un eixelebrat projectil hi impacta, estrident, contundent; tot el crani se'm remou, hi reverbera. Tots els universos en anàrquica efervescència. El desori en perpetua la falòrnia! Eixams amunt i avall, en aiguabarreigs guspirejants. Tot acunç desfet, ja no hi ha res endreça, tot rau a la xamberga. Bogeria dels habitants. Borinots borinotejant incessantment. Amb tant de trontoll és evident que tot es faci a la babalà, que tot no vagi en doina. S'hi esdevé naturalment l'abolició de tota òrbita. Te n'adones? Cada globus, esporuguit, s'escapça sol per tal de fugir i instal·lar-se a cap òrbita novella, més ràpida, més directa, devers el fit de l'extinció, ço és, de la definitiva pau.

—El son etern que tant no ens triga a les dones? Carallot!

—"Tinc! Tinc!" De cops els impactes se sovintegen, hi insisteixen. I mon cap canvia d'òrbita, és bola de billar qui rep simultàniament de totes bandes. Un cervell trastocat salvatgement i indefinida. Mos fills hi esdevenen mos frares. Mos frares mos fills.

—Quins frares? Quins fills?

—Els espais, les esfèrules, les sòrdides gàbies, tot daltabaix, tot damunt davall, tot davant darrere, tot... Col·lisions a doll, mixtures a balquena. Tothom de cul. I els firmaments i els

universos. I aquells mots tan estranys, paraules, grunys, llengües diverses, i àdhuc pler d'éssers muts, qui es comuniquen mentalment, amb antenes, amb vibracions. Confús. Caic. Cauria. On vols que vagi? A casa si més no m'hi reconec. El cap se m'escapa sol. Ja em viatja prou ell!

—Pobrissó, un cap ben putejat. Que veu fills i germans on mai no n'hi ha haguts, per exemple.

—Vols dir? Com ho saps? Com pots ser-ne segura? Si els veig! Deuen haver tots mort abans. Absolts i colgats, i au. Damunt les lloses mal tancades de llurs tombes hi singloten els voltors, no pas com si s'escanyessin, ans com si hi fotessin joioses riallades.

—Repapieges, pocatraça. Ni fills ni germans, et dic.

—Feliços morts, quina enveja! Fills i frares, sense enyors ni recances, si us plau, m'obriu ombrívols de bat a bat, apa, ja hi soc, aquest és el darrer bleix que llenç, ja era hora, quin descans, amb vosaltres per sempre pus, vinc a fer-hi perpètua estada, estimats. Hi viurem morts d'empertostemps! Prou renous, prou confusions, prou romanços, prou incomprensibilitat! Un cervell fet d'olla barrejada, a foc lent.

—Sempre et mors, i no et mors mai.

—Me'n record que li ho deia, a qui? A un d'ells, a un dels meus parents més propers. Ja me'n recordaré. Te'n recordes quan no se'ns n'esmuny una, ni una que ens passi per ull, ni ens llisqui per la vora? La meua més gentil persuasiva infal·libilitat, i la teua deguda aquiescència...

—Què dius? Infal·lible? El contrari. Sempre fores delirós de

jornades irreparables, adverses a la perfecció. Sempre tan optimista tu. Amb patètics afeccionats i prou, cap dels teus rucament ambiciosos espectacles no reeixiren. Massa inacabats. Massa poc professional. Sempre deies a les ballarines, "—Ai, la pobra, ja n'hi ha prou, no et cansis més, ja ho fas prou bé." Una carrera puntuada de desastres. Mentra la meua... Déu meu, me'ls cardí tots, i amb un immens profit! Dels més pollosos i escarrutxats als més embarretats i àgils de verb. Si en passaven, tots innocus. Aquell borni arnat, amb l'angúnia que feia, desant secrets sense importància, secrets de cul, amb fills i cosins i germans, i oncles, i re, secrets d'herències i d'altres crims, d'assassinats i lladronicis. Pse.

—Li deia, "—No hi ha vells heroics. Un vell és un vell i prou. Els cal morir joves, com certs poetes, qui així roben el cul del cul, vull dir, el cult del..., el culte inútil del posterior, vull dir, de la posteritat."

—Verge indestructible; no se'n disculpa pas. Brutalitat indefugible del viure. Cal trampejar-hi ferotgement. Tant d'objecte menyspreable que t'has de passar per la carranxa! Els bàrbars, bofiescs, els enemics a mort, pertot on es desplacen hi esbarrien patògens. Tant se val. I les pruents aversives llémenes dels detestables bruts? Avall. Fent guàrdia a l'atzucac per on ningú no hi pot anar enllà de vuit passos; peripècies doncs de debò no cap; només si de cas qualque ensurt; t'aixeques les faldilles i et repenges al mur. Potser t'hi cau un gat mort. Una cossiada de merda. O rebries belleu una ganivetada, si doncs no fossis experta en descol·locar amb la llengua la ganiveta de raure que duus encastada al paladar, i llavors, tot és immediat, te l'atanses als llavis, amb els quals la prems i en fot mossada, directament, a la caròtida. De l'enemic mortal. Ja ho veus. Fàcil. I amb els polítics assassins i corruptes, els datspelcul

del peculat? Mestres i senyors de les infecte clavegueres confidencials. Histriònics, grotescs. Lamentables. Llustrins daurats, boiants prosperitats. Els llits de luxe? Tot plegat, no pas gaire millor, ni pitjor. Re.

—“Per tant, som-hi, ja ho saps què has de fer. I si vols reeixir-hi, si vols reeixir en el suïcidi, et cal un pla bèl·lic d’acció estratègicament ben rumiada.” Quelcom d’aquest coll. Espera. Relíquies del que fou, en una sèrie de circumstàncies incoherents, bombolles de records i pensament fetes espetegar i espellir per les ungles de l’ocell foll qui hi salta sense quest, perquè sí, i només s’atura de saltar, fent-hi esclatar la darrera imatge, l’instant on se li atura la màquina del cos. En qualsevol situació, l’arbitrarietat dels afectes ocasionats als esperits dels diversos personatges per cap novella escaiença, obre a tot moment tota mena d’atzarosa perspectiva per al desenvolupament d’allò que per força llavors no seguirà. Tret que abans no hi posis, o quelcom casualment o fatalment no hi posi, el mot que tot ho tol, tot ho estronca, d’espetec. “Fi!”

—Què no haguessis donat per a ésser dona, i així poder-te llavors guanyar la vida honestament! Com tota exquisida marcolfa! En canvi… Què et cardares mai tu?

—Mani?

—La teua ombra, potser. No. Ni això, segurament. Sempre a remolc, sempre content amb les deixalles, sempre amb el que trobes de franc, sempre escarransit, recollit dins l’àrida closca, mai no esminyonant el tel polsegós de la buida butxaca.

—I ara què anava a dir? Hec l’embrió d’una idea brillant

molt coll avall, quan interromput desastrosament, ho oblidaré tot. Deshonest i funest, és ell mateix (ell mateix!) qui se m'atansa, enfonsant la porta amb les banyes, agenollat, eriçat, falaguer, fent dringar les baules d'unes cadenes que li garroten les cames. Els senyals químics que tramet no em foten cap gràcia. Sempre vaig completament desorientat. De vegades, crec que només sé pensar amb les quatre neurones perdudes al remot sector on em rauen les papil·les anals. Perdc la memòria, perdc el quest, enyor la mort... Tren final, estació terminal, les vies divergeixen per a mai més no coincideixen ni rodant al voltant de cascun dels universos, els intel·ligentíssims rats fa anys que se n'esmunyiren, no els hi atrapareu pas.

—Els en deia sempre de boníssimes. Sempre els tindré agraïts. "Per les escletxes assoleixes el cim, fill meu." "Si massa et collen, amb prou recança, cedeix; el temps és llarg, sempre te n'hi tornes, això rai. Si encar t'interessa. Que no crec pas." "Com les àligues no en fan cap cas dels moscards, tampoc els elefants no ens entretenim amb musaranyes."

—Plançons? Ni magres ni grassos. Inexistents, ximplet. De fet, no crec que hagis mai allò que pretens hajar. Com aquell cop que pretenies hajar un vehicle. Cert que n'hajaves un. Un o altre. Tret que no crec pas que, com pretenies, fos un submarí nuclear. Pus tost un patinet, hà!

—Tendra vídua meua, estavia-te'm els sanglots de pena i de descoratjament. I en ton sentit confíteor de cinèfila, bo i botxinejant-te potser la carn pecadriu, això t'encoman: Saviesa, saviesa. I sobretot cap mena d'elogi pòstum. Ja saps l'animadversió dels despitosos insans entronitzats allà dalt, d'allà amunt, part dessús i dejús, i arreu i pertot.

—On? Oblidaves i tot com rutlla el cosmos?

—Un odi immediat m'envaeix devers aquell qui de mi qualsevol cosa gosa prear. Com si no sabés, maleït datpelcul, que els envejosos déus totjorn rauen a l'aguait, no fos cas que sentissin qualsevol preança adreçada a quisvol. Per si cal de mantinent castigar cap presumpció, collons com escolten i tol·len i espien i nassegen! I doncs. No et preïs mai, m'he dit, ni permetis mai que ningú et preï. Tanca'ls el llavis d'un mastegot, si cal. Envejosos de la mort dels mortals, el do que més preciós i preuat que als déus els és negat, tantost se n'adonen de cap preança, amb quina esquírria no actuen encontinent. Algú et deia diguem-ne innocentment que tes ungles són admirable, d'immediat horrible paroníquia* t'hi apareix, i si et hom molt malparidament et preava el nas, l'endemà el tens tot destarotat, etc. Ad infinitum. Tota preança significa condemnació. Guarda-te'n com dels déus!

—T'imagines imaginant, mes tot al teu cervell és ficció, tot hi és decebre't tu mateix, com cap fleuma qui veu un ou en un mirall i espera amb candeletes que tot de cop no s'esbadelli. L'únic mag és el magí. El magí fa tota la feina. Enllardufats déus ultratjats. Bèl·lics idil·lis tèrbols. Baboiades.

—Amb les consuetes sòrdides desavinences dels esposats no reeixirem de fer cap enlloc. Tothom coneix les múrries receptes més comunes del gènere femella. Una agilitat mental molt estranya els confereix a la llengua una astoradora eslasticitat. A l'apogeu de la fira de les vanitats apareixen, provocatrius, embolcallades amb setins i blondes, i no se n'adonen d'un món que s'apaga irremeiablement. Les dones...

—Encar en desaves municions?

—Com deia als nois. “—Les dones són totes boges; mai no t’hi emboliquis, fill meu. Només les prostitutes són si fa no fa mentalment estables; no sempre, però sovint. Les altres, les normals, anormals a collons. Les sents braire i t’assassinen els cuquets de l’orella. Tenen unes arrencades, uns histerismes, quan s’escau que les hormones mica no se’ls alçurin que... uns paroxismes... unes erupcions... unes destrempades... unes descàrregues... L’agressivitat... l’impacte... els espetecs... Agafa’t, noi... No hi ha pitjor maltempsada... ni bufarut ni maremàgnum... L’infern... descordat... en ebullició sobreïxent... Tot plegat, quina mortaldat, quin desori, quin desastre!”

—Quins nois? Quins fills? Quins nets? Quins padrins? Cerca-hi bé, enlloc, no són enlloc. No hi ha re. No hi ha re. Com després de mi, no hi ha re; ni tu: després de tu, no hi ha re; re; ni jo.

—The ingredients are nonetheless still all there. A haunting veil obscures the imaginal chronicles that must be yet hidden deep into the sediments inside the old crumbling coffins.

—Tornem-hi. Un cap el teu... *en désarroi*. *Où y sont passées, les tantes d’antan*? *Soudain tout y est allé toilette*.

—Through the flaws in the stone, though, peep the quaint quirky squirming (oh stalled bliss of such an insight!) snail eyes! Talk about transmigrations, metempsychoses, and such! Am I happy of seeing you back!

—Tu i jo, en vida, gongs tribals que avencen contrariats. *Onar anti oneiratos*. O somni contra somni. Somnis enigmàtics que es contradiuen.

—Squinting at the lightning. Enigmatic webs indeed. Them and I. Stabbed, calmly waiting on the walls of dead museums. Doomed, compelled, to wake up; circulatory arrays of residual growths once more.

—Quelcom ens fossilitzava. Hec la impressió ara mateix que no fos que qualque lepidoreptòleg solipsista, pres fins ara de malarega agrípnia, no s'hagi de sobte deixondit al somni on d'inerts estaquirots no passàvem a no gens recalcitrants formiguetes, armes exorcitzades, ectoplàsmicament sentenciades a cometre les pitjors atrocitats, mentre chors de pegellides, cogombres, bufaforats, garrotxes, prunes, muricecs d'escampanat cloquer, exhilarants rèquiems molt telepàticament no lliuren…

—Boig malson. Abans de no fer del tot l'ànec, catanòdrom com el salmó, amb prou feines, vull dir, amb feines rai, us vinc, us vinc… us vinc…

—… per a l'alliberament dels altres descarnats tabescents cucs quasi resurrectes qui hauran d'amenitzar el mateix món on no som llençats.

—… a… a… tràgic lepidoreptòleg empixonat, a pitjar-vos-hi, empènyer-vos-la, una ceba amb sorpresa a través les reixes de la presó.

—Ah, la coneguda proesa de l'abrupta bombolla que eufòrica esclata. Tothom amb la seua ceba fins que el cor no li creba, tothom amb la seua dèria fins que no se l'enduu l'histèria.

—Cada cuquet en cunç de d'endreçar la cosa. "—Lleva't, llava't, i lleuger davalla'ns al lloc on llanguíem."

—Ells, els descendents, t'hauran enterrat de qualsevol

manera, ad mentulam canis. No se si se n'adonaran, car prou se te'n fotien, com tothom se'n fot del mort, àdhuc els piocs i pitofs qui el vetllen, mes prou així mateix que qui més se'n fotia... érets tu, era ell mateix, el mort.

—Estirar la pota, tu, soberga bertranada. Més val estar-se'n, saps?

):::(

*(*A cal metge per causa de la paroníquia crònica a l'anular de l'esquerra*.)

—Líssen, rimemba, iú gora stop uaixin iò xit uid iò left khand; uaix it uid de rait one from nau on, gòrit?
—Gòrit!
—Stop uaixin iò xit uid iò left khand.
—Fain, fain, ai uil! Ai xal stop uaixin mai xit uid mai left and! Gòrit, gòrit.
—An iúz ounli and òluais cliïn uora. Cliïn uora.
—Gòrit, cliïn uora. Uat elss?
—That zol.
—Gòrit.
—Uait! And if iú uant khelfi neils from nau on, dount iú ever dear pouk ior fínguers into nou cunt. Cunts ar uerse den asskhouls. Uai du iú fink dòctors put on glouvs uen mèssing uid cunts?
—Òukei.

):::(

«**Tercer sobret del moribund**.» (*Amb l'inspirat l'Elèctric resumint-ne i no cal dir que molt millorant-ne la rerepresa*.)

—Sol davant les hordes bàrbares/ Omplertes he de llet les tenalles tàrtares/ Àmfores impúdiques d'olis i càmfores/ De mels i pròpolis i cúbiques píl·lules/ Que guareixen tòraxs de les espècies vàries./
Amb virtuts de bòmbixs d'agudes sensílies/ Que ensumen pedres i ous i llunyaníssimes químiques/ M'erigia heroi qui queia a la fi en glòria i martiri./
Tots mos guerrers de tòraxs invictes/ Consilients s'aixequen i l'horda rebutgen/ Entre ridícules pantomimis bàrbars l'espitxen/ Bàrbars invasors d'hordes ridícules/ Qui ens envaïren debades i a un cost fortíssim./
Volgut m'he totjorn home d'acció/ Qui prou en rebutjava l'àvida invasió./

—On ho trobes?

—Al fullet clandestí que algú hi havia incrustat d'estranquis a un dels dogmàtics paperots del règim maligne. Ho redimiat de qualque paperera de l'aeroport. Com saps, hi havia anat anit a rebre en Cerdana Groguet.

—Què diu de què fa, en Cerdana Groguet, aquests dies?

—De moribund, com sempre. Li he dit, —*Welcome to the club*. Sí ves. Com més vells ens fem, més carregats d'història (i doncs d'històries) no anem. Fèiem un cafè a l'aeroport mateix. Cal dir que ell només hi feia escala per a veure'm, antics companys d'estudi; no s'aturava ell pas per a aprofitar-se dels serveis fornits p'en Manxiula. Amb el qual per cert ens ensopegàvem de casualitat mentre fèiem petar

la xerrada.

—N'Evarist Manxiula, el celebèrrim director de l'aeroport de Pollancreda City, hè.

—Ha guanyada aquests darrers temps una clientela immensa.

—Amb la seua idea de les prostitutes d'aeroport. Tothom, com dius, fent-hi escala, per a fotre-hi no pas una clau, *un* clau de pas.

—Cardades llampec entre escales per al viatger qui se sent naturalment alhora luxuriós i defraudat, després de veure's assegut en llarg viatge vora o prop alguna desconeguda (o desconegut!) molt trempafaent, molt calenta, roent. Com, palesos i alhora subrepticis, hi diuen els cartells a un parell d'entrades alhora discretes i llampants. «Girls.» «Boys.» I sota, «—Tualetes selectes per a l'alleujament del viatger estressat. Conserveu la vostra energia per a la resta del viatge. Irrumat o cardat ràpidament.» «Adults only.»

—Molt eloqüent n'Evarist, com sempre. T'ha ensenyades les instal·lacions especials per dins?

—Una miqueta, una meuca (xintoista, deia) qui semblava força degenerada, una noia de la teua edat, si fa no fa, em mostrava sos mugrons, esmolats com mucrons. Altrament, força deficients, cal dir. M'ha dit, i m'ha fet gràcia: «Què et semblen mos pits? Els trobes mills o pits que no els de la teua dona?»

—Què has contestat?

—No re. «Ni pits ni mills. No em fic en popes ni pits. Mai

m'hi fixava gens. D'ençà de mamerri, vull dir.»

—I així, en Groguet, què?

—Mentre ens les hajàvem, lleixant anar qualsque jocundes juxtaposicions, com sempre, s'ha tret un dels seus *Assaigs Crítics* de la butxaca.

—Farem goig!

—Era quelcom sobre la ruà d'en Pitarra i el benguí de n'Espriu. Descobertes etimològiques seues (segons ell, aquell assaig datava dels anys vuitanta de la centúria darrera). La ruà, la pseudopanacea quasi letal. Ve del purgant Le Roy. Panacea en el sentit que si en sorties viu, en sorties nou. Totalment buit de tota malaltia i embaràs, buidant-te de baix i de dalt, vòmit i diarrea. Pel que fa al benguí (el bengué original a França, i el bengay entre el món anglès), el benguí de «*Dels meus nítols el llefec/ Del benguí n'és ben sedec/ Com m'embroca l'abonyec/ Del batzac del catacrec!*» és exactament això, la ben coneguda embrocació (o unt o liniment) contra els mals musculars (magníficament i divertidament representats als anuncis antics per un molt dolent, maligne, dimoni qui et punxava amb el seu trident o forca infernal). A la República dels PPCC els propagandistes ho teníem fàcil: «*Against the most disgusting sort of filthy pain of a violently nazi state !*» «*Against Asspain, Use Benguí !*»

—Un altre dels seus assaigs tan erudits, dels quals sembla que mai ningú ni cas.

—Diu que li costa publicar-los perquè «Als independents ens torpedinen per totes bandes.» Li he dit que cal ésser com els catalans, a tall de l'almirall. «A la merda els torpedes!

Endavant a tot vapor!» M'ha dit «Oi que també ho penses? Et dius que sovint totes les cabòries dels món és com si et volguessin de fitó. Et veus ésser-ne el vèrtex. Com ara si... Equidistants, tres cossos reblerts i assortits d'exèrcit van avençant devers el punt on, estoic, no romans.» I ara tu dius «Se'n xauta hom gaire?»

—Dic doncs «*Se'n xauta hom gaire?»*

—Mínimament.

—Mínimament.

—Gens.

—Gens?

—Gens, car sap hom que abans no se li fumin i amb quina esquírria tots tres damunt (tots tres exèrcits), ja s'haurà mort.

—Mort?

—Desaparegut, doncs. Mort per als irritants exèrcits. Desaparegut de tot mapa.

—Mes ell on?

—Ah ell! Ah tu! Ell, tu, entre esferes, entre llimbs, entre estats permanents de presència espiritual, equidistant, com dic, harmònic, mai no gaire besunyós, amb una eternitat per a triar: «Aqueix estat de benaurança? Aqueix altre estat de benaurança? Vull una benauranç més mogudeta? En vull una altra de més estàtica?»

—Doncs que bé!

—Oi?

—I tant.

—I estic gaire avui per a romanços? Aquests llimbs ensum que ja se'm corquen? Belleu m'estimaria molt més un llit de núvols roses amb brises estivals? Començ de sentir el resclum d'aquest estat on soc? Quina frisança! És l'horeta d'un trasllat? M'abelliria amb avantatge un paisatge amb agrons, oques garseres, martinets? Cigonyes i granotes? Ballets de marabús i esplugabous? Amb un rerefons de faunes eteris? De cranis bioluminescents? I què me'n dius de prats molt verds on peixen serps? Escurçons i pomeres? On ningú mai no rep? No rep cap cop, cap dolor artrítica ni muscular? Indrets d'un cert exoticisme on ni els fiblons no fiblen? Amb cabres i olis d'argània? Olis finets per a la meua no-pell d'escorxat? Res no em fica en perillós escac! Oh que bé que hi jec! Se m'apareixen tènues intangibles dames qui dolces m'acaronarien; lluen de llurs ulls les magnífiques obsidianes a la claror del celestial migdia; els espolsaria a polit, ço és, amb cura immensa, com si la meua maneta fos ala de papallona, divins llustrins daurats a plecs i farbalans de llurs místiques faldilletes; em diuen, amb veus angèliques «Veníem, noi, part de perací i és aleshores que ens diem que quin furor uterí, on, veient-te'n, conscient com escorpí, del teu feble fibló, el freturós tremolí, de qui les belles sentors de formatge garrotxí farien salivar les més hercúlies de les deesses, ens hem dites, dic, Pobre bugre ni puput/ Bujot destrempat i fotut/ davalléssim a ajudar-lo a aviar el seu esternut!»

—(?) (Haig d'arrufar-hi les celles.)

—Oh, perdona, tens raó! Què dic! Ai, Ignasi, quin greu que no em sap tot això meu; aquest esventat perdre'm en el meu zel swedenborgià per inspiracions guspirejants on al cel de les muses fan retrúnyer ensems senys, esquelles i borrombes; disculpa'm! Disculpeu-me'n, si voleu, condottiero! Condonéssiu molt generosament aquest fluix blanc on se'm sobreeixia el meu massa abundant estre poètic! Ara, amb estrebades rai, embranzida presa, reculant revinc a tot reixuclar-ho; som-hi; no passéssiu pus desfici, tot aquest regust de cendra us l'esborraré amb mels de silenci, on tot llavors tornarà a ésser harmònic com sota teosòfic pinzell de cap mestre pneumatòleg.

—No; prou ho comprenc; són visions polifacètiques, multiflorents, del paradís del mestre, com dieu, car Cerdana.

—Exacte!

—Al contrari, les vostres mantres em transporten.

—De debò? Mercès! Sou... Sou en la meues visions Venus venusta, afrodisíaca Afrodita. Hi sou ondina i meravella! Com hi onduleu a l'oreig dels purs aires! Per això, no sé pas si ho haureu notat, que em pessigui com un boget de trast en trast, car crec veure-us-hi en somnis delicadament homogenis, on no hi neva pas neu, hi neven fulls amb excelsos poemes, i on els vostres rulls són circells de les vinyes d'en com se'n diu, en Dionís Eleuteri, o l'altre, en Bac, o en Silè, i en Narcís Catòptric, i en Tàntal Dipsodí i en Vulcà Cuguç, i n'Orfeu, i en Morfeu, i la vostra crossa és tirs, i és batuta, i hesicàstica dirigiu al cel les orquestres sordes i els chors dels muts. I no hi ha al nostre cel dones despitoses. Tot i que apareguessin grasses i exhaurides a l'aberrant abjecte femer terraqüi, o fins i tot si eren lletges

com guivres o grius o calcatrius, encar, assumptes, a l'empiri revingut, llurs formes espirituals adquireixen dimensions de perfecció inabastable! Ens trobàvem a l'execrable terra tothora sota cua de moltó maltòs, i ara, exaudits, com ens xalem! Hi som borrallons de pura neu ingràvidament gambant-hi!

—Cert!

—Jo mateix, ara us ho dic, guaiteu-me! Parec, què? Amb els trets descosits, assajant d'eixir, esgarrapant els murs inics dels sots emporprats on sempre caic? Doncs, au, elis! Hi soc també beat i sobirà, i us vinc darrere amb un ventall de cues d'estruç!

—D'estruç!

—Estruç!

—Estre d'estruç el vostre.

—El meu, el meu!

—O de gat!

—Benedictus something something!

—Indeed!

—In sàccula datpelsàculo!

—Ai sí! Ai sí!

—I així, tant amics, no ens hem acomiadats.

—Quin parell de pallassos, mare meua!

):::(

*«**Quart sobret del moribund**.» (Nou lliurament resumit i realçat pel genial oncle, i tant.)*

Aquella carronya vestida de bòfia, n’Eusebi Urocordat, de visita a ca llur.

—A què hi vens?

—Com em veus, hi vinc de llambresc clavegueròleg, amb mon tombarell mig ple rere el taf-taf que endavant no ens mena. I escarneixc, ultratjós, alhora el titella rialler de qui els parers són com els del monolític piròman: extremadament incendiaris. Tret que qui em fa cas? El més baix dels quasi-humans.

—Puts enormement.

—Carronyaire em feien recentment; recollint-les sense que se’m remogui excessivament el ventrell. Fètides i repel·lents, en acabat del tumult dut per la lúgubre horda dels xarnecs, les carronyes, filial, bo i alhora cantant himnes patriòtics, titubant pel pes, les duc, com veus, lànguides, vers buades prodigioses, amb ecos inoïts, on les nuus de cendra s’aixequen sollevades i s’obsedeixen fútilment en l’omnipotència, enyorant segurament invasions

tempestuoses on cada llamp havia de caure al camp de l'envaït nu enemic.

—Creia que les duies només a l'altre barri, a qualsevol balcell disfressat de canyet, on si mai t'hi perds, sobtats, amb crits esglaiats de gaigs, irrompen esquelets, sostinguts en equilibri per les crestes de certes onades termonuclears que ixen de roents graelles amagades.

—Per això portem màsqueres al·lucinogèniques. Us en veig fort versat. Fóreu també ara o adés clavegueròleg?

—En fui exterminador.

—Per què? No en compreníeu la puta utilitat?

—Tots els funcionaris som manats i doncs no mai culpables de re.

—I tant. Sempre ho he dit: Fora botiflers. Per què ens hauríem de plegar a les lleis de l'ocupant? Només hem de seguir les lleis fetes pels catalans per als catalans. I prou.

—Qui us demanava que inventéssiu ara quelcom de molt rosat i lluent que reflectís la definitiva extinció de la terror, el patir, i la mort? Prou són desarrelables.

—Aprés la remoció de tota nosa, tastarem possiblement el primer tast d'allò que voldria potser ésser una primera petita aproximació a la felicitat.

—Foteses. De tot cal fotre-se'n: Millor medecina.

—Blasmat reialme on els fars qui ardits cremen flamígers estableixen, monòtons, quins niells resurrectes no són encar

dignes d’estranya carícia, i no pas ja evasiva peripècia.

—Exacerbadament perspicu, trob que trobeu tot enigma, sinó gairebé pre-resolt, en tot cas força accessible.

—Bromera enganxifosa de va turiferari; no em lleixaré pas fer.

—Diu la dita: Si et pruu, grata’t.

—A qui li ho diríeu? Amb carronyes despenc les de més de les vint-i-quatre quotidianes. Demés, mai no he demès de mes funcions per cap mena de paràsit qui em pugés meteòric pels escambells de genolls, malucs, costelles, muscles, queixos, i se m’agafés al porró del nas, com si pertany a la fatria dels qui sovint prou m’hi grufen i engripen.
—Funestes coalescents insinuacions les dels insectes fúnebres, sarcòfags i estercoraris. Detrívors, sapròfits. Se’ns fiquen per les boques dels cinc senys i ens hi xiuxiuegen: Períreu, períreu.
—Cal, amb la força del voler imblegable, encastar-s’hi i fer-s’hi créixer, per totes les fòvees del cos, fragrants orquídies. Hom cobeja d’esborrar-s’hi, amb l’esmat aroma, tant d’aiguabarreig sufocant de patiments inoblidables, d’orfenesa i de buidor, de terror i de tristor, d’hostilitat, d’absència i de malson, de pèrdua i de fiblada.
—Llivells i llivells dels esparracats papallons de l’angúnia qui aüquen i udolen i urpen. Tot revulsiu és invàlid. Re no ens guareix. Per molt que fotéssim, tota iniciativa és innocent.
—Clavegueram amunt i avall, cotxs, rabejant-nos, amb certa intensitat, entre tendrums i carboncles, exhilarants trofeus, sense melangia ni d’altres brosses, per òrbites i apendicles inèdits, aventurers de llong abast pels cresps dels daltabaixos, recobrant-hi cabassos i cabassos, tirallongues,

senallons, de llordes tòfones de plom, de sangonoses boires de jazz, de mocoses pelleringues d'escorxat... Morbós espectacle, recargolaments de xarones crueses, ergàstuls de bòfia xarneca... Com més estona hi romanguéssim, més ens n'acostumàvem. Tost no ens semblava ni re de l'altre món. Esdevigut amb tots els ets i uts àdhuc ca nostra: Doctrinària horror, qui ens n'osta? Qui ens en fa fugir? Ni esme ni desig. Romasos, hi esdeveníem íncoles, autòctons, oriünds.
—Purgat, el duler esdevé ple d'urc, com erudit qui, esperançat, creient conèixer totes les males deletèries herbes, es fica nogensmenys laberint selvàtic endins, on segur que hi lleixarà la pell; les barres dels senglars i llurs escumoses banyes; els mostatxuts tigres amb queixals de sabre; els sicaris simiescs futurísticament i nogensmenys inquisitorialment fotent-hi els maleïts bòfies dels turments; els hipnòtics serpents qui ixen afamegats dels caus verinosos; i, és clar, les monstruosament gegantesques apocalíptiques atzavares carnívores...
—Paisatge mai vist. Qui gosa encar somiar-hi? Va resplendent desig de sedós paisatge, que exigeix els jocs insinuants on hi ha força de marro paròdic; qualcú, apol·lini, amb son vit punxegut com una agulla, pessigolleja mant d'ull (o boqueta) de cèrvix; d'ací que les dones qui es carda es pixin de riure per comptes d'atènyer cap mena d'orgasme; aquell triomf pervers seu als altres quina envejeta!
—Naltres, la mànega curta que no hi arriba. Quan hi arribarà serà passat-demà.
—Tothora mon àvol sòsia es fa passar per dement.
—Qui?
—Vós.
—Desvarieu. Pobre de manguis, un angelet.
—Xitxarel·lo d'anguiló quilomètric, estratosfèric, qui sap.
—Em voleu ara monstre ofídic, serpentí, un més dels qui han tothora, eternament, entrevinguts els racons als estretalls de l'infern, on cap llum sinó el tremolenc llostre amarg del

constant flamareig no absorbeix la suor inarrelable, persistent i sense fi.
—Lívides cagadetes d'ocells malalts ens plouen, denses, d'un fúnebre convulsiu cel.
—Són, d'enllà del sostremort, els bullents pul·lulants gargalls dels justs, els pàmfils, els salvats, els quals, com és conegut, no han cap altre entreteniment que aquest d'anar torturant els qui fórem adés sobtadament i robustament arrabassats del món de dalt i transformats d'empertostemps en subterranis.
—Ui quina por.
—Al contrari, enlloc hi estaríem millor. Desatès l'esquer de la dubtosa glòria, xauxinant per comptes en la foscor, paréssim, tot dolçament pencant, el cul als peus forcats dels celat dimonis. Car les guitzes dels contratemps prou encoratgen el desequilibri somàtic, i això segurament indueix hormesi, la qual al seu torn harmonitzarà la cosa, d'on haurem ara retrobat, millorat i tot, l'equilibri. L'homeoestasi. Capiu? Capireu.
—Una d'aqueixes turbulentes nits on, en l'ombra espessa, què hi esbrinaries sinó l'alè incorrecte de la vida qui angoixada pira, voleu dir? Quan l'oxímetre coincideix a confiar-te que l'ull maligne del vèrtex definitiu et sotja molt seriosament, i, arrapat desesperadament a les cordes, perdent força a graus forçats, et veus ja trepitjat desdenyosament vers l'oblit infinit com raïmot de massa antiga verema.
—La lubricitat de l'ameba en excés enamorada d'ella mateixa, l'ull del no re definitiu (insostenible horror de tràgic encès esguard) li infligeix alifacs a tesa. Aquest trasllat col·lectiu al negre paradís engrunat del darrer orgasme anorreador! Quin bateig de paüra que t'esclafa! Us comprenc. Cops perfectament l'estrangulador desfici que us petrifica
—Ho copseu perquè (com tothom) sou vós mateix

incessantment ran del mateix terror. Inescandallablement avall, ull de negre foc etern.
—Esqueixos cascú del mateix arbre maleït, llampat per l'efemereïtat més insignificant entre dues eternitats de inexistència. Tot fou i tot serà, sense vós, sense vós, sense, sense.
—De la còfia de l'amni... a l'elm amb llum, l'escafandre sencer, de l'espeleòleg clavegueresc... fins tantost ara mateix... al barret de dol del mort...
—De la carronya.
—... fins al barret espellifat de la carronya, doncs, si ho voleu, i tant... I doncs, això, tants de caps i tants de barrets, per a portar-ne de mantinent el de cendra i pols en un crani ell mateix transformat en perniciós fumet i en brutes engrunes de negligible terra... Tot havent-se'n anat tan ràpidament en orris. Tot plegat catapultat, telescopat, encontinent, al zero. Absolut. Nèbules, galàxies, ònixs... Vaporós, s'esvaeix. Per a mai tornar-hi. Anamnesi nul·la. Retorn no pas ni negatiu. Nul, nul.
—Magra collita...
—Magríssima. Tothora, al capdavall, collita de no re. Re.
—Re, i au. Xirois.
—Galdosos.
—I ara...?
—Ara, claveguera amunt. Això, i au. Bona nit.
—Bona nit, bona nit.
—Nit.
—Nit.

):::(

*«**Cinquè sobret del moribund**.» (Encar un altre lliurament, amb la intervenció inestimable del conegut avuncular anònim lleidatà.)*

Qualque «*tita taba entre naltres*». N'Ig i n'Ag, en acabat d'un altre darrer sopar.

—Què és la realitat?

—La realitat és quelcom o altre, i s'ha acabat.

—Quin quelcom o altre?

—Si ho sabés, em donaven...

—Pel cul?

—La medalleta del premi nobel, pel cap baix.

—De física?

—De física-ficció.

—Física-ficció?

—Si ho sabés...

—Què us donaven?

—No re; si ho sabés, ho diria; pèls a la llengua, mai; soc com en weinberg, la veritat i prou.

—No ho sabeu, doncs?

—Ho haig d’escatir pacientment.

—Pacientment; ens hi morirem?

—Esperant?

—És clar.

—No; si de cas, us hi morireu quan us n’assabentareu.

—De l’ensurt?

—Yes, de l’esglai, de l’astorament, de la sorpresa, de la implausibilitat.

—Doncs sí que fotrem goig!

—Oi?

—Hem trobat un obstacle impossible? És aquest l’atzucac proverbial?

—Quin se’n fia?

—Dels proverbis?

—És clar.

—Tornant a la realitat...

—És possible que no n’hi ha, vull dir, que no n’hi hagi.

—De realitat? Menjada per l’anti-realitat?

—La matèria per l’antimatèria, efectivament.

—El món per l'antimon, els universos pels antiuniversos, etc.?

—Etc.; quelcom o altre d'aquest coll.

—Si tot té un antitot o altre, hi ha un jo i un antijò, un tu i un antitú, etc.?

—Hi ha la ficció del qui veu el seu doble perfecte i se n'adona que és a punt de mort — cascú (tothom), naturalment, s'hi ha de trobar, tard o d'hora, i si s'hi troba, sap llavors la realitat o la irrealitat d'aqueixa assumpció.

—Si matèria i antimatèria es confonen i desapareixen, vol dir que tot desapareix?

—No; els fotons apareixen…

—Les aparicions! Tornem a la metafísica; pensava que un científic abominava la metafísica.

—D'on heu tret que soc científic; una mica afeccionat i a córrer; i de feina més productiva, escombriaire; tot i que no cal ésser científic per a veure que és evident que al capdavall, tots els "esperits" i "aparicions", què són altre que malalties del sensori? — defectes de funcionament dels diferents mecanismes sensorials; els acufens, els fosfens, els osmofens, els gueusofens, els psauofens — tots cinc sentits esguerrats; i pitjor, la pensa, els nousfens de les fantasies, les al·lucionacions mentals…

—I…? feu cara d'haver trobada una idea d'allò pus encertada, adient, escaient, ideal per a la circumstàcia.

—Una idea ideal?

—Idònia.

—Volia dir, de més a més, que els bons veterans escombriaires, prou som capaços d'adquirir (al més sovint, és clar que autodidàcticament) els coneixements dels enginyers químics, i, per a segons quines avinenteses, podem fins i tot aplicar-ne, si cal, i com qui diu de cops intuïtivament, les millors tècniques.

—Enginyers químics, oi? — segur que malgrat el nom, com amb tants d'oficis fuls — us pagaven el mateix.

—Els escombriaires i el nitrogen: no heu sentit mai a enraonar de les explosions a les descàrregues d'escombraries; els àtoms de nitrogen, llurs difícils divorcis, la rancúnia i el despit acumulats en forma d'energia reprimida, i llavors, ah, la romàntica passió de certs elements per a reunir-se... «ai, perdona'm, noia, ja ho veus tu, he estat un capsigrany — i tu, noi, quin malentès, perdona'm a mi, ca? car on fora mai millor que no amb tu?...» — festeig reprès... — i amb el casament del bell nou, tanta de joia en les felices retroballes, amunt, som-hi, i l'esclat que se segueix; l'esclat: l'explosió — als amuntegaments d'escombraries, fortuïts nous polímers rai; elements de tota mena entrexoquen per atzar, i potser la natura s'hi reinventa...

—Interessant! no ens podeu oferir un petit indici d'on creieu que no fareu cap, o si més, cap on us encamineu, amb les vostres investigacions i el vostre pregon estudi de la realitat?

—Home, bo i escaujant els bosons w i z, hom arribava a la conclusió primerenca que els x i y, l'enveja els rosegava part

de dins, d’on, així mateix, un fumet se’n fugia que potser… potser…

—Serà la clau de tot?

—De tot? de quelcom o altre, i amb prou feines.

—Preguem que ens tregui de…

—Preguem? no sabeu re d’en weinberg ni de cap científic amb cara i ulls? — «la contribució més important d’un home de ciència (i per la meua part afegiré, o de qualsevol home de bé) és de destruir aquest nosa enutjosa i fastigosa, aqueixa màquina d’ignorància agressiva, que en diuen religió» — aitanta d’estupiditat i de poca-soltada, el sensori hi ensuma la farsa, vós — i, més seriós, l’intel·lecte es rebel·la, sulfurat…

—Un intel·lecte sulfurat, correm-hi tots, quina poreta!

—Tota religió, baboiades, ximpleries puerils, que no expliquen re; les explicacions de les religions no són sinó bestieses; la ciència, en canvi, dona un nom, no pas a qualsevol rucada sorgida a un cap calent de cap quídam sobergament ignorant, ans a les diferents realitats trobades, per petites que semblin — cada bocí de realitat feliçment anomenat, esdevé passatgera veritat…

—Només passatgera? No pas definitiva?

—La veritat no existeix; existeix només la veritat-ficció que s’adapta a les passatgeres normes acceptades en un moment precís de qualsevol societat, reduïda o ampla; i definitiu no hi ha re; heràclit: «panta rhei»: tot se la pela de continu (se la sacsa sense descans) (se la sondrolla com qui diu

indesinenter) (sense arrest) — re no rau, a la llargueta, inert.
—indesinenter, l'inert quelcom el mou: l'univers dubtós
feltre de billar, on cada bola rep — i rep no pas que sàpigui
quan, mes si fa no fa com qui diu a cada instant...
—i cada instant compta, i vol comptar i prou s'ho fa valdre;
amb un truc de passa-passa de la seua invenció, sap
transformar allò que rebia de l'instant previ, per tal d'oferir
a l'instant posterior quelcom de diferent, quelcom marcat
amb el seu segell ventissament únic; de vegades, cert,
quelcom no gaire diferent d'allò d'abans, i d'altres vegades,
en canvi, vastament, irreconeixiblement, diferent, tan
diferent que no era pas que ho semblés, és que ho era: un
altre.

—És allò de les engrunes de l'altre, el previ — en ressusciten
les forces bàsiques de l'univers.

—On?

—Al present univers.

—No és pas que ressuscitin ni les forces bàsiques ni les mal
anomenades constants; si l'univers és nou, per força, forces i
constants, si mai ateny cap equilibri — que és del que es
tracta si sou un univers amb cara i ulls — per força seran
unes altres.

—Inestabilitat constant.

—Ve-li.

—I tornant a la catàstrofe de les religions, i què en faríeu de
tots tots els malignes datspelcul qui s'hi amaguen darrere?

—Us referiu...?

—Hò, al pecs religiosos — malaurats i maleïts idòlatres — idòlatres de les atzaroses coses de la capritxosa natura antropomorfitzades en personatges fantàsticament ximplets, qui, sobre, els acolloneixen horriblement.

—Cert que no hi ha espècimens més talossos ni betzols... — i que l'estupiditat dels "creients" els impedeixi viure, hom se'n fot; ara, que n'impedeixin els altres, demana anorreament.

—Bons per a l'eliminació, oi?

—Home, dona, per a la neutralització? — a poc a poc, ca? — com dic, no destruíssim ningú (ni que poguéssim, hà!) que no ens vulgui destruir materialment; orelles sordes; que prediqui per als tanoques.

—Però oi que si destrueix el món amb les seues datpelculades i les dels exacerbats tanoques qui convenç, també us destrueix a vós i a tot altre home de bé?

—La lògica és impecable.

—Aleshores cal també...

—Ésser lògic?

—És clar.

—Cal suposar que hom farà el que podrà — al cap i a la fi, rai — com a excusa, potser, us puc dir que... — tot es resol sol — tot es resol en dissolució: paradís de la llibertat absoluta — cada àtom i cada subpartícula i cada fotó (fotut o no), a lloure, pel seu costat: al vol, fent el que vol: i prou!

—La realitat vista d'un altre cantó...

—I això (la dissolució) ho relativitza tot — albíxeres, ca? — «molt més lleig es dissol un gros suprem colossal manaire, que no pas un petit no ningú escombriaire...» — un escombriairet de pa sucat: i amunt: i au: que no ha estat re.

—Haver viscut no ha estat re?

—Exacte; és clar, i això després d'haver, per força, mentre ets viu, retut constant homenatge i molt devot pliu (o pletge) de sentenciada i fatídica fidelitat, a la feble, tremolosa, acollonideta, sempre amenaçada d'extinció sobtada, esfèrula (gàbia!), on no raem — cert que quasi totjorn fent-nos fotre de valent, lentament o ràpida.

—Panorama, panorama...

—Galdós?

—Qui diu dissolució, diu desil·lusió?

—Més val viure no gaire il·lusionat; poc en val la pena.

—Il·lusió en moderació?

—La fórmula.

—De fet, per això mateix us ho demanava a vós; interès periodístic; potser confiant que ens responíeu quelcom com ara: «la realitat és l'escombraria» — (escombraria en singular, per excepció) — o qualque colpidora metàfora d'aquest gènere, com ara que...

—«Aquesta escombraria és tangible, visible, real? — i la

realitat només fantasia?»

—No; que la realitat és (de totes totes!) (efectivament) (sense l'article) escombraria... és escombraria la realitat atès que cada bocí de matèria existent i inexistent (tot allò que constituiria la realitat) constantment es deteriora — cada àtom, partícula, subpartícula, en activitat constant es desgasta, i d'ací el rebuig, el rebuig total que constitueix l'univers, sigui singular o plural.

—Sortillera, d'on sortiu? en sabeu més que menda, manel; vós i el reialme escatològic del futur!

—Tot es deteriora en quelcom d'altre, en quelcom de diferent; la realitat fora doncs a tota hora incopsable, insurrecta, per massa vel·leïtosa, bellugadissa, canviant...

—I és ací on entren les escombraries; les escombraries són productives, llavor de tot allò que vindrà; són com ara femers, on tanta de nova substància no es fermenta, es gesta, i emergeix, i fructifica, la qual novetat, si fa no fot vivent, qui sap si no ens ho explicarà, o en tot cas qui sap què explicarà — l'astoradora sorpresa de què us parlava, no fa?

—Voleu dir el monstre... els monstres explosius i expletius qui s'hi creen i qui tot d'una ixen victoriosos, per cabal, o pitjor, per cominal... ai ai ai ai ai... companys, aqueixa és grossa... cridem els teratòlegs... que els desconjuminin al més aviat... — o n'acabarem tots cruspits!

—Qui sap... dins aquella estranya sordor que retruny, dins aquells efluvis adormidors... apozematosos... metzinosos... quelcom d'ànguid i d'una pal·lidesa fosforescent, reverberant, qui, al seu torn, fos capaç d'emanar una

substància deletèria, pestilencial, sense antídot, molt ràpida...

—La natura juga constantment a escacs amb la realitat — ara guanya aquesta, ara aqueixa...

—Damunt la pila d'escombraries que és el tot... però m'ha semblat que amb l'incís escombriaire perdíem de vista el misteriós “fumet”... — els definitius fotons, l'energia que ix de tota deterioració — hom es demana, un bri astorat: ai, i qui se'n fot dels fotons?

—Pobra de mi! Qui hi gosaria? No pas jo, qui de jove feia de fotògrafa i tot.

—Sense fotons, no hi hauria mons — voleu realitat? el món.

—Això no explica re.

—Oi que no? i si dic «la realitat és la matèria»?

—I la matèria?

—La matèria les partícules que la constitueixen — i l'activitat incessant i inaturable, d'aqueixes partícules, la realitat escaujable, és a dir, mesurable.

—Potser allò que enfosqueix la realitat de la realitat és la fosquedat (millor que no la foscor) de la matèria fosca; què me'n dieu? La clau de tot podria ésser l'existència, o no, d'antimatèria fosca.

—L'antimatèria clara? — no em féssiu riure — clar no hi ha re.

—Que no vol pas dir que res no sigui clar.

—Ni que sigui clar que re no hi hagi…

—És clar.

—De fet, mentre hi hagi cap miqueta d'aigua clara al món, rai; s'hi pot desenvolupar qualque ameba qui arribi a pensar i a esclarir les coses, reals o irreals, fosques o paleses, amagades o exposades.

—Per a fer cap on?

—Si ho sabés, em donaven…

—Què? Una altra feina?

—Un tret al clatell; els destructors…

—La veritat és la realitat?

—La realitat és perillosa…

—En un món on tot es deteriora…

—Incansablement i prou isnella, sobretot els cervells…
—ai ai ai; que dieu, bon home? Us aixecàveu aqueix matinot tant de mala jeia?

—No; cansadot, cansadot.

):::(

Escombriaire astruc
Mai m’assetja besuny.

Reb el caixot truc i retruc
I com ceba que hom espuny
De bo sempre sempre me n’ha rajat.

Ah tant de tec escollit
Que hom llavors no ha menjat!

I allò millor que he llegit
Trobat a les escombraries.

I tot m’ho han donat
Senderi beutat
Salut i sort.

I la feliç capacitat
De ficar dret tot allò tort
De no fer a ningú altri cap tort
Ni a cap bèstia cap maldat.

Escombriaire astruc
Explorador ardit
Entre muntanyes de brutícies
Mai no desconfit.

Pels déus immensament afavorit
I doncs poc soc qui es plany.

Ran terra arreu enguany
Les aigües primitives

Esvalotades brollen a doll.

Saurí infal·lible i gens foll
Ni albardà...

Totes em ponen! (s'exclamà)
I les deus li esclataven als peus.

Tothora espien i espien els déus
I qui (com eu!) és prou curós, el propicien.

Els déus (prou ho saps) amen els escombriaires
I fort es carden els arrogants i bruts grimpaires
Qui bramant es lloen com el ruc
(Lloa't lloa't que a vendre et duc!)

Escombriaire astruc
De ben endreçat sensori
Tot ho lleix arrengat
On adés era un desori.

):::(

(*Trob a enyor el teu sosteniment*.)

El seu cul immens em covava el cap com ou
I em demanava, pregonament perdut en mes cabòries
Què n'eixiria en acabat, en espellir's.

Doncs bé, ara ja ho sé, per mot de despitada Deessa:
«Trob a enyor el teu sosteniment», diu.

«Ans, quan te m'asseia a l'ou del cap per a covar'l
El trobava», diu, «prou ajustable a mon cul immens.»

«Mes ara», diu, «el trob tot tou i llefiscós.

«I és clar que de tu es pot creure tot», afegeix.
«Què altre en podíem esperar?
«Sabut és que sempre fotries pitjor que les gallines
«Car crec que, com era de preveure, ton cap, vull dir, ton ou
«Prou s'espellia en cagarrines.»

):::(

(*Bestioles impel·lides*.)

Cada bestiola de les qui parasitem aquesta condemnada
esfèrula n'estem irremeiablement programats a anar-hi:

On?

Rere la teca.
Rere el recer.
Rere els conys (diguem-ne, per metonímia).

Aqueixes tres percaces s'entenen, són prou raonables.

Ara, allò que no s'entén, és el quart molt podrit acaçament.

Per a molts, es veu que res a fer-hi per a estalviar-se'n. Empesos per delusió, o qui sap per quines avials forces ocultes d'un cervell immatur, rere aquest darrer merder.

Amb absurda i imbècil goludam, cobejança, avarícia..., per raons totalment inútils, abstractes, s'hi llencen, rapaços, astoradament, com qui es llencés abís avall.

Rere on? Només cal esguardar amunt i avall. Ho veiem arreu.

Rere el luxe, la superfluïtat, la faramalla, la pretensió, la presumpció, tot allò que per a res no serveix. Quelcom al capdavall d'afegit, ço és, de tot innecessari. I que fa de la vida una enveja cancerosa entre desgraciats.

):::(

(*Entre veïns*.)

D'on surt? Del casalici de més avall, cap a la dreta.

Veí napbuf, pertinaç petbaf, amb el seu automòbil llampant i la seua insalvable presumpció de mitja merda entronitzat, es veu que s'ha jurat de fer'ns la pell. La família sencera, ens vol tots morts. Quants de cops no s'ha llençat amb son vehicle a arranar'ns en sec? Quants de cops no ens ha calgut caure pels vessants i esdevenir-hi estonetes senceres saxàtils

llangardaixos?

Caldrà ficar-s'hi de debò, ens hem dit. Caldrà que sigui primer ell qui caigui, i no pas cap de naltres. Això és cosa establerta, sense discussions.

Per això anava, a la caseta del costat, devers l'esquerra, a visitar-hi mon veí tan modest i amable. I savi i tot. Sempre abillat molt humilment, sempre desplaçant-se a cop de cama i prou. Mai vehicle ni per a ell ni per a naltres. Mai cap parenceria. I un cervell molt inventiu.

Era obra d'ell aquella antiga motocicleta anònima penjada al cel que havia apareguda feia uns mesets i ningú no sabia d'on venia, i hom es creia, es veu, que es tractava de no res altre que qualque figura xocant de tall publicitari.

Una motocicleta suspesa a l'aire, de quina marca deu ésser...? I les autoritats la volen fora, i no saben com treure-la, i se n'adonen que va pujant amunt lentament, i que aviat desapareixerà a l'espai interestel·lar, i mentrestant el perill per a l'aviació (artefactes horrorosos de guerra i pol·lució), malament rai... I si atrapem la casa constructora que l'anuncia els destruirem, no s'aixecaran mai més, i es podriran a les presons.

Tret que jo sí que ho sabia. D'on venia. D'ell, d'en XX (no en diré el nom; no soc pas un dels qui, maleïts, denuncien; ni després de mort, car això qui ho llegirà, segur que ningú en milers d'anys, i segurament ni així).

Era un invent de l'inventor conegut meu. La solidificació de l'aire.

Introduint a l'aire certes partícules químiques que

n'alteraven l'equilibri dels setze gasos, la bombolla creada era definitiva, un bloc hermètic, totalment impenetrable, sòlid com no re altre a l'univers.

Via fora, vós. Això de la solidificació (la pneumaticolització) no és pas facècia lleugera. Al contrari, és matèria d'allò més greu, no fotéssim, oi? És gros, eh? On l'atmosfera mateixa sucumbeix a l'empedreïment.

Volem doncs, els assenyats mai fanàtics, tothora una solidificació absolutament controlada.

Si la fórmula de la solidificació caigués mai a les mans d'un incontrolat — un incontrolat com ara el malèfic tifeta del bigarrat i molt mèrdic vehicle i les irreprimibles ganes de ficar'ns tots al clot, de fer mans i mànigues perquè patíssim 'un malaurat accident' — la fi del món, vós, i segurament la del present univers i tot. Una immobilitat total, sense poder, mai més (l'univers aquest), ni pujar ni davallar, per manca d'espai no pas solidificat.

Món que, amb els molt repulsius 'avenços tècnics' de les darreres dècades, s'enfosqueix ràpidament; pertot ens surten de trascantó pilots de dèspotes convulsos (votats per 'tothom'!) (per les hordes tan 'ben informades' pels 'molt fiables' 'mitjans electrònics'), dèspotes qui de sotamà, o ja ben clarament, esperonen menors tirans subterranis i subsidiaris, els quals, a llur torn, només es desficien per a treure el nas a la superfície i destronar amb unció els dèspotes corrents, i d'esborrar'n tota traça per a esdevenir-ne ells els dèspotes següents i ja irreversibles — imagineu-vos-els tota aqueixa púrria feixista fotent les llordes urpes a una eina anihiladora de tanta de provada vàlua. L'univers a can pistraus en un tres i no res.

Ecs, ecs... Tant se val. Les meues preocupacions aleshores molt més, diguem-ne, terrenals.

Li demanava (a en XX) si no podia solidificar aquell malastruc napbuf, tan palesament i delerosament boig i desitjós d'occir vilment la família plegada amb un atac traïdor amb el seu aparell assassí, que prou era el seu molt pretensiós automòbil?

I, com també al savi li repugnava un no dir l'aparell assassí, estridentment sorollós i emprenyador de tothom, es veu que s'hi atansà una nit fosca que el malparit no tornava de fer dolenteries pel món i l'endemà al cel hi havia el cotxe, i tothom tornava a dir que quin escàndol amb les propagandes d'ara, i les autoritats ni puta idea, és clar.

I en XX era com jo un pacifista i un anti-bel·licista, i prou que sabia, com tothom amb un dit de front, que les guerres són màquines establertes pels rics i els malparits per a robar les fades i fadugues poblacions, i volia aturar-les (les guerres), i tot i que no es desplaçava, com nosaltres, sinó a peu, car prou pensàvem que tot vehicle amb motor és arma assassina, assolia, per mitjans inventius eixits del seu magí privilegiat, de solidificar l'aire al voltant de tota horda invasora i, amb llurs mecànics mamotrectes d'anorreament, trametre-la encontinent al cel infinit (què dic, cel? paradís, home, paradís), perquè hi romanguin sense emprenyar mai més, eternament.

I la pau tornava als nostres jardins. I hi fèiem la nostra via com l'enteniment entén.

):::(

(*Sempre som a les 11:11.*)

Amb les distàncies recorregudes més i més emaciats, els quatre àtoms qui constituíem el nostre escamot, ens trobàvem perdent aflat, i en conseqüència terreny.

Quina psicòtica força empenyia els agressors ‘defensors de la fe’, és a dir, els fanàtics assassins? Eren els invasors qui tot ho anorreaven. Ningú no romania viu darrere d’ells, re no romania intacte; tot hi era ruïna i carronya.

Saviesa és veure la realitat sense enganyifes. I ells eren uns ignars i uns covards, i la realitat els acollonia i els destarotava, i sense enganyifes no eren re, i havien, doncs, ops de les crosses corcades de la religió. I se’n creien molt pregonament, i per força, les bestieses, les irracionalitats, les datpelculades molt evidents.

No calia ésser gaire viu per a endevinar per què s’ho creien. Com tot malparit sap, com més sovint no els repeteixes (als capsdecony de la plebs) una bestiesa, més creguda no esdevé; i com més bestialment bèstia, més bestialment creguda.

S’han empassades, senceres, totes les merdegades repetidament servides. N’han esdevinguts psicòtics esclaus. Sense les crosses corcades, no foren sinó pells buides i penjades d’un clau perquè s’acabessin d’eixugar i se les endugués el pellaire.

Una realitat sense les enganyifes empescades pels malparits,

quina por per als desgraciats!

Com els dius que la realitat no és sinó l'aparença, i que, doncs, tranquils, nois, que tot és veritat, i darrere l'aparent veritat no hi ha absolutament re? Cap misteri ni expectant colós enjòlit rere les tempestuoses nuvolades, prest a guiar-vos devers sempiterns oasis estratosfèrics, o a qui sap quina altra capdeconyada pareguda.

És clar (afegeixes), sempre comptant, però, també, que l'aparença posseeix un rerefons que cal ésser prou fi, i saber penetrar, amb prou d'esperit, doncs, d'enginy, d'enraonament, de calma i de cervell.

I on t'arribin esventats i espasmòdics, naltres sobris i serens (àdhuc, aparentment, letàrgics), com qui jaqueix que l'huracà es desplaci o es cansi de bufar.

Per això, per comptes de continuar fugint, decidírem, com dic, de profunditzar. En lloc de l'horitzontalitat, la verticalitat.

Com més endins i avall, més guardats contra els desastres a la superfície. Tota passa, passa. I la passa dels invasors, com un foc esbojarrat, també tard o d'hora hauria despesa tota l'energia, i nosaltres, o la nostra brostada, tornaríem a poder emergir.

Guarets cremats ens veuran de bell nou, esponerosos, créixer.

Llavors, al reialme hipogeu, si l'invasor canfelipútrid hi hagués pogut mai fotre un cop d'ull, potser se n'hauria adonat que a ca nostra, no sols tots els llibres eren escrits en la llengua inexistent, sinó que, damunt, tots els rellotges

marcaven perennement les 11:11.

Imaginem-nos-el si se'n fotria, de nerviós. Molt nerviós. Mastegaria qualsque incomprensibles renecs en el seu papissot repulsiu, i potser es trauria el trabuc, i tan, tan nerviós, pobre fanàtic assassí, amb sort, es fotria volar el crani.

Davant la biblioteca, el seu minúscul, sempre inservible, cervell, fotria un tollet fastigós, de molt pudent putrefacta merda.

No hauríem pas en acabat d'haver-la de desinfectar poc, la biblioteca. Sovint encar hi som.

I poséssim que, si hagués mai sobreviscut aquell primer màxim disgust, esmeu-vos-en l'esglai mortal de sentir que només en la llengua inexistent enraonàvem amb nets i besnets, fent abstracció si ens entenien prou bé, o no. Car tant se valia, a ells els tocava llavors de viure llur vida.

):::(

*«**Sisè sobret del moribund**.» (Lliurament novell, elaborat amb les mateixes eines de fins llavors mateix.)*

Llur veí, n'Eusebi Urocordat treia la neu del seu caminet. N'Agnès Julivert, antiga amant, eixí, cristal·lina, i l'emboscà.

Ans, fa una eternitat, quan encar havia quelcom a dir, n'I. Kokoromotxi, d'ençà de la finestra del recambró de baix on dormia, potser hauria gosat plànyer's de quelcom, una cosa o altra, com feia debades, diu la faula, el llegendari cuguç n'Innocenci Kafka.

Tombaven borrallons. Per comptes de què, n'Ignasi K. es ficà, abaixant les banyes, i somrient com un babau, imaginant-se preciosos pomets de flors de clitòries navegant pel cel, a fer la seua habitual merditació matinal.

Els dos de baix a la neu semblava que es tornaven a entendre. Com la dona, entrant amb n'Eusebi, el trobà encar al llit, l'expulsà de casa. Ben abrigat, n'Ignasi se n'anà al parc.

Al cap d'un altre mig pam de neu, es ficà a escoltar com enraonaven, rient sovint, i àdhuc esclafint-se, caquinant, dos altres companys de banc.

—Dinàvem a can Pi quan la bagassa qui tots plegats, inclosos mon amic i jo, manta de vegada no ens havíem prou cardada féu cap. Anava acompanyada pel nostre molt cruel mestre d'antany, ara provecte i pollós, i què volíeu, magnànims, ens n'estàrem plegats de saludar-la gens. Com si no la coneixíem, i a ell tampoc, no fos cas, ens diguérem, savis, que fossin a hores de llavors (mestre i bandarra) casats — ço que sabérem (més tard) que així era, efectivament!

Quan l'havien vist arribar l'ignoraren.

—Ací ve n'I.

—N'I, n'Inexistent. Una altra petita aberració de la creació.

—No en fotis cas.

—Em rau i em roman un rau-rau de recança quan tractem un compare, assidu soci de la fallida i el fracàs, com si fos un altre tumefacte burgès de qui els tentacles ens infectarien.

—És massa llord i obscè, i llengut i ultracrepidari, la seua truculenta efígie perniciosament facunda i de feixuc solfeig. Sempre et surt amb la mateixa. Que la seua felicitat de fàmul és d'esser feliçment humiliat. Per dones desvergonyides amb popotes llençades envant, i natjotes llençades enrere, i qui, amb els fuets feridors de llurs llengües, l'omplen moralment de blaus.

—Més raó perquè els mascles no ens li n'afegíssim, al martiri. No som pas donotes cruels i xafarderes.

Fou llavors on n'I. no gosà despegar la mui.

—Tostemps feliç amb les meues llanudes orelles d'ase, cuguç obsequiós, prou tanmateix ben sovint de casa expulsat per la dona, s'esqueia que avui, per a no fer-ho diferent, i de força males maneres, me n'havia de tornar a anar, això sí, més assenyat, tranquil·lament, a prendre doncs pel cul al parc. No pas com abans-d'ahir, ai! Abans d'ahir, de primer que no re, com gairebé de costum, és clar, m'encaminava vers la biblioteca municipal, on pler de bona teca intel·lectual prou n'hi ha, i no et costa ni un pèmpim, i el porter de la finestreta qui vigila que ningú no s'endugui cap volum d'estranquis, em fa hola amb el cap, vell conegut, car soc, com dic, diguem-ne un assidu al seu local, i què faig, doncs com totjorn, de cap als prestatges de les novetats, i cop d'ull feliç, als estudis crítics, car oi que estic de sort, i me

n’ensopeg dos o tres sobre autors qui s’escau que aquests dies com qui diu me la portin força forta, amb un que parla de la “Disharmònica Inescandallibilitat” d’en Cristòfol Mar L’Ou, un altre de la “Vel·leïtosa Volubilitat Paracientífica”, de l’enyorada senyoreta EuskadiTaAskatasuna Hoffmà, i quelcom d’allò pus engrescador sobre d’aquell bon parell, en Gota i en Xil·la, molt comparables, vós (i encar més escaientment en català!), un llibre grosset que se’n diu “Comparació Sensacional Entre en G. i en X.” M’enduc els tres volums nous de trinca a consultar-los a un dels pupitres buit d’estudiants, i em fic molt benauradament a prendre notes en bocinets de paper aprofitat que tothora prenc cura a dur, ben nombrosos, per les butxaques, quan, bo i encar apuntant cosetes, m’aixec d’esme, i m’encamín devers les comunes, i així, tot distret, al cap de mig minut me n’adon que m’he ficat al petit vestíbul que duu al vàter de les petites! Ai quin salt al cor! Ai quin acolloniment! Ai quina por mortal, no fotem! Fotia mitja volta com un esguerrat, com un guerrer tocat de l’ala, sangonós, grangrenat, morent… I tant, que de pressa que n’estic fotent el camp! Car són tan putes les petites! És tan puta tota la canalla, animals sense civilitzar! Ep, com si no les conegués! T’acusen dels pitjors crims quan ets el més innocent dels innocents, ara mateix badant amb el títols dels pamflets i les revistes especialitzades exposats a les prestatgeries quasi planes que arrambades a les parets dels corredors que menaven a les cagadores et feien pensar en coses qui-sap-lo intel·ligents. M’estava jo mateix com dic fotent fortes puntades al cul, tot escagarrinat, i el bidell m’ha retingut. «*—On vas, tu, sempre un espectre tan cerimoniós, i avui fugint com un escarabat!*» Li assenyal isnellament el rellotge al puny. «*—Faig tard, perdoneu! A cal metge, a cal metge! Greu, greu!*» «*—Ah!*» He corregut doncs fins al carrer, i ara, mig assossegat, potser només m’estic com si passegés, i me n’adon, horroritzat, que davant l’antic Museu

Infantil, amb les cèlebres exposicions molt esbombades per tots els mitjans, on hi ha un gran desplegament per a explicar-t'hi molt detalladament i espectacular tot de bugies sobre la suposada vida dels cowboys de merda, mentre (tant a la canalla com als grans) els és amagada la veritat esborronadora dels gàngsters, i les màfies, i no cal dir, molt pitjor, els militars, polítics i banquers; doncs això, davant el mentider museu, dic, tots aquells monuments de ruïnes pseudo-romanes, els veig avui enderrocats! Malaguanyats, car hom els lleixava relativament en repòs, sense gernacions ni tràfec, i hi vivien força d'ocells, canors i no pas. Tret, qui sap, que el municipi no hagi aprofitades les columnes i temples més reeixits i els hagin desats qui sap on, per a tornar-los a col·locar més tard, quan no facin una renovació de les falses ruïnes de la fula i ficta antiguitat romana i israelita que pretenen haver hagut, impostors! I, així rumiant, de sobte, us ho voldreu creure? L'esglai! Car, part darrere, m'assalten els saigs, i ves a saber per què un cop més em duen, a castanyots, vituperis i d'altres execracions, no pas a cap cal metge, a cal jutge, és clar. «*—Jutge* — li diuen — *vet ací un altre qui se n'anava a prendre pel cul, i això és província de la vostra jurisdicció i exclusiva competència ans pertinença, no fa?*» Fot el jutge, «*—I tant! Fiqueu-me'l ací. Estoveu-me'l una micoia més abans de partir*.» Ço que els saig foteren no gens gasius, ni amb les garrotades ni amb les annexes grasses riallades. Dictamina el jutge, «*—Maleïts abjectes tribulets dels baixos fons. Font de tots els plors de l'altrament prou idíl·lica societat, i alhora esquella cacofònica de planys injustificats. La perversitat hodierna no ha límits, senyors! I com més inofensius, més corrosius! Com aquest!*» En canvi, tantost els saigs s'han fosos, començà el jutge a bavejar sos mots d'amor, «*—Ai, carona, zíngara, oreneta...*» No cal potser estendre-s'hi, ara. Al cap d'hores de suplici, hom és part de terra, bocaterrosa, tot despulladet i batut, pòstum gairebé.

Heroi desconfit. Què congrià aleshores de resoldre? Com estraféu la veu, com es revinclà, com s'anà adreçant? Estoic! I se sotjà equànime. Excoriacions i equimosis a la dermis de les zones inguinal i pectínia. Què en dirà la dona! Com se n'haurà ell ara d'amagar! Laberíntic! Admirable, no gens menys, ací el teniu, damunt la neu, ardu, ardit, intrèpid, estrenu, de bell nou expulsat!

Els dos pòtols ja no hi eren. Absents.

Desolació enmig la blanca jungla. Re no contrista ni entristeix tant. Marmessor sense herències ni patracols ni sisvol morts. Faraó sense mausoleus. Erupcions sense cràters. Miscel·lanis llambrecs d'ulls orbs.

Els desertors havien represa la conversa a un banc veí.

—Escolta què et dic. La veu d'un expert. Re. Re a la vida no és més important que el cagar. Els bencagats anem xirois i alegres. Els malcagats aneu literalment fets una merda.

—Acrobàtic apèndix el meu, molt llarg i serpentí, i sempre empudegant els budells del voltant, creant malicioses dispèpsies, el malparit. Ha desenvolupades paral·leles potes per son reconegut cervell molt encoratjades que emprenguin coratjoses el recorregut genial i geniüt de llur itinerari que, per qualque esvoranc o altre d'un cos ben avinentment esbotzat, qualque finestra on no és mai perillós de recolzar-hi, no les dugui (i a ell!) a la llibertat, a la independència de la més insolent ni desorbitada autonomia mai per altri gens vigilada. I així som, en perennes bèl·lics tràngols, preludis de deliris encar més exuberants.

—Tothom al món, les dones amb gairebé universal preferència, adoren les defecacionetes de les princesetes.

—Me'n record amb enyor dels anys, tu, on jo era qui era. En acabat, vaig lleixar d'ésser-ho, i ja no fiu altre que perdre'm.

—Hom ens diu d'idiotes els qui dormim en llits de pedres. Re de mills per a la salut.

—Quan el monsó mulla, massa xop i neguitós, a cremadent, amb la moto, m'estavellava al plataner.

—Amb el voraviu del gipó em torc una llagrimeta.

Viaranys de retorn al no re, anaven fressant-los sense fressa ni pressa, mes seguret; això sí, això també, seguret, seguret; sense desviaments ni distraccions, seguret, cap endavant, a trenc ja, tant l'un com l'altre, d'arribar-hi, de fer-hi cap, i fer-hi festa. Quina festa? La festa de la paradisíaca insensibilitat en el silenci sens fi, de la clara ataràxia definitivament atesa; pura bafarada qui es fongué, petit buf qui s'esfumà. Yes sir. Per sempre més. Hò, mestre. Rubricat. D'empertostemps. Forever. Fet.

N'Ig es guaità el rellotge. S'afebleixen els rellotges, els manca oxigen. Caldrà no despacientar-se. Si ens fiquem a badar pel parc. Les plantes marcides. Els animalets estarrufats. Lleu serà l'hora de poder tornar. Les femelles geloses foten foc a la casa sencera. El savi Grineu. Ningú més inic que l'indocte. Merditació vespral. Cal ésser l'intel·ligent entre tant d'eixelebrat ignar.

De tornada a casa, rebufant perquè el fred se li arrapava més

fort encar, n'Ig s'esmà heroic (per què no pas?) damunt l'Everest o part d'allà dalt.

—Amb llurs sengles copilots, duplicats, copulen, pàl·lids, els pilots, i l'artefacte, cada vegada més sorollós, desmanegat, vagaria afeblit per rares estrastoferes i fora tost enxampat i empresonat per òrbites severes que el tractaven d'objecte tou i fonedís, si lleu no s'encomanés a la providència d'un salvador qualsevol qui, exasperat, no s'aixequés a fotre-ho tot en ordre i com cal, ben acunçat, i dirigit. Un home qui desafiava el fred, un muntanyer que tot cim havia mants de cop conquerit... Dalt de tot dels solitaris cims, s'escau que, per cap estranya coincidència, les sempres embrutides deus i fonts de tots els ultratges, ço és, el prestigi moral de la brutalitat al món dels maleïts carallots tothora violentament fascinats per les dones mortes pels culpables datspelcul qui, bèl·lics, ço és, tifetament covards, no paguen mai per llurs crims, ans en reben recomanacions i guardons, prou semblen, durant aquell preciós instant, haver-se estroncades, com qui diu molt durament glaçades. No les senties pas bategar ni rajar damunt la immensa bassa de sangota i plors, i hi érets el savi de la muntanya qui, sense idiotes galivances, imbuït del zen, havent atès el satori, esdevingut esquelet molt sa i llambresc, de tornada de tot, comprèn, únic, el tot.

Amb aquells alts pensaments que l'escalfaven, s'atansava, afamegat, barba blanca, peus balbs, al fit. I efectivament, fou aleshores on se n'adonà que era davant casa seua i que n'Eusebi Urocordat justament en sortia.

—Sempre fugiu, Ignasi. Molt maniàtic veig que sou.

—Home, maniàtic. Més que no maniàtic, poner.

—Poner? De què teniu por? De la dona? Heu sentit el poema de n'Èdgar Sensepor quan finalment adquiria prou collons per a abandonar la dona?

In deinem kleinen Loch ins Hirn
Nimm diesen Schuh so gelb und grün

Take a kick upon the ass
As I'm leaving silly lass
And do hark (do as good as).

Stinky cunt your were quite right
My stupid life's been a blight.

Let me confess at a pinch
Life with you wasn't a cinch
Nary a dream rather a nightmare
Pretty boring damned square.

Look at the blades and the sand
Each of them lives in dreamland
While I… tell me where I've lived
Hag-ridden and pussy-whipped?

As I die let me repeat
It was all a fucking shit:

***It was all a fucking shit*.**

—Desbarreu. Quins disbarats! Heu vist enjòlit si dansen bonic les volves, les volves? Harmòniques. Com harmònica

és la nostra unió. Un matrimoni molt ben avingut...

—Descomptant les pors?

—Harmònic com l'angelical coreografia de les dones a la frontera.

—Quines dones?

—Les heroïnes de la pàtria. Ara que declaràvem d'una puta vegada la independència, eren elles qui ens guardaven de les horroroses hordes invasores de ponent. És que no us llegiu les bones publicacions científiques? Per cap adventícia avinentesa, per miraculosa esdevinença, tripijocs estocàstics, impredictibles, del genoma, sos vast poders de transformació que tria de triar-nos, doncs això, per provident concatenació de circumstàncies no pas gens adverses, ens trobem amb un meravellós resultat sembla que força localitzat, Pollancreda City i environs. De cops, prou sovint, darrerement el codi genètic, a fi de bé sortosament, s'altera entre nosaltres, del tot espontàniament i arbitrària, de sobte i imperceptiblement, i de faisó permanent, i crea, totipotent, i fa créixer de mantinent, ivaçosament, sobretot tanmateix, tret que no pas exclusivament, en milers de dones treballadores i esforçades, cuirasses disfressades perfectament de suavíssima pell, especialment al pit i a l'abdomen, duríssimes, invulnerables, impenetrables, indestructibles. Hom les ha trameses (les heroïnes) a les fronteres, on enllaçades s'arrengleren. Res no pot ni enderrocar-les ni retre-les. No hi ha combinació de metalls ni esclats de malignes municions que puguin comparar-se a llur inconquerible genètica cuirassa. Mercès a elles (cascuna millor que no cap Sigfrid ni Aquil·les, car sens blasme), mercès a llur divinal essència, poble el nostre lliure i segur.

Guardat per barreres inexpugnables d'omnipotents deesses.

—Un neguit de menys, doncs. Ja era hora, vós, si això és veritat. Però dèieu que amb la llibertat no pas totes les pors perdíeu? Com ara...?

—Fòbies diverses, si voleu, les màquines, els vehicles, els despotismes, les apories...?

—Els atzucacs?

—Les vies mortes, sí. I atès que en parlem...

—De vies mortes?

—De vies mortes. Els conys suats.

—Què!!

—Els vehicles, les apories, els despotismes, els conys suats...

—Això és molt ofensiu!

—Ofensiu? Contumeliós? Per a qui? Les màquines, els vehicles, tots aquells mecanismes de mort, de soroll i de pol·lució? Els tancs, els avions, les bombes?

—Ja sabeu a què em referesc. I sobretot envers les omnipotents heroïnes.

—Oh, les amazones, les heroïnes. Elles no els cal cap mascle, elles victorioses, elles a part; elles, llur trau, metàl·lic, incollable. No hi ha cargol de carn que mai s'hi collés, ni el més petits dels anfractes se n'hi roscaven sense perir-hi abans com cuquet a tesa trepitjat.

—No comptes com a dones?

—Han ultrapassat aquell estadi primitiu. On havien ops d'un... D'un... Ja em perdonareu. Dient la veritat, en profanava la màgica joguina? Potser no n'endevinava abans el nom. Les fufes, les xones...? No, no. Com en diuen les dones comunes? Vagines, oi? Ah, vulves! Les vulves que perspiren. Perspiren. No suen, no! Suar no pas. Tret que allò que cal demanar-se és... Vulves que perspiren... que segreguen... que secreten... que supuren... què...! Eh, què! L'origen de totes les malalties del món! Empantanegat de sarcòfagues cucarres! Xinxes, rènecs, brians. Paparres d'esmolades ferramentes.

—Més que maniàtic ni poner, sou un pobre tocat.

—Prou cuidava estar-me'n, de dir-ho, però atès que vós sou tan "contemporani", que exigiu de totes totes... sinceritat, veracitat, coratge... i no sé què més... I el meu coratge, molt exigu, com sabeu. Ara, com m'esperonàveu a ficar-m'hi clar...

Se n'adonà que feia estona que el veí Urocordat ja no hi era. Devia passar fred i per això s'havia ficat a ca seua. Romangué mormolant i tremolant tot sol n'I. Kokò.

—Amb qui enraonaves?

—El senyor Eusebi. L'advertia dels perills sexuals. Els meus poders de persuasió, nogensmenys, no gaire esmolats, es veu. S'acomiadava a la gavatxa.

—Encar rai que no t'endinyava un mastegot, carallot. Fes-te una tisana i amaneix-te un entrepà. Has passat el jorn

sencer sota la neu.

—Enjòlit dansaven bonic les volves, les volves... Una coreografia harmònica... Li anava a dir…

Calla perquè, il·luminada per una bombeta de vint-i-cinc, s’ha trobat ben sull a la cuina. Muscleja, remenant la xocolata. Doncs tant se val. Saps què? Continuaré la “tita taba” amb l’ombra del meu gat qui en diré gata. Soc un gat negre amb l’ombra blanca. Soc un gat blanc amb l’ombra negra. Gat, ombra; ombra, gata.

—Greu error de part meua, tanmateix, senyoreta Ombra. Car cert que quan hom parla clar, malament rai. Hipòcrita senyoreta, us diria, si em fos llegut gosar dir-vos-ho, és clar. Quantes no en veus com vós de pel món! Es graten l’estratègica plaga llur, la plaga empudegadora, peluda i suada del bell mig. Els pruu com si hi han d’addictes residents gripaus de paradís: Com certs fulgurants bacteris de la fermentació, d’efímera vida, morts aviat per llurs pròpies secrecions.

—I vós, què! Purpuri afoll, aviador foll, erràtica puça, avortí salaç! Besa’m, besa’m! Em fas rodar el cap, em trasbalses, és esgarrifós! Pervers! Abominació! Guaita com sanglot! Histèrica!

—Ui, ui, quin dol ni quina dolor, commòs m’heu; quins tremolins ni quin cloqueig que em duen a can seixanta! Perniciós exhibicionisme.

—Perniciós exhibicionisme tu!

—Amb tornavís primíssim m’escandalleu el moll, m’hi punxeu el clatell — i soc pell, pelleringa de conill penjada al

mur sempre assolellat de l’eixida del darrere — l’adés tranquil·la terrassa.

—Estronca’t d’aixeta, frèvol cabàs. Qui te’n fa cas, rajant debades i molt corrosivament. Fraudulent com els letals olis fòssils! Larva al·lucinada qui no sap on viu ni què diu. Alienada aranya penjada con fantasmagòric titella, vull dir, alienat titella penjat com espurnejant aranya... Ahontament de nan lligat de peus i mans amb soga rosegada... Repel·lent microbi malparit!

—Ep, manela, així m’agradeu! Quina sublim continença quan us enrabieu!

—Hilarant bestiola, mutilat ninot, deleteri gnom, qui malastruc engega ràfegues de xivarri xemicat i incomprensible, xerrameca incoherent, com li cal i li és escaient a l’inútil tòtil qui sou, qui ets!

—Fotem-li’n, fotem-mi’n! Peculiar polseguera! No us n’estigueu! Com hom més es guarneix de vilipendis, més en gaudeix, ni de tot mal no es guareix! Guaiteu-me, no pas? Petant foc, amb galtes cinabrines, epítome de la deessa Salut!

—Me’n vaig!

—Meravellós comiat. Antològic. Hom, abjecta vermina, el persuadeix i estordeix el vostre esmerilat estil. Tret que potser advertiria de no pas partir peres de faisó tan rancuniosa ni agreujada, ans, havent guanyada patentment i gloriosa la mítica contesa amb el mínim mosquit, magnífica lleona, ostar-vos d’escena laxa i relaxada, i ufanosa com baló qui escopetejat pugés dretament, com molt desficiosa bala, cap a empiris de segura benaurança.

—No hi soc, absurda gàrgola, malson hostil, per què parles encar, si ja me n’he anat?

—Tothom se’n va. Àdhuc, sense llum, l’ombra. Saps què? Tant se val, doncs. Adreçant-me al corrent frígid de sota la porta... No sé pas si gaire convindria que injectés rucament encar ara, massa tard, potser com a banal apendicle si fa no fa oracular, cap interjecció del gènere “Tota ira contra tu s’aïra”. En tot cas, a tots ops, vigileu-vos la tensió, ca?

—Estruç! Mussol!

—Victoriosa, ausades. Passeu-ho bé, i gara-gara si eixiu al carrer, pèrfids vehicles que rellisquen al gel.

):::(

«**Setè sobret del moribund**.» *(L’anònim lleidatà torna a salar-la.)*

—Vaig tot de blanc, com si soc (abans no fos cuit!) mon oncle el pastisser, qui, de per riure, i per a fer por als altres del forn, es va esmunyir en un dels calaixos de la màquina de coure pa, i es va embotir dins la pasta preparada, i com els altres trigaven, s’hi adormí (devia anar una mica pet), i s’ofegà en la pasta ja apujada, i, sense que els altres se n’adonessin de re, llavors, sí ves, com dic doncs, cuit fou.

—Doncs això. Amb samarreta primeta blanca i pantalons del pijama primets i blancs, tanmateix, eh, ara mateix? Què hi vinc a fer, tot sufocat, diaforètic, sota la lleugera pluja?

—Veig que soc al pati, millor dit, al prat força extens que hi ha rere la casa, i m'hi haig de sentir per força tot estrany, amb ulls erràtics, fora de lloc, neguitosament conscient que entre els boldronets de gent si fa no fa tranquil·la i com cal qui s'hi passegen, havent sortit del menjador un cop acabaven de dinar, hi soc de més.

—Prou sé d'on em ve tot aquest empegueïment meu. Em cou encar la vergonya d'haver trempat (encar ara veig que la pluja m'humiteja els pantalons fins del pijama i la cigala se m'hi marca tota grosseta, de tal faisó que no sé pas com oferir l'esquena a tothom), d'haver trempat, dic, ara mateix, a despit meu, mes sense poder-hi fer altre, massa excitat eròticament, en veure, tot baixant de dalt, a la cuina, l'espectacle força impressionant del pare de família altrament tan digne i reeixit a la vida, bon negociant i amb una anomenada important, petonejant els colls dels dos xiquets qui abraçava amb cada braç un a cada banda, amb un dels xiquets que no devia haver fets els dotze anys, l'altre potser els vuit, i els dos menuts, petonejats tan amatòriament en indret tan sensible, sense vergonyeta, desbraguetadets, i pelant-se els deliciosos vitets trempadets, com s'hi rabejaven, luxuriosets, pobrissons, com gatetes qui acaronadetes ronquen de felicitat, i ho feien els tres, l'home granat i il·lustre i benestant, i els noiets desvergonyidets, davant els qui encar eren xerrant postprandialment al menjador, els quals tanmateix no en fotien cap cas, trobant-ho tot ben natural, no pas com jo, carallot, qui he fugit, part darrere, per la porta de la cuina, al prat, sense pensar que queien gotes ni com anava vestit, havent-me tot just llevat de la migdiada i havent baixat a la cuina ara ni me'n

recordava per què.

—Ep, vós! — em sobta una veuarra d'homenot rude i barroer, i m'he tombat tot aprensiu, i ara hi queia, el qui bramava era n'Ananies (oi que m'havia dit Ananies? A tots ops, un nom o altre que aleshores m'havia sonat a "ase"), n'Ananies, el rude garatgista de vora l'hostal, on anit m'havia aturat pel fet que l'automòbil començava, molt amenaçador, de fer'm figa a la carretera. Ara em venia tot a l'esment. M'havia dit n'Ananies que caldria esperar l'endemà, que li calien certes peces que hauria d'anar a cercar enjondre.

—Ah, digueu, digueu. Com anem?

—Haureu de vindre amb mi; us vull ensenyar quelcom.

Li vaig darrere. Em duu al seu garatge on, ficat cap per avall, el meu automòbil rau enlaire, suportat per dos amples i cepats pilons de ferro. Em diu que s'hi coneix un ou i afirma que: —Veieu?

—Veig, veig — responc, sense veure re.

—Eix eix ix.

—Eix eix? Ix?

—Ix, ix.

—Ix? D'on?

—De l'uix, collons. De l'uix rodó on hauria d'enfilar's. Eix eix ix d'uix. Ara us ho mostr. Ull viu. D'antuvi, i això si mai reeixia a penetrar-hi d'ell mateix, sense que jo l'ajudés, com

ara, el pobre ho feia ballant-hi; ballant-hi, ca? Hi boquejava, balder rai. Balder, batzoler. Batzoler, eix eix, a l'uix, hi ix; hi ix; ho veieu? I llavors és clar. Un eix no pas prou règeu. I les ballestes, què me'n dieu? No pas prou règees. Gens règees, no. De fet, tot, tot hi massa tou, bla, flàccid, destrempat, en aqueix cony de màquina vostra.

—Això mateix em diu sempre la dona — li confès.

—Hà, tothom la deu plànyer.

—Al contrari, ja em perdonareu.

—Amb una màquina feta de què? Hom diria que de gelees, de mocs, de qualque immunda matèria emètica, tot plegat de res prou sòlid ni mascle ni consistent; veieu això? I això? I això? Massa moll, mass flonjo, massa tovet, massa anèmic, massa desmaiat.

—I ara m'ompl de confusió, car cada cop que dic que diu "això", en realitat diu un nom o altre, molt abstrús, indesxifrable, d'element diuem-ne de tall o de coll motorístic; de fet, n'avia un reguitzell esborronador, de mots tècnics d'oculta mecànica, i el cap ja em curulla d'interrogants, i em sembla que els interrogants se'n sobreïxin i m'hi facin banyes i tot.

—Al contrari, al contrari. Maniveles de molt erecte acer sempre la trameten a paradisos, com se'n diu, orgàsmics, dona, ella, de molt bon coratge i bell tarannà. Podeu ficar-hi messions sense por.

—Qui?

—Qui?

—Hò. Qui? Ah, la vostra dona. Això rai, no cal que me’n feu cap dibuix. Amb el posat pagueu, i amb allò que hom pot ja guipar amb el vostre pijama tot xop. Messions, ficar-hi, i el que ragi, dic jo, per cabalós que fos, supòs.

—I tant, i tant. Suposeu ver. Em volia agenollar davant els dos vitets tan eix..., tan eix..., eix... eixeridets.

—Si sols fos l’eix! Aqueix automòbil l’haurem de llençar. Tot sencer, no pas millor que cap garbó de fems.

—Prou ho sé, prou, prou.

—Me’n tornava capcot, i pensiu. Com n’Hèrcules, feixugament heroic, devers la cuina, com qui diu distretament, no fos cas que encar hi fossin.

—La fantasia de l’ungla fesa que per la fatídica fenedura va lleixar-hi entrar uns fongs delerosos de viure i s’imaginà encontinent que aviat se li transformaria en un bellíssim jardí exòtic amb pler d’esplèndides criatures.

—A què trau tot aquest jurcar? Cada mínima cuqueta i monstruós leviatà, han la mateixa voluntat de viure en la fastuositat.

—On va tanta set de viure?

—És la matèria que es vol altra?

—Altra, però què?

—Gran misteri, vós. Vós i jo, què en som sinó ínfims elements guiats vers una fi que mai no coneixerem sinó

potser com a partícules vulguis no vulguis sobreviscudes enllà de tant de foll tumult.

—Doncs quina merda.

—No fa?

—I tant!

—Sabeu què us dic, la canalla són tots artistes. Són ocells albins, són hortènsies, són nimfees. Són endolls substanciosos de fatalitat. A la cuina, tots els minyons esdevenen faldilletes, femelletes. I oi que semblen tots qui ballen al ritme de qualque director misteriós? Com ara coreografiats. Com hom deia de mi de petitet, mentre em guipaven amb mos grollers ditots recacejant les cavitats de les cosinetes, fonyegades a fons per la meua molt digna ni honorable fesomia d'autoritat, deien: *—Aquest xiquet serà capellà o mestre o bòfia de màxima possibilitat. Arribarà ai recony lluny, pobrissó.*

—És clar, us clissaven. Us veien furgar en cos d'altri com foten pertot arreu bòfies de tot pèl, i capellanufes de tot pet i grau, i, a feixines i garbons, mestres-tites geperuts, ep, i una mà als collons d'"oncles" de por, mentre vós cadaa camí us la pelàveu per un foradet a la butxaqueta.

—Que ben informat, cavà?

—Som contemporanis, ca? Tots hi hem passat.

—Quan era força jovenet, i a mancança de ma germana, ocupada a fer la mateixa feina a una altra casa, em pregaven, no havent trobat enlloc ningú millor, que fes de nocturn mainader per als plançons dels burgesos qui sortien

d'etzigori o gatzara. De vegades, entre els minyons i minyones, em confiaven àdhuc qualque mamerri.

—Qualque mamerri?

—Un mamerri. La mare del nyec, abans d'anar-se'n, em deia que si el menut plorava gaire, li donés és clar una mica el mugró del biberó, i que el bressolés i li cantés fluixet repetitives cançonetes. I li responia que no es preocupés, pobra dona, que, ja dels anys dels homínids, era urbi et orbi conegut que, a manca de mugró de mamella, els mascles prou hi tenim quelcom de molt millor. Que, en tot cas, era la meua experiència que els mamerris s'hi amorraven amb vehemència, i hi xuclaven amb goluda dedicació. D'altra banda per a mutu benefici, no ho negaré pas — li afegia. I em sembla que cada dona, pensant sobretot a sucar durant la nit, ho comprenia, si doncs no immediatament, al cap de les edats, les èpoques, quan era massa tard ni per a re penedir-se'n.

—Sovint, la dona, per qualque petit tort que es veu que li feia sense pas voler gens, quin odi ferotge llavors no em duu, i com les ungles seues m'esgarrapen. I la sentiríeu escridassar-se, rajolins de sang em davallen de les orelles. M'ofec; davant seu no gos pas bleixar.

—De la imatge que al cervell em faig de mi mateix, els mots cruels de la deessa n'han fet un ésser mític. Mític en la dejecció, submissió, anihilació. Un ninot fet de draps bruts, un microscòpic heroi qui rau al fons tot fosc de la més ínfima insignificància, l'absoluta nul·litat. No hi ha indret al món més dolç.

—En tot cas, tanmateix, aquesta que li faig avui és massa grossa. No. Vagaré eternament, a peu o a marrameus, per

boscúries i foscúries, per planures i serralades, lluny de tothom. No puc tornar pas a la seua presència sense el seu automòbil.

—Pansit, hi soc com al museu. Tots els museus, hom s'hi mor d'angúnia i de fastig. Cap objecte no et lleva ni mica el pansiment. Llavors, és clar, gens interessat pel que s'hi esdevenia, m'hi absentí. M'esmunyia fora com ombra relliscosa, i ningú no em trobaria pas a mancar. Que hi fos o no hi fos no canviava re entre els reunits qui admiraven això o allò, o s'admiraven (o ho deien) ells amb ells.

—Fora hi ha herbes i còdols, cels i horitzons; hom hi respira, bufetejat pels vents i, ara i adés, millor encar, ventissament humiliat per les gegantines dones nues, amazones imponents, de força suprema i d'esplèndid to, qui corren imperioses per comes i prats.

—I badant badant caiguérem penya-segat avall.

):::(

«**Vuitè sobret del moribund**.»

—Perdoneu, encar perdré l'autobús blau a la gran plaça central que hi ha a la confluència de les tres o quatre principals avingudes, les més concorregudes a tota hora, de l'abassegadora metròpoli. Em sembla que sé quin és ni on rau el meu autobús blau entre tants i tants que n'hi ha

d’arrambats pertot arreu a les voreres, la majoria dels quals a hores d’ara ja han començat a escalfar motors, car, com el nostre, surten també a les tres passat migdia, i què deu mancar per a les tres en punt, cinc o sis minuts...?

Quina gernació per les vies estretes!
I ningú no volíem perdre pas l’autobús.
Tots hi cabíem — catalans i estetes
I filipins i bonobos i urubús.

Vaig tant o més carregat que la dona, mes ella on és? Sembla creure que l’autobús rau a un indret diferent, car ha creuada la calçada i és a l’altre cantó, molt enrere meu, allà baix, a l’esquerra, i és palès ara mateix que, o ella o jo, perdrem el nostre blau i tot s’haurà acabat. Ambdós escruixits pel temps sempre assassí. L’un enrere per sempre pus, l’altre enllà dellà, perdut pels negres núvols de l’encar més fosc esdevenidor.

Un dels dos mancarà el blau i... Per epistèmica dissort, no n’endevinem mai ni una, ni l'un ni l'altra.

Dos catalans catacrèstics més, catafractes dins llurs catacumbes, i amb estatut d’estetes, filustrant, fora, fúnebres filipins, qui bo i ensabonant bonobos, enrubinen ruboritzats urubús.

A trenc d’alba, al fort inexpugnable del meu racó al blau, esguard girientorn; als altres seients, tot de ninots amb aclucalls. Esguard per la finestra. Els restobles i quintans per on volen al vent sollats fascicles.

On som? *Vizdié i nigdié*. Arreu i enlloc. Quan hi haurem fet cap? *Vcigdà i nikagdà*. Sempre i mai.

La llar, la llar d'adés, d'antany, mantinguda per episodis claferts de bestieses, trontolls, atzagaiades; enlletgits per enfitades i entifades. Tiferies apoplèctiques; tothom té raó, i ningú. Les ofenses, lleus i greus. Les rancúnies i els espasmes. Retrunys d'antigues ignomínies. Els objectes contundents, acerats, de coure i de llautó. Desficis, malvolences, que agullonen. I la pau relativa dels anestèsics...

Queien flocs de pam. Calfreds histèrics em solcaven. Ja m'hi veig. Tots els blaus, l'un darrere l'altre. Sota una forta tempesta de neu, anàvem vers el cementiri, amb, davant, la tirallonga fúnebre de tots els cadàvers morts adés no feia gaire, sobtadament, tot d'una, ran de quin altre atac de l'aire...?

Amb barretines de dol musques i fulves (d'un carbassa esgrogueït), a la foscor del capvespre, certs peixos grossos eixien de les aigües i caminaven pels viaranys més abruptes, i llurs jocs xifrats, amb patums glaçades i meuques molt cerebrals, enlluernaven els transgressors de l'antològic cercle eròtic qui ens reuníem tampoc no gaire lluny

Abans havia visitat, sense dir re a ningú, ficant-m'hi calmament, com si fos un dels professors, els aquaris d'investigació marina (piscícola, halièutica, cefalopòdica, conquiliològica, etc.). A dins, sales amples i en general ben il·luminades. Curiós, l'hort excel·lent on — entre arbres fruiters d'esponera magnífica i esplet meravellós, dels més exòtics als més casolans, peres, prunes, mangos, alvocats, fruits dels arbres del pa, etc., en lluent i suculent estat — hi han, destrament col·locats, els cossis, basses i vitrines d'aigua netíssima, amb, és clar, el plat fort de les instal·lacions, ço és, els peixos i la resta de vida marina qui els investigadors estudiaven acuradament i assídua.

I el que hi sobta, la beutat dels animals, llurs perfectes adaptacions a les necessitats ambientals, emprant de la millor manera llurs atots corporals. Els pops i companyia, i les petxines i companys, i els abissals i els esquàlids, quina varietat gairebé inefable — i que xirois, o en tot cas que saludables, tots plegats!

Ben omplert, n’he sortit amb la mateixa facilitat i familiaritat com ja no n’havia entrat, tot i que pel carrer corria la brama que aquell era un indret tan misteriós i dur de penetrar, i on ves a saber els experiments que s’hi devien fotre, vós!

I ara era fora, i volia fer cap a l’estació, i en lloc de trobar-la, es veu que me n’allunyava; me n’adonava al capdavall que era totalment perdut. I no solament perdut per indrets ignots, amb molt de mur massís, de pedra forta, de carreu ciclopi pertot arreu, mes fins i tot atrapat. Atrapat en una espècie de pati interior, quadrat, voltat d’edificis, com dic, monumentals.

Hi havien portes (d’arrere?) que devien dur dins pisos d’algú. Com cap accés que em tregui del bertrol no sé veure enlloc, delicadament trucava a una porta per a demanar ajut.

Allò era benastrugança. Car la parella de vells són ben amables. Que no es pensessin, com els putes Baucis i Filemó, que era cap malparit déu disfressat de no ningú.

M’assenyalen el forat d’eixida, tranquil·litzant-me que no soc pas el primer qui es perd ni qui rau llavors esmeperdudament enxampat a aquella fastuosa, piramidal, ratera.

I encara millor, me n’anava, i s’esqueia que alhora feia cap una família obrera (pare, mare, un parellet d’infants), i hom els rep amb prou gràcies socials, i hom els convida dins, car es veu que el pare de la família obrera ve a apariar qualque cosa espatllada, no sé pas si és fontaner o electricista, o què, i em diuen que només em cal esperar una miqueta que la reparació sigui feta, i la petita família mateixa m’acompanyarà lluny del desert laberíntic d’edificis acollonidors i carrers estrets.

Dit i fet, a cap de deu quinze minuts l’home ha enllestit i ara ens n’anem els cinc plegats, la canalleta tan ben pujadeta i fent tanta de bonda com jo mateix, immensament agraït.

Hem fet cap a un gran parc. M’he pogut reposar al caire d’un jardinet, respirant de gust, molt alleujat. I àdhuc hom m’ha admès a la conversa. La majoria eren vells amb mangala, i sobretot bones dones qui vigilaven llurs cries sovint tan esvalotadetes.

Aprofitant qualque hiat entre les xerrades, he demanades coordenades que menessin a l’estació (*gdiè vagzal? gdiè vagzal, pajal-xta?*), i tothom ha fet ui, i que era llunyíssim, i que de segur que em perdria. Tanmateix, he vist que unànimement assenyalaven cap a una direcció, i m’he aixecat i els he regraciats força efusiu, i m’he disposat a emprendre el viatge.

Eixia de la placeta, deixava enrere tota aquella gent humil, i prou xiroieta, i amb força bon estat de salut, i amb força d’humor tots ells, ço que m’omplia el cor, car tot i la humilitat llur, no pas que cap d’ells se’l veiés verament necessitat; suraven prou i gaudien de la vida en llur modesta manera, pacífica, tranquil·la, adaptada.

I ara tenia por que aviat es fes de nit, així que els dic passeu-ho bé, i me n'he anat, caminant, devers si fa no fa el punt llunyà que m'havien amablement assenyalat. Cap a l'estació, més o menys. Ja ho trobarem. Amb paciència, amb calma, sense neguits ni esveraments...

Tret que, bo i sortint doncs de la placeta, unes casetes prou bufones, baixetes, modernes, amb jardinets individuals i tot, em barraven el pas. I hi havia asseguda al llindar davant una de les portes una noia amb un llibre a la falda, i en veure'm perplex, sense camí, em diu, *On vas?*

S'ha aixecat, se m'ha atansat i m'ha acompanyat una miqueta per a dir-me com podia sortir d'aquest altre petit envitricoll engalzant alhora la direcció que volia. M'ha indicat entre quines cases de quins veïns podria trobar caminet de sortida, o potser millor travessant alguna de les cases i tot. I m'anava a fer entrar a una de les cases i se n'ha adonat que hi tenien convidats i no els ha volguts incomodar, i en una altra s'ha ensumat que s'hi estaven en situacions íntimes, i ha dit rient una miqueta que no era cas que els estronquéssim el plaer, fins que m'ha dit, *Saps què? Tant se val, vine, passa per aquí...*

I m'ha dut a través ca seua. I quan passàvem per la seua alcova, s'ha ajagut sospirant al seu llit (un llit indubtablement matrimonial) i em sembla que s'esperava que m'ajagués amb ella.

Era una noieta no gaire alta. Ara, jove, i boniqueta, molt ben propocionada. Amb poca robeta. I li dic, *Perdoneu, he despès el dia caminant, anant amunt i avall, perdut pertot arreu, i imagineu-vos com dec pudir de peus, d'aixelles, l'angúnia d'haver'm perdut, el cansament, les ganes de fer*

cap a l'estació i trencar el son al vagó...

M'ha assenyalat llavors una porta i em creia que fos per on podria anar-me, i era una cambra petita, i he encès el llum i era la sala de banys, i és clar, volia que m'hi netegés els peus, les aixelles, l'entrecuix, la cara... I era assajant de fer rajar les aixetes, i he sentit soroll a la seua cambra i es veu que havien arribats coneguts seus, un escamot d'homosexuals (homosexuals del gènere lleig, molt deformats, boteruts, geperuts, mocosos, curts de gambals en general) qui pertanyien qui sap si al seu cercle de lectura o d'activitats anarquistes o de secta i superstició, o del que fos, i he vist que no valia ni la pena que em rentés, que més em valia fotre el camp per l'eixida del darrere...

I els homosexuals començaven de fer fotos pertot arreu, i ho he trobat tan estrany que entressin a sac fotografiant a tort i a dret que he romàs una estoneta aturat i me n'adonava que hom m'havia atrapat d'alguna manera, si més no en les fotos (gens compromeses, he cregut al mateix temps)...

Eixiren les incriminatrius fototes en un article en una revisteta inculta amb aquest text si fa no fa.

«Infructífera tasca de l'epicatarat n'Infructe Rampell.

«A Perpinyà, l'any 1859, en un edifici desocupat del carrer del bisbe Solraig, es veu que cada nit s'hi esdevenien fenòmens oldans que aixecaven, en part del públic "entès", no pas escassos escarafalls — al contrari, pus lleu, de fet, escarafalls esgarrifosos rai. Car els sorolls i les llums etèries (si fa no fa) que es veu que no eixien d'aquell casull (això segons els avesats en les "ocultes matèries" qui s'esqueien de viure pels voltants o en tot cas no gaire lluny) (car la brama encar no havia correguda com havia de córrer pus tard) era

quelcom que no podia admetre cap altra hipòtesi que la que postulava que el casull era a urpes ronyoses dels tectònics monstres ocults — subjacents dimonis encantats, malèfics esperits...

«Un d'aqueixos amortallats espectres es deia Infructe. N'Infructe Rampell, si parem prou de compte a no escapçar-li el nom, no fos cas. El maleït o (per dir-ho pus fi encar) l'epicatarat n'Inf. Ram. (com s'estimava prou pus d'oir-se dir).

«N'Aristarc Verdura, qui ran d'un duel havia mort un tal Anfracte Carderola no gaire lluny de Lleida i havia doncs hagut de fugir gregal enllà, era un periodista qui ara treballava per a la 'Veu de la Verneda'.

«Entre les "grosses dames" de Perpinyà hi havia, molt prominent, aquell tràgic personatge, a qui sovint hom havia fetes veure garses per perdius, hom havia fet beure a galet, i hom havia àdhuc aixecada la camisa, la preada marquesa Alça-Manela Probòscide de Babuí, les rels nobiliàries de la qual no ens cal esbombar gaire; amb el nom prou paga.

«Doncs bé. S'escau que el fill de n'Alça-Manela, en Marietta Koolkaggatt P. de B., aquella fatídica nit sortia de la cangrí, i ho feia tranquil·lament i prou toiana, i badallava i tot, buit de neguits.

«Caminant-caminant, amb el mangalí tustant els llambordins, tot d'una, encar pensant en el culet del capellà, i com l'hi hauria embotida una de les espelmes encar enceses per a fer-lo esgaripar de delit, li agafà pixera.

«Sense adonar-se'n ni d'on era, es va traure el cogombrí per a orinar rere el roure de davant el casull posseït pels

monstres espirituals. Allò (*bada!*) prou ho aprofità l'epicatarat (*a la foto de l'esquerra*)...

«De rampell se li aparegué, i en Marietta es pixà de l'esglai a la sabata. A cops de mangalí volia aperussar n'Infructe, invicte espectre, qui se'n reia i se'n reia, car el mangalí li feia, tot al pus, pessigolletes, i a tornajornals, llavors, l'efímer dimoni (o era, pitjor, dimoniessa per les escardalenques molt burletes rialletes...?) amb les dentetes magnètiques li volia alhora mossegar el cogombrí que encar li penjava (a en Marietta), i amb el tènue eteri contacte l'esgarrifava tot, i, damunt (ai!) les dententes de l'espectre l'hi resolien esborronadores guspiretes. "*Osta, osta, tu*" feia en Culcagat, burxant amb la virolla del mangalí l'aparició d'ambre resplendent i volent-se ensems amagar el cogombrí per onadetes elèctriques molt enrampadament mossegat.

«"*I ui quin esperit més fosforescent ni infernal, encar fa pus de por que no pas els invisibles!*" — ja deia doncs finalment bo i fugint i cridant-ho als veïns, noble Marietta qui s'esventa no gaire circumspecte entre la plebs.

«Adu, un homenot malcarat d'un cancell malsà traient alhora el nas li va dir que es cordés la bragueta, que l'hi fotria sinó un cop d'escombra, car allò poc era prou decent i la seva dona era una mala barjaula qui si mai veia un cogombrí com el seu (el d'en Marietta) voldria part la nit el seu (el de l'homenot ferotge), i allò (aquella fotuda feinota de l'escardassar) era cansat i fastigós, i me l'havia d'atonyinar (la donota) i l'endemà pencava (ella, espatlladota) bon grau menys.

«Ha corregut encar pus ivaçós ara enjondre l'esparverat. "*Un dels àvols menairons del casalot del bisbe odiós em volia mossegar la tita!*" Se n'ha anat a trucar a les vidrieres

de la ‘Veu’. “*Anunciem-ho al diari per a demà!*” — li diu, esverat, al linotipista de guàrdia — un nan vell i embarretinat, amb uns ulls reumàtics i un gep fort pronunciat al cantó dret de l’esquena.

«“*Us volia mossegar la tita, quina casualitat!*” — vol ironitzar el nan mocós, mes llavors li sosvé al consir que justament el fill de la marquesa allí present solia (venturosa coneixença!) donar pel sés el seu fill, en Cosó Marió, qui ara ha fet carrera a la cort de París, mercès a les recomanacions de dama Alça-Manela, i diu, a canvi molt respectuós:

«*—Com ho ficarem, senyoria? Belleu aixís…*

«El molt honorable hereu del marquesat, en Marietta Koolkaggatt i Probòscide de Babuí, ha vist també un dels ectoplasmàtics follets mentre era en plena salutífera micturició, i l’abstrusa aparició volia encar engrapar-li l’ham; ‘*n’am l’ham, n’am l’ham, n’am molt l’ham, deu-me l’ham de mam*’, es veu que deia el terrible dimoni banyut, autocomonit de les bromes mefítiques del capaltard adormit, i amb queixals d’iridescències i pampallugues alternatives, guitant de valent i guaitant girientorn, amb peus de cabrum i ulls de patum, encar l’hi volia mossegar, belleu cruspir-se-li, i tot…»

«*—Què en penseu, del text? Això mateix, cavà? Quelcom així de poètic, fa? O un poc pus líric, belleu…?*

«“Amb potes ans coll d’estruç i pintoresc pit obert a tall d’asclada síndria on cada lluent negra llavor bat com cor esvalotat, no gens higiènic se li ha llençat l’àvol canviot i, ensems gratant-se el pelut ans hirsut botó d’enrere, dient-li, en esgarrifada veu que esgarrifa: ‘*El puu, el puu, m’hi pruu el puu!*’, es treu llavors del trau no pas cap puu petit, ans un

perfectament inhibitori drac encar pus ganut! Com un tetrarca de posat ombrívol, met la mà al niu del drac on floreixen escates i fiblons de verins instantanis, l'heroic hereu, i hi escanya colls que destil·len safarosos sucs... Hoc, hoc, ça, ça! Els riscs correguts per l'heroic ans astruc hereu fora terapèutic d'ensenyar-los molt exemplarment als menuts perduts per totes les escoles del Reialme Imperial, perquè d'admiració i fortitud el magí pus lleu se'ls omplís, i no pas ja de les bestieses atees ans republicanes amb què hom per comptes no ens els l'estifolla, pobrissons tendrals tendrets."

«—Així, eh, marquesí...?

«—Doncs collons, si ho voleu, si fa no fa.

«—Llavors puc afegir-hi, afusellats, tous de trams molt èpics i nogensmenys sensitius de delicades faules "*mig-evals*", de prolixitats dolcíssimes i desmais mel·liflus, com a vós, senyoria, i a mi i al noi prou ens abelleixen, ca, ca, ca...? A tall de...

«"Car l'hereu... l'hereu, rai. Cavaller d'antigues odissees castes, hauria pogut estar, si els temps presents s'hi prestaven micoia, i salvant com aquell qui no ho vol, i sense mai sollar-los amb dits impúdics cap voraviu carnal, donzelles a cabassos; car, obscè en l'obsessió, obsessiu en l'obscenitat de l'abstenció i l'abstinència, l'agudíssim hereu Marietta mai no es lleixaria, ni sots pena de mort, rovellar l'ham burxant-lo a cap niu de drac a deshora. No, no, al contrari. Molt auster ans puritá, polit ans sedat, el cavaller (quan prou cal, resolt, resolut i masclíssim, qui cap esperit ni follet doncs, per molt autòcton d'orcs de foscors i mestre de catàleg de tortures interminables que fos, pas que gens no acolloniria) a cap puu fètid de botó ni trau roent no hi

grataria l'ham, adu l'autor d'aquesta crònica efervescent hi ficaria per xo la mà al mal foc ans trepollaria peunú, a la faquir, les brases vives d'aqueix mateix foc, i adu hi ballava, destre rai, cap masurca. Pus, ei, ja a tot altre conte tètric aquest humil fautor del cavaller qui ectoplasmes deboleix alleva ara mateix, i totjorn allevarà, la titlla rèproba de bola i calúmnia, de guineu i falòrnia, sense por de represàlia cap, ni d'ultratomba ni de pus ençà, car pas que l'escriptor és aitampoc d'aquells qui...”

«—Ep, prou. Bé, bé. Ompliu-ho de reble, feu com ça, així, així, sis o set pàgines del diari...

«—D'una publicació que només en té quatre?

«—Calculeu-vos-ho, ca? Us ho alfarrasseu. M'atiparíeu pas amb vacus detalls!

«Fatigat de sentir el geperut, i fastiguejat d'haver hagut d'ensumar-ne tanta d'estoneta el repel·lent aflat, ja se'n tornava a palau en Culcagat.

«L'endemà l'articlet (quatre ratlles i no pas catorze planes) el signava tampoc no pas el sòrdid linotipista tort, ans ho feia l'atlètic ans apol·lini assassí lleidatà.

«Els dolents esperits, n'Aristarc Verdura (qui era, en més d'un concepte, “home llegit”) a la per aquelles dates fort escarida ‘Veu de la Verneda', els anomenava (com ho haig anat suggerint un pèl amunt) (i només per presumir-hi, de “llegit”, o d'“especial”) els epicatarats.

«Al full tercer, per un d'aquells matins, com dic, n'Aristarc ho explanava perfectament (no ho hauria pas fet millor eu, ei!). “Totes aquelles aparicions no eren sinó eidòlons del

magí reïficats pel cosiment” (el cosiment és també la maquinació del cervell quan treballa de valent); i hi afegia, clarós: “Com l’enteniment entén, i el sensori sent, així el magí imagina; i imagina eidòlons (de cops esfereïdors, com avui els cosons epicatarats del casull lletjot al carrer rònec del bisbe Solraig).”

«—*Hum!* En Marietta Koolkaggatt, qui també llegia doncs la premsa parroquial no fos cas que hom l’hi esmentés (famós, rai, i ara encar pus), no en romangué gens convençut. “*Em dirà que veig visions, aquell pixatinters de trucalembut; com gosa, el vilà?*” — i, fort enfellonidet, ja es rellepà el xurrimpàmpol amb gest efeminat, i, damunt, se n’anà a l’espill a esponjar-s’hi un bri pus de farineta d’arròs davall el nas, al sobrellavi nu, que la passió de l’enuig feia transpirar (un pèl pus i gairebé, horrorosament, *suar!*). En acabat va anar a veure sa mare n’Alça-Manela que engegués les ben untades corretjoles de la seva vasta influència perquè si pus no el director de la ‘Veu’ despatxés sense pus romanços l’ingrat plebeu massa atrevit.

«—Nen, pas que em romanen estones per a aqueixes ximpleries; ves a veure el director de part meva, i li dius el que li has de dir; eu demà de nit tinc un ball a Montpeller; ara mateix em venen amb els cavalls i la carrossa; hi davalla l’emperadriu mateixa; aquella concupiscent, molt pútrida barjaula, a la mà, no pas el ceptre ni cap vitet de drut, ans qualque impúdic flagell... I al ball belleu hi veuré el teu Cosó Marió (ah, esma’t l’inventori de ventalls, plomalls, voris, joiells, coralls, magranes... plètores de plàteres, lluminàries, lacais...), mes belleu no hi serà... Pas que hi ve l’emperaire... (gats inics, pentinats colossals, nimfes encantades, exonerades, extàtiques, teranyines lluents de faldillams, lluentins, canelobres dringant, espasmes a doll, vins, pires on bacons es couen esgargamelladament, xirimbergues

gegantines de cortesans africans per a les dames, rabeigs als fangs amb sangs, l'estany que reflecteix gambuixos en caps d'angelets i, dejús, les banyes recargolades de bocs malarecs, sàtirs esclafits, glavis mig màgics extrets de cossos mínims de lleigs cossatges i d'altres malbarganys a les deesses totèmiques dels boscatges sacrificats...) i així mateix m'han dit que mantes de vegades l'emperaire ha sollades les flonges mussolines que mai maltapen el cul ambrat i molt fressat d'en Cosó Marió, àvid deixeble... Verd tendre que el madur cobreix... (poètica imatge...) dos culs glaucs en camp ondulant de porpres... Em demani llavors si te n'ha escrits qualcuns, dels picantíssims detalls...

«—Mare, bon viatge, i au; pas puc sofrir que hom malparli d'en Cosó Marió Napcrú, efeb totjorn impol·lut, per molt que hom se'l fotgi ni botgi, fa?

«—Bo. Ets com ton pare. Quin geni, verge! Veurem com et faràs tractar per la dona qui tampoc mai pas sabràs com fer-li-ho! Encar en riure'm, com amb la sogra. *Morros de zuzú i roseta, i apa!*

«En Marietta, esfereït, tot infiltrant-se els tomanyins dels sengles polzes als atris de les orelles, s'escapolia ja de la cambra atapeïda d'odors ni sentors (suspectes).

«Ara, abans de dinar, s'ha arribat a les oficines del diari i ha exigit d'haver un mot amb el director.

«Al cap d'estona seran en rat col·lotge, on tot es veurà aparentment resolt a gust de l'aristòcrata, és clar. Car l'assabentava el director del fat tràgic patit per n'Anfracte Carderola, el difunt poeta simpàtic i grassonet adés mort en molt desequilibrat duel per l'atlètic n'Aristarc Verdura, aquell qui fugí tan lluny, només tanmateix lleidatà, tot i que

es pretén del sud més incert del domini, el migjorn extrem, ignot, remot, com qui diu inaprehensible. "*Tots els bons som de la ceba — soc valencià: per això parle i escric només en català, mai en gavatx.*"

«—Tant se val; el que us dic, feu això; vireu-me el bord lleidatà i que les meves molt ardides cròniques de lluita fera contra les forces infernals me les escrigui el degenerat geperut.

«—El linotipista!

«—Això.

«—L'Opinic, doncs.

«—Opinic, es diu?

«—Opinic Napcrú.

«—Quin nom ridícul a pus no púguer!

«—Sí ves, no pas tothom podem escollir; eu, per exemple, em dic Teodoric, Teodoric Dorimpatacs.

«—Ah dels Doripatacs de la Fontblava!

«—No, no; dels Doripatacs i Pi, i pou, vull dir, i prou.

«—Ah, no els conec pas.

«—No; si a casa no sem ningú.

«—S'assemblava molt a vós... l'espectre... lletjot... amb gep... mocós... dents de talp... No us sé pas ni el nom.

«—Teodoric Dorimpatacs i Pi, en discutíem suara, marquès...

«—Què us m'empatolleu! No enraonava pas amb vós. Ho feia amb aquell altre ninot espiant darrere el vidre. Tret que no sigui així mateix eidòlon, vaporosa ídola imaginada, com digué no sé pas qui. Ai doncs! Maleïda casualitat dels tremolins a l'espinada i les pampallugues als ulls que em fan veure repetit el mateix nan inic qui em xuclaria els sucs fins a lleixar-me exhaust, exsangüe, exhaurit, nul, anihilat... Ni inert fustany pruent d'un cos altrament fos! Totjorn, ja us dic, entrevingut per barroeres rèpliques barroques de sinistra ubiqua aparició!

«—Us em referíeu, senyoria? Només só en Napcrú, hoc.

«(—Hoc. Napcrú, marquès, Napcrú, veníem de parlar-ne!)

«—Napcrú, quin nom pus ridícul! Napcrú us dieu, i re pus?

«—Ah, Opinic, per a servir-lo, senyoria. I de cognom... ben ridículament, ah, llas... doncs Napcrú. Napcrú, doncs, com el meu fill qui benauradament coneguéreu bé... En Cosó Marió Napcrú? Ara, com deveu saber, feliçment instal·lat a... hoc, hoc... ara fent l'alta viu-viu a la... a la... Eubiòtic rai ell, coprobi, proctobi, campant-se-les meravellosament, ara ell a la cort mateixa de l'emperaire i tot, fa?

«—No! No! Com hauria pogut sortir del piu esguerrat d'un sospitós deforme dimoni com vós un cortesà amb totes les de la llei com en Marió, finet i tocadet, i tan joliu i bonicoi, i amb el qual tantes de bones hores de gaudi no despenguí a la cangrí?

«—Què maneu, senyoria?

«—Incomprensible!

«—Segurament coses de l'evolució, marquès, si em permeteu. Per exemple, els de la secta cretina dels "estercoranistes" creuen (heretgets!) que el déu en l'hòstia esdevé merda quan hom el paeix d'ençà d'haguer-se'l empassat a missa. Si déu pot tornar-se merda (al capdavall per al déu dels llevantins, com sabeu, re no és impossible!), per què doncs no pot pas la merda tornar-se déu, o, pel mateix procés, un simiot de diguem-ne home, o un nan lleig i fet de bonys, com sem al cas, tornar-se un cortesà diví i flairós, blanquet i delicat, a la cort del sacre emperaire nostre...? Els ben parits venint dels malparits, i al contrari — aqueixa sembla darrerament la regla, marquès, ca?

«—Pas que hi estic gens d'acord, geni.

«—Les noves teories cièntifiques... Els periodistes... els guaitajornistes... n'estem ben informats, és clar; sempre a la darrera, l'orella al bruit del temps. Sem font de tota saviesa.

«—Prou, prou; m'ho aniré creient... belleu demà. *Ha ha hà!* Quin ramat de llunàtics no esteu fets!

«—Sem pas nosaltres qui veiem aparicions de verges i d'unicorns ben trempats, marquès, amb permís.

«—Teodoric del Pi, us conec la dona, crec. Per cantonades apareix, ensenyant el que cap dona decent no hauria pas d'ensenyar mai!

«—El cony? Sabeu què? La meva dona sap fer de tot, n'Adriana Fang. La tinc de viatge — de viatge de negocis, a

ca una tieta seva, propietària d'un bordell, efectivament, a Winnipeg.

«—Bordell! *Ha ha hà*. I si no la visiteu vós, visites pas que li'n deuen mancar!

«—Puc pas visitar-la, no. Em lleixen pas sortir sense autorització escrita i segellada de la vostra egrègia mare, o, a defecte d'això, de la seva certificada presència a l'hora de treure'm el bitllet.

«—La seva presència vora vostra! No em féssiu esclafir. La meva senyora mare rebaixar-se talment, davallant a les clavegueres impúdiques del vostre entecat veïnatge, *agh*, els tremolins!

«—Tothom es coneix el que es coneix. Vós coneixeu les cantonades de la meva dona, potser jo les de la vostra mare. No sem guaitajornistes per no re! Napcrú! Porteu-me n'Aristarc Verdura!

«—Vull pas que me'ls escrigui l'indigne ans ofenós lleidatà — a hores d'ara virat *kata to khreon* — els fragments il·legítims, els caòtics excessos, les molt brutalitzadores renegaires acrobàtiques aventures que malauradament haguí amb el monstre patumaire, el papus papissot, la cuca fera superlletja, el marracós gargot qui aquella nit contra meu s'irruí — de tal faisó, a propòsit, que el tódol dret (o l'esquerre?) em luxí — i si doncs no el tódol, qualque mal·lèol o altre de pels voltants...

«—Fregues de càmfora, em fa, senyoret; remei ideal.

«—No! Al contrari, els escunços èpics, les esdevenintes heroiques, les avinenteses abracabradants, vull que me'ls

escrigui l’irrisori cigronet, *ell!* El llenegós bruixot, el gargall amb potes tortes, aquell voraç teratoma fugisser, l’acèrbic babuí, el grotesc gripau de linotipista amb el nas tumefacte i doncs inspirat! El seu vernacle bàrbar, sorotàptic, és el mateix (o molt paregut) al de l’aparegut! I portava un talismà o potser vull dir amulet semblant! Figurava un minúscul manganell, el covenet del qual era ple de metzinosos conyets o llenegosos ullets de càustiques lleganyes i malvolents llambrecs! *Ara que hi caic!* Potser parlem del mateix personatge. L’àvol follet i l’infecte linotipista — graus o projeccions de la mateixa entitat! *Ah, dubte rosegós!*

«—Ah, Verdura! (Ací hem el nostre personatge, marquès.) T’hem cridat per a acomiadar-te. De tu n’estem tips.

«—Quin etzigori més mal plaçat — prou fora de folls! No fotríeu mai pas! Fals pas a collons, si em perdoneu! Só enmig de l’article per a demà. Fa referència a l’aparició, eh...?

«I ací, ans no bleixessin, esveradament, l’assassí replevit els ventallava amb un feix de papers tots guixats... Els en llegia cuitós, abans no l’aturessin, adu un bell tros.

«—“Títol : Possibilitats d’ésser-hi (enlloc).

«“Teca : 1) Hi ha (quelcom) en lloc de no haver-hi re; 2) No hi ha re en lloc d’haver-hi quelcom; 3) Hi ha alhora i no hi ha; 4) No hi ha re en lloc d’haver-hi tot; 5) Hi ha tot en lloc de no haver-hi re; i 6) Ni hi ha ni no hi ha.

«“Som-hi, docns. Pel fet que hi soc — i soc doncs quelcom [car no crec que solipsísticament pugui de debò creure que soc tot (encar que sempre me’n romandrà un rerefons de

dubte) (i tanmateix per què no hauria de creure'm que sigui l'únic ésser o cosa que ho conté tot, diem-ne el déu únic: aquell qui pensa tot l'existent, és a dir, tot el pensat...? Per seny, no m'ho puc creure (per seny! — ço que caldria definir, i llavors ens trobaríem potser que "seny" és mot buit — sense seny ni sentit, mes tirem, ca, que no acabaríem mai!).

«"Caldria que fos (en el cas del solipsisme, on soc el déu qui tot s'ho empesca ran d'un cap efervescent), caldria que fos, dic, llavors, un déu únic encar més ruc que no els altres: enganyant-me de tal faisó que no sabés ni que em soc enganyant, i alhora omplint-me de tortures, d'angoixes, de dolors i malalties. Quin truc d'emprar! Segur que per a desesperar-me menys podria pensar-me'n de molt millors! Què me'n dius de fer servir aquell sonso estratagema dels déus plens de tedi qui s'empesquen mons i criatures, i els barregen en esgarrifoses tensions només per a llur divertiment (els dels cruels, maleïts, vull dir, epicatarats, déus, per a llur divertiment exclusiu)? Quin déu més fastigós no fora (jo) llavors! Com em suicidava, amb quina celeritat! Tret que... no podria ni suicidar-me? Car soc tot el que hi ha, i sempre ho seré, peti qui peti. Quin destí més galdós; sí que fotríem goig, frares i germans! No, no! No voldria pas mai ésser aquell repel·lent personatge maquinat ni empescat pels religiosos terraqüis, és a dir, malparit segons llur imatge per tal de justificar només llur crueltat i llur pregona peguesa.)

«"Ara, com ésser-ne segur del tot, de debò, que no soc l'únic que hi ha, és a dir, com diu la "saviesa" popular, realment "allò que no hi ha"! M'hauria de morir. Un cop mort sé segur si el soc o no el soc, aquest déu únic on tot és inclòs. Tret que, és clar, un cop mort, una de dues: O no era déu, i en ésser mort ja no soc re (i doncs no sé re) — o en tot cas soc matèria dispersa sense consciència, que és el més probable... O per força haig d'arrapar-me a qualque altre truc

ràpidament, car l'angoixa se'm menja de viu en viu. Car hi ha càstig més horrible que ésser únic i etern...? (*No!*)

«"Potser trobi certa solta tot entrant en una nova realitat on el món que ara em pensi és molt més plaent, molt millorat (car prou guanyava experiència després del patafi esborronador d'abans).

«"Tret que tant d'enganyar-me personalment em repugna. Per això haig d'acceptar que no soc el tot — que hi ha quelcom o altre fora meu. Segur no en seré mai, ja ho he dit. Mes cal fer abstracció de la possibilitat d'aqueixa enganyifa que m'entaferraria jo mateix per excés de por en comprendre el fet que no solament soc únic ans, per a més martiri, etern.

«"En fi, cal, dic, posar-s'hi seriosament i veure que atès que (hi) soc, hi ha quelcom.

«"D'on que, amb això, les possibilitats 2) i 4) siguin falses. I que la possibilitat 6) esdevingui així mateix falsa, car és palès que jo essent-hi, hi ha quelcom (contradient doncs la primera part: *ni hi ha*) — i la segona part (*ni no hi ha*) no hi veig ara que vulgui dir re. (Això darrer s'atansa massa a certs embolics de la mecànica "quantificada (?)" on s'empatollen recentment qualsque científics estranyots, i és quelcom on de moment poc que hi lluqui gaire, o, més sincerament, gens.)

«"Endavant. Ara me'n romanen (de possibilitats) tres que podrien belleu ésser vàlides. La 1) hi ha (quelcom) per comptes de no haver-hi (re); la 5) hi ha tot per comptes de no re, i la 3) hi ha alhora i no hi ha — tot i que aquesta darrera proposta em put a tautològica — i doncs diria, així part de sobre ni damunt, invàlida.

«“La qüestió que em preocupa en plantejar les 6 possibilitats és de fet la següent: *Per què hi ha per comptes de no haver-hi, és a dir, d’on conyets surt allò que hi ha...?*

«“I en el cas que la resposta sigui...”

«—Prou! — manava tothom gairebé ensems.

«N’Aristarc Verdura, incomprès criptògraf, els seus lents latents lluents ulls negres parions a un parell de grossets nòduls de manganès, de fet polimetàl·lics, d’aquells que hom troba als abissos oceànics, congriats, confegits, amb els eons, a còpia de mol·luscs i d’altres anòmals animalots bestialment morts i ara petrificats, i misteriosament reblerts doncs d’ànsies revenjaires, de sobte fuliginosos, segurament magnètics, com sideròlits plens de poixeules radioactivitats bategant a cadascun dels ultratjosos irregulars hemisferis, d’on mefítiques nuus ivaçoses se’n desixen, que entelen de tothom els intel·lectes, i doncs semblaven voler (els ulls malèvols), a tall d’esmolat marrassà (el pont del nas de mànec), doblement acorar (una fiblada letal a cada ventricle alhora per a cadascun dels confabulats) la tríada de traïdors qui me l’expulsaven sense ni lleixar-li acabar la interessantíssima exposició del seu brillant consir.

«Sangglaçat, la terebrant dolor al pit tolent-li el bleix i tot, l’aristocràtic mammotrepte (nin aviciat qui s’estimaria mil milions de vegades en aquest moment veure’s escampant la boira per les esglésies que sol freqüentar, on ensinistrades gallines, i barbamecs aprenents, i putrefactes actrius i tísics excarcerats amb moltes d’historiades cicatrius, es venen les estranyes flors) un llampurneig mental me l’esterrossa.

«La meva molt extraordinària visió... potser al capdavall era

la de l'incandescent fantasma de n'Anfracte, mort per l'inic lleidatà, i ara segurament la seva ombra a l'infern, d'ací la seva extrema deformitat, i no es tractava doncs pas de n'Infruct… Potser… potser no havia bé entès el nom que m'ha dit. Belleu em deia, no pas "em dic Infructe Rampell", mes "soc n'Afracte pel vil Rampell volpellament mortrit". No pas "l'epicatarat n'Inf. Ram.", ans "l'epicediat, epitafiat n'Anf. Ram"! Aquesta fora bona!

«—Quin embolic, quin embolic! — esgaripa qualcú, sense saber on amagar-se.

«"—Tothom sap, en canvi, que les ensopegades neuronals pels atzucacs de la glia produeixen horroroses visions i d'altres manifestacions oldanes, inexplicables, i que et duen a astoradora perplexitat" — assevera, calm, l'extingit lleidatà, necroscòpicament filant, com els fluids d'un cadàver borat per mil cantons.

«Marbrats, terroritzats, a la perifèria, els altres tres no discriminen pas gaire les prolífiques ombres ni les formes recrementícies ni els pròdigament boteruts volums que els apareixen per les vores en sobtats pampallugueigs. Mostren així mateix signes d'amnèsia…? No ho juraria pas. I nogensmenys… Quin paper d'ossificats repapiejaires! Prou hom diria, vós! I tant! Fot cascú cara de conspicu cornalcul i de palès carallot, i de no endevinar pas ni on li deure raure la bellugosa bel·licosa cigaleta — aitan (re)laxant quan ets nerviós o vas restret! Car, com diu la dita, "*manxant-manxant, tot mal va marxant*".

«El nan Napcrú un instant, amb tothom si fa no fot distret, volia esmunyir-se cap al rebedor on sovint, umflat de rauca eloqüència, lluny de tòrculs i d'altres impressionants ormeigs d'imprimir, reïx a convèncer, fal·laç, mant d'home

sord que se subscrigui a aquell torcaculs de paperot llur. Pel fet de la mancança de coll que pateix, no pas que s’hi pugui metre enrotllada cap tovallola que li serviria potser per a fer-se passar per figa envolupada pels plecs dels llavis i nimfes a tall de “colpocèfal turbinat” (colom qui sembla dur un cony per barret), i així disfressat, bo i eixorivint les cigaletes introbables de tothom, havent així mateix ell distret doncs de tota altra agressió la parròquia, lixiviar-se enllà.

«Sense que al capdavall doncs del lluminós estratagema pogués gens plevir-se’n, per comptes, n’Opinic, aquell esguerro de linotipista, frustrat, els ullals anàglifs disparà i, com els altres, paralitzat pel propi verí de la por, allí ragué, estaquirot.

«—“*Ah, terrorista humanitat de cossos turmentables! Irreconciliables tensions entre els passius espectadors qui s’adormen damunt les catifes olioses on romanen clavats amb claus i reblons ectoplasmes enrivetats de dol i amb cribels molt actius de qui les teranyines ens fan presoners a esplugues sinistres com closques buides on re no rau sinó les atees desesperacions dels retrunys oblidats dels crits davant la mort*” — garrula ara el director Teodoric, em sembla.

«Em sembla, car sincrònics, com arenícoles d’ham qui (per causa de cap terratrèmol pel sabateig del pèrfid lleidatà senescent induït) ixen ensems a escopinar llurs esparverats retrets tots plegats, cascú remugava alhora una cosa o altra.

«Les minúcies de les pudents excrecions que secretaven hom s’estalviarà (per decor, decència i discreció) de capbrevar.

«—*La química prodigiosa dels narcisistes quan ens caguem*

de por, si estimula els anatemes dels més fins espècimens psíquics ara turmentats pels efluvis, amb quin esclat de volàtils mortalles no foten pas fugir els més voluminosos dels serfs, i adu els més tènues físics s'han de tapar amb agulles d'estendre la roba els nassos de cera, d'on que restem davant l'angoixa terminal solets i penant! — de faisó semblant extraviava la seva ruc altivitat aquell saltimbanqui d'aristòcrata provincial.

«*Haig, senyors, una grossa fòbia de la mort, dels taüts i tot, així que amb molta de prou cosmètica recança ara mateix us dic que fuig i au, ja ho trobarem*.

«Tret que ningú no podia sàller d'aquell cau reblert de catipens i fetors rai i, damunt, embussat pel cos de milpeus o belleu centcames del Verdura odiós. Xerri li queia, com qui defequés, o esfèrules d'ambre que esclataven en cràters de qui les erupcions et feien transmigrar d'ençà dels llits fòssils, com horrendes cornucòpies, tota mena d'insubstancials entitats qui amenaçaven envair-los.

«Gravitaven encantats els tres tribulats (com fetillades culleretes d'argent atretes cap a les boires temptadores del gresol que les fondrà ans transformarà fins al punt que mai pus no sabran qui foren) devers els espectres suara buidats pels budells del despatxat Aristarc, progenitura o alumnat qui en ombrosa esllavissada espurneja eclèctic, muntant llavors quin avalot dins la imprempta!

«Qualsevol carallot qui del carrer amb ulls així mateix ambrats no esguardés devers les finestres, quina frinsança no li solcava els trets! Feridores pampallugues n'eixien com si a les lleixes, en tost de volums anuals i d'altres analectes i diccionaris, hi rumbegessin teratoides escorpins de qui els regalims a les cues a trenc de fiblar els culs dels gemegaires

cimbalers lluissin de radioactiu verí verd. Amb queixals de tauró i dentetes de rèmores, i amb llurs sòrdids pollegons estrebats a pus no púguer, els aràcnids, com als marges de cap tètric llenç d'en Rembrandt, feien que els cuers aparessin portar cua.

«Vull dir, els cuers de sortir-ne, de la fumegosa, incendiada, 'Veu'. Car no en feia pas poques, d'hores, que el lleidatà ja n'havia fugit, lleixant-hi només el foc de les seves explosives llufes.

«De fet, se n'havia anat de dret a ca seva, a denunciar-hi, massa irritat que el despatxessin, i en una de les seves quasi-famoses "lletres mèrdiques" (que faria córrer en forma de pasquí repetit), de quin poca-solta no es tractava qui, amb esfilagarsat atzunar o esparracada gelebia i esgavellats calçols, i despullat altrament, no realitzava aquella pueril farsanteria nocturna que tanta de teca no oferia a la 'Veu' i a la maleïda trona, amb què, doncs, és clar, revelant-ho tot, no n'emblava pas pocs, de lectors ni de diguem-ne babaus o fidels, alhora del malèfic rector i del repel·lent torcaculs aquell.

«Era dalt, a altes hores de la fosca matinada, doncs, n'Aristarc Verdura, encar escrivint la darrera i potencialment pus devastadora de les seves lletres mèrdiques, quan son pare, el pare d'ella, ha pujat, tot despentinat, malestatger, la continença prou desfeta, amb una camisa de dormir (molt semblant a l'atzunar esparracat de l'Infructe Rampell, *via fora!*) força esvellegada, doncs, i que li davalla més avall dels turmells, amb un estrenyecaps també grogós, tot ell com ara malalt, dient mig esbufegat que li cal de totes totes consultar... comprovar una data... quelcom d'essencial... en un dels seus nombrosos volums dedicats a la teratologia...

«Li diu n’Aristarc que faci, faci, que si és servir, que ell mateix... No en fa més cas, roman al llit, l’esquena repenjada en coixins, assajant de continuar escrivint la belleu fonamental lletra mèrdica...

«Al cap d’estona es veu que ha comprovat el que volia, s’ho ha apuntat a un paper tremolós, i oblidant-se de lliurar-li sisvol una capcinada de reconeixement, se’n va cap avall (el sogre), esmunyint-se com fantasmagoria... Escotiflat fantasma, espectre estossegós...

«Mentre el lleidatà se l’esguardava esmunyir-se avall, sense tancar la porta, una veu que puja de baix el jaqueix tot sorprès. És la veu d’ella. Allò és verament estrany. No sabia pas que tornava a ésser a casa.

«Es diu que l’ha sentida cridar, perfectament. Que és la seva veu. Es fica el barnús damunt, i davalla... I efectivament la troba jaguda al llit.

«—Què ha passat...? I el viatge?

«—Cancel·laven el vol. El meu avió malmès pel glaç. M’adiaven per a demà. Això rai. Tant se val. Partiré demà. Avui vigilava la festa.

«—Quina festa...? Ara se n’adonava, els crits anaven dedicats a la canalla de la cambra del costat — que no fotessin tant de soroll. Els infants d’escola, companys dels nens — trenta o quaranta, no pas tres o quatre...

«—Com és que dura tan tard, la festa aqueixa? I amb canalla tan jove?

«—La gran nevada, no podien pas sortir fins que no netegessin abans els carrers. I l'home de l'autobús, paciència rai, un sant. Acaba de dir-me que ja s'abriguen, que de mantinent se'n van...

«I efectivament, tantost que ho diu, i veu ell que la canalla es posa a desfilar pel dormitori. Entre els infants n'hi ha de força repugnants — grassos, pudents...

«Ara és ell qui pren prou indignadament el pòndol...

«—Ep, fora, fora, osta, osta! Pel corredor, pel corredor...

«I els barra l'entrada, car entraven per la primera porta del dormitori i n'eixien per la segona, fent marrada, els repel·lents — nyèbits, bordellevats, energúmens, gambirots, brètols tots plegats — i empastifant-ho tot...

«Quan un dormitori de dama és sagrat, collons!

«Tret que un dels més fastigosos s'ha amagat. Carallot, es deu creure invisible. L'antic assassí treu el nas per la segona porta i li diu al guardià (deu ésser alhora l'home de l'autobús qui els menarà tots plegats de bell nou a escola, perquè els pares de cada merdós vinguin a replegar-lo), li diu a l'home que n'hi ha un qui s'amaga vora el llit de la seva dona, que allò és intolerable, vós.

«L'home entra, etziba quatre carxots al díscol i se l'enduu arrossegant-se'l i estrebant-li una orella.

«—Desfila, tu, encar m'empiparé!

«Fins que a la fi, d'una puta vegada, els quaranta lladres han desapareguts. Se'n va l'occidor Aristarc a tancar la porta

amb pany i forrellat.

«—Uf, tranquil·litat, es diu, ara podré tornar a la meva tan cabdal lletra mèrdica. No sé si seré capaç de reprendre-n'hi el fil.

«Li diu a la dona que dòrmiga d'allò milloret. I au, amunt, un altre trist fantasma desconfit per les mateixes escales gemegoses...

«La lletra mèrdica amb la boca badada... vol que l'hi òmpligui de nodriment... o acabarà mossegant-lo de valent... Prou les coneix!

«Ara nogensmenys ha perdut el quest. Спи, моя красавица. Veu un escarabat. Lletra? Mèrdica? A qui l'adreçaves? Al director del Saló dels Escarabats d'enguany?

«Els escarabats, els escarabats. Al Saló dels Escarabats de cada quinze anys hom hi exposa, vius i d'excel·lent salut, totes les varietats dels escarabats, antics i nous, descoberts, redescoberts, o creats de fresc, nous de trinca o ressuscitats d'ambres. I els laboratoris prometen de lliurar-vos-en a casa tants d'eixams com no us en calguin, i en les properes dotze hores (no cal dir hàbils, car ja no hi ha hores inhàbils).

«Cal capir que, capat, es carpeix. Obès, necrofílic, obscè, assoleix sovint d'encetar una deu inestroncable d'emètiques truculències; sardònic, graponer, a cop d'esquelètic càlam, no sols descriu naufraigs, en crea. Per a això, àrtic o volcànic, mes sempre epidèrmic, es vanta d'iconoclasta i canibalitza els espectres dels millors escriptors d'adés ("*a la font del bon cony hom s'hi abeura*") per tal de, ventríloc titellaire, no fer-los cantar encar millor. N'albira les pregones roderes, en xarrupa lleterades de lletradura de la

bona.

«Mai no ha portat dol per l’occisió que cometé. Perpetrà adu d’altres crims de menys anomenada. No pas que se’n vani mai gaire, altre que de cops al seu fur intern. Re, al fons; cap importància. Car, al capdavall, vós, què som? I on? I per a quants de dies? Quatre...?»

L’article amb les fotos de quan tan vergonyosament no em perdí veig que s’acaba, com tot, en punxa. Segurament m’hi manca qualque altre full. Pèrdua no pas gens grossa.

I au, prou. Cal dir (encar) que, bo i arribant a casa al cap de qui sap el munt d’anys, la dona, vídua de llonga data, i es veu que mainadera de trucalembut, bo i exprimint llavors alhora una aversió altament histèrica envers la meua malmesa figura d’espatllat irrecobrable (no pas eu cap sobrevivent excels, com el malignant, molt cacoètic, n’Aristarc Marmanyer, qui aparentment ho sobrevivia tot), i ganyolant acusatòriament, m’havia dit que la ‘nostra’ canalla (quants no diu pas que foren, pobrissons, tot plegat...?) ja eren tots a l’altre barri.

En aterridors malsons, mantes d’amargues nits inconsolables, tot i sense saber-ne de quins ni de quants no parlàvem, els he anats plorant. Molt patidor, sense ells, quelcom... una mancança al cor... molt feridorament, sempre m’atribola.

Pel que fa a la fètida verge bruixa qui, grinyolant, tant no m’aüca, qui l’aconhortarà...? No pas aquest, vós.

):::(

(*Tot s’acaba en punxa*.)

Contra l’horror del no res etern
Tot s’hi val.

):::(

(*Som objectes subjectivats*.)

Som objectes (és a dir, cossos) subjectivats (és a dir, que se les pensen totes per tal de salvaguardar’s).

Som un cos que sabem condemnat ineluctablement a l’obliteració. Amb el cos (és a dir, l’objecte) obliterat, el subjecte desapareix sense cap traça.

Mentre que els altres (les altres persones, les qui ‘sonen’ darrere llurs màsqueres, així mateix com tota altra mena d’animal) sabem que són subjectes objectivats. Són éssers qui se les pensen totes (per tal de salvar’s ells mateixos) i alhora esdevenint objectes (és a dir, enemics) contra nosaltres. Per a ells, llurs ferramentes, ullals, urpes, verins, fiblons... Som no re, no gran cosa, un mos... Som un mos nu; un mos nu i més o menys sucós, llepable... En són llépols, hò i tant, de nosaltres.

Són subjectes armats amb males o bones intencions, tant se

val, contra nosaltres, és a dir, contra els nostres cossos, contra l'objecte qui som.

Que vinguin, malintencionats, armats amb eines agressives, o ben intencionats, amb infeccions letals, el resultat és el mateix, la nostra eliminació.

Els mots mateixos ho diuen ben clar.

Un objecte és quelcom gitat (o llençat) envers nosaltres. I el nostre cos és (com tothom sap per força, car ho experimenta al si seu més pregon) l'enemic constant. Incessantment ens mortifica i ens rosega amb tota mena de mals. Mals incomptables. Mals de queixals, de cap, de freixura, de fetge, del que sigui... Molt de mala comunicació entre les cèl.lules qui ens componen i descomponen contínuament.

Un subjecte és allò gitat (o llençat) sota. Quelcom de sotmès a l'objecte. Quelcom de fantasmal segregat, destil·lat, produït, pensat, per l'objecte, pel cos.

Enganyats, un instint de conservació inscrit al cabal genètic al cap de mil·lennis i mil·lennis, ens barra (força sovint prou efectivament) de destruir l'enemic, el cos. I així anem fotent...

Amb això ens veiem poderosament obligats per la natura mateixa de l'objecte a obeir'n les immemorials instruccions. Som literalment llurs subjectes. Cal que amb la nostra defensa (múrria o aferrissada, segons les possibilitats del cos mateix, i la categoria de realitat on, per sort o dissort, es veu immers) res ni ningú altre no el posi en perill, o n'acceleri la inevitable extinció, la ineluctable obliteració, l'esborrament total, on amb l'abolició de l'objecte, el subjecte es fon.

Cal parlar clar. Cal jaquir enrere les vils, maleïdes, menyspreables ximpleries, totes les merdegades ‘profètiques’ dels xerraires i barrals buits.

):::(

(*Dic sempre la veritat*.)

Si m’entenen, bé; i si no, doncs també.

De tota manera, tot allò que dic o no dic tampoc no té cap importància.

):::(

No dic mentides.

Si s’escau que és perillós de dir les veritats, me n’estic boca enfora, i només me les dic crani endins.

No soc amic dels gossos. Soc un bordegàs força desagradable. La vida així és més fàcil.

«I’m not a friend of dogs. True, I’m a very disagreeable fellow. Life’s easier like this.»

):::(

«**Novè sobret del moribund**.» (*Amb els llobaters fora de lloc*.)

El món és fenomenal. I tants de molt agressius fenòmens com el món no ens llençava, ofenós, a les ganyes, en romaníem totalment destarotats.

No sabíem què comprendre-hi.

Acabàrem a cals orats. Trucàrem que ens permetessin de fer-hi cap. Ens calia aclarir les idees. Massa emocionals, només desitjàvem un instant més o menys perllongat de pau, on alhora sentiments i visions amainessin i desistissin en llurs bàrbars, molt boigs, embats al nostre desvalgut enteniment.

D'ençà de dalt al balcó, ens digueren si ens noïa que ens demanessin si dúiem gaires calers.

—Us nou gaire, nois?

—Ens nou un ou. No duem pas re. Massa capficats en resoldre tots aquests enrenous existencials per a, de més a més, pencar i guanyar un ral. El fenomen dels calers ens passa sempre per alt, i de llarg, i de lluny, i per ull, evanescent, inaprehensible. Potser ens ajudaríeu a copsar'l.

El capità dels folls l'ataüllàrem aleshores que comonia un parell de sos consellers i, expostulatori, i amb gests

indignats, els implantava certes dures raons.

Els barroers consellers llavors, molt abrivats, ens ostaren aücant, llordament imprecatoris.

Atuïts pels penjaments, cridàrem, ultratjats.

—Òspima! Òspedrera!

Car no trobàvem gens idoni, ans trobàvem molt greu, que se'ns traguessin de sobre amb tanta de brutalitat. En conseqüència ens veièrem constrets a lliurar-nos a certes disbauxes excrementícies. Esdevinguérem còmplices de plaers un cert pèl híspids. Amb aplom laic, desembudellàrem. Els sollàrem i envilírem cascun dels esglaons, inclòs el llindar.

Aleshores correguérem, ans la bòfia no se'ns abalancés com gossada fastigosa. Cal salvar el cos, ens diguérem, si volem que el nostre món romangui. Sense cos, qui l'interpetra? Qui en percep la voluntat? Sos fenòmens esdevenen tots bords, xorcs, buits, xerecs, inexistents. És la nostra voluntat d'entendre'l que li dona cap existència. Avesats a ajudar el proïsme, per innata solidaritat, car al capdavall tots som al món víctimes de la mateixa malastrugança, ens crèiem, ingenus, que d'altres ens ajudarien també de franc.

Hom capeix llavors que hi ha molt de llepafigues qui en trivialitats s'esgarria.

—Els calers? Bah! Cormes que et paralitzen.

Quant als calers i el pencar, és evident, pel que es veu entre els diferents capteniments de la gentada, que això de treballar, a certs individus els deu semblar sagrat. Per a

nosaltres és sagrat de meditar, contemplar els fenòmens que llavors cal pair noümenalment, i així anar fent, i qui dia passa, any empeny, i l'endemà els fenòmens qui sap quin carés no presenten. Fenòmens rai — són gratis, vós — no ens calen calers ni pencar per a admirar o lamentar fenòmens — la natura n'és plena.

Us en recordeu quan ens rabejàvem als sofres de les fonts i aiguaneixos infernals, i, inspirats i animats, empreníem llavors, entre dèdals sembrats amb estranys bolets al·lucinògens, qualsque dels fantàstics viatges subterranis de la màgica salamandra?

Tant se val. La qüestió que els treballadors mai no els criticarem. No pas nosaltres, no. A part que no critiquem de debò mai ningú. Cascú ses dèries i manies.

Ara, és evident que cal aprofitar aqueixa gent treballadora perquè treballin tant com vulguin i que llur treball serveixi per a tothom. Al capdavall, aquell és llur plaer, aquella és llur vocació, la vocació inalienable de pencar i pencar, i de pencar com més, millor.

Com a bons fourieristes, som molt amples de màniga. Només volem la felicitat de cascú. Creiem que tothom, mentre no faci mal a ningú altri, hauria de fer la feina que més ama. Al seu ritme. Si vol treballar fort, endavant. Si treballa amb una certa pausa, ben fet també.

Els qui ens estimem més no fotre re, per tarannà, per obligació del destí que es féu néixer mandrosos, si la feina dels enfeinats ens fa de bo, tothom content. Ells amb llur presumpta generositat, nosaltres amb la nostre generosa acceptació.

Com diu en Xopi, la desesperació davant la buidor crea l'avarícia. L'avarícia és voler més, i més encar. Anar abassegant. Anar arreplegant riqueses.

Exacte. A diferents llivells de la societat, ho veiem pertot, davant la buidor de la vida en general, i la llur personalment, n'hi ha qui creuen que poden omplir-la adquirint objectes. Articles que suposadament són imbuïts de vàlua. Tot plegats, vulgars objectes no menys peribles que cap altre. La vàlua afegida, invent i bajanada. Cap calze de gemmes farcit com cap tovalloleta intercrural usada i llençada a les escombraries.

Enduta per la ventegada de por davant el no re que implacablement ens fueteja, una vida enjòlit i sense objecte, assaja infructuosament de fixar-se arrapada als objectes, els quals, d'una manera fatalment errònia, semblen prou sòlids a llurs pobres esgarriats enteniments.

Parlant d'objectes, creiem per exemple que només els qui volen un llibre per parenceria, per tal de presumir que el posseeixen — o per fatxenderia, perquè és de moda, i volen ésser dels primers de tindre'l — haurien de veure's obligats a pagar-lo.

Els qui ja fem prou favor al llibre d'agafar'l per a llegir'l, és clar que no.

De vegades amuntegàvem els nostres posegosos manuscrits; patracols plens de les nostres rucades que no llegirà mai ningú, i si adés la inutilitat de tant d'escriure'ls ens neguitejava, ara és clar que tant ens fot. Segurament de totes totes (així ens consolem) ja n'hi ha prou i massa, al món, de rucades escrites… I no cal dir, dites, filmades, somiades, pregades, delerades…

No. Tot hi és enraonat al món que volem. Cap de les desenraonades empescades dels qui, pecs, se les empescaren, no hi subsisteixen. Armes, calers, jerarquies, deures, espiritualismes, gams, crueltats — tot descartat.

Perxò, quan el rebuig envers nosaltres ens sembla universal, tan sovint no triem, molt assenyadament, d'aixoplugar'ns a l'oasi.

L'oasi noümenal del somni on el món és perfectible — on som els qui l'ordenem, alhora amb la suavitat i la severitat calgudes, perquè tot hi sigui com la justícia no vol. És a dir, equitatiu, sense favoritismes, altres que els allerats per l'atzarós destí.

Durant un curs (no duràrem pas pus) fotérem de professors de filosofies per a nenetes de collegi de monges. Per a fer'ls entendre sumàriament els conceptes buits de l'immanent i el seu contrari el manent, és clar, ens abaixàrem pantalons i calçotets i ens traguérem els vits.

«El vit és manent (diguérem), sempre és a lloc, per ell mateix.

«Allò que en fem (i allò que li fem) (i allò que ell sol no es fa, com ara trempar per cap raó ni una, com ara mateix podeu veure) és immanent, ço és, dura el que dura, no es manté per natura, com a entitat establerta. És efímer, ventís, transitori.

«Un altra cosa que algú molt datpelcul s'empescà que s'hi contradiria (al concepte d'immanent) (en lloc del que n'hem dit, doncs, manent) fóra el transcendent.

«Tret que transcendent no hi ha re. Hom en diu

transcendent a tota ruminació inútil i supèrflua de vaca, o, en aquest cas, de pseudofilosop molt carallot. I au.»

De vegades, molt rarament, oblidàvem que no érem sinó no ningú, i ens alçuràvem per ximpleries. De vegades trobàvem coincidències i tot! Com si ens havíem tornats tot d'una boigs.

Llavors providencialment sentíem (o recordàvem sentir) al cel retrúnyer els daus. Els daus són els daus, i les coincidències per força no re de cap altre món. I ens apaivagàvem, i res al cos ja no ens feia mal.

Si mai anàvem prou tips (quasi mai), ens adonàvem al ball per necessitat de moure'ns. Altrament, ens bellugàvem pel plaer de bellugar'ns només.

Quan tronava i llampegava, ens fèiem mínims. Esdeveníem de la mida de les mosques enxampades per l'amantent teranyina del nostre empetitiment. O, si era prou a les envistes, bo i rodolant com la piloteta de caca del benastruc escarabat merder, ens enfonyàvem de bell nou al cau.

El cau era el reialme oblic on, en les pregoneses del son, l'emperaire oníric s'empescava a tota tesa enigmes esporàdics per a tindre'ns la parròquia ben entretinguda.

De vegades, llobaters esgarriats, la vesprada se'ns presentava d'allò pus deplorablement.

Misteris de l'eugenisme, d'on ens sortia davant tant de gamarús en ramat llanut? Xaronament, amb quina reciprocitat no es felicitaven, bo i belant, d'ésser al món tan divinalment escollits!

Colla d’epistemòlegs, l’ampul·lositat dels quals sempre forneix segments d’una carrinclona comicitat incomparable. Les estupiditats que diuen, pobres molt il·lustres il·lustrats, curulls de molt reputada buida xerrameca. Tot allò... Què altre que fal·lacioses apofènies sense cap ni peus, i eufemismes que no amagaven, com sempre, sinó fems.

Com molt de garlar nou, i molt de pruir cou, ens trontollaven les orelles a caire de catàstrofe, ens les gratàvem com qui vol encendre cap foguera, i, esdevinguts hienes neguitoses, com tòtems cremats, ens esmunyíem com un fumet, portes del molestós simposi enllà ben lluny.

De la llangor de l’ambient tancat i resclosit, amb les pàl·lides idees de nauseabunda iteració, amb sorites sens fi ni gens fines, ans feixugues com la llosa del cementiri que tapa la carronya perquè no se n’escapoleixi la irrespirable fetor, finalment fora, pregonament bleixàvem, com ara alliberats de cap molt llefiscosa càrrega.

No serveixen pas les nostres primetes, primfiladetes i esllaguidetes ànimes per a suportar, dels crítics i els teòrics, i els erudits i els hermeneutes, i els torsimanys i les rècues d’escolàstics ximplets del mateix ram, les ponderoses imbecil·litats d’allò que voldria, segons ells, xafallosos papissots, dir re, qualsevol cosa, com si no fóssim capaços nosaltres mateixos de capir allò que cal.

Cap explicació no ens convé i ens hi és de massa. Ja ho hem entès tot d’ençà del començament. Tota explicació, trobàvem, no és sinó l’excusa de cap cagada comesa adés pel bast adust exegeta qui tracta d’esquitllar-se'n, i no sap pas com sinó explicant-se molt ensopidorament. O no és sinó dilatadament estès llençol, o millor apedaçada mortalla, que tapa una vasta ignorància inconfessada.

Pila de falòrnies, doncs, les llurs, per a aclarir (és a dir, enllordar) allò que ja és prou clar.

Els daus són els daus. I els sentirem fins que no els sentirem.

Som on som, i hi serem fins que no hi serem.

I au.

Tornàrem als nostres llops, ells sí que sabien de què collons no anava tot.

):::(

(*La dalla i la rella*.)

Merdosa terra, vós. Primer ens colpeix la dalla de la mort, i tot seguit la rella del temps torna en no re tota petja (per negligble que fos) que fórem prou pecs de voler fotre-hi.

):::(

(*Vacances promeses*.)

Soc el moribund qui troba l'agonia força més dolça que no la lluita quotidiana per a sobreviure.

A la fi sense delusions d'una puta vegada, sense doncs tanta de la repetitiva monotonia de l'un dia rere l'altre...

Ara, a les portes de la mort, cada dia és posobra, cada dia anuncia un imminent endemà d'interminables vacances.

Vacances!

Valences eternes, infinites.

Som-hi!

(*Hem romasos moribunds d'ençà del mal jorn on ens nasqueren*.)

Havíem sortit al jardí i enmig la tempestuosa nit hi rumiàvem.

En el més llarg dels casos, ens degenerem pausadament fins a la mort, i el retorn al no re. Així vivim, per molt que fotéssim veure que ens escarrassem a fer (a fer què?) (quelcom o altre) (tant hi fot).

Ningú no s'escapoleix del desastre final i total que l'espera. No hi ha humà qui no sigui desheretat de tota mena de futur.

En Polícrates mateix t'ho prova. És aquell rei molt poderós d'allà baix, el qual son anell llençava a l'oceà, i tanmateix, tantost empassat per cap peix, i més tard pescat per cap pescador, el pescador, molt decent, pobrissó, li tornava l'anell. El rei Polícrates volia esquitllar's del seu fat, sabent, és clar, que tots els déus sense excepció són monstres envejosos i malignes, i així, per exemple, quan ets massa feliç, et condemem, i van torturant delectablement tot ço del teu, i quan ets massa ric, t'empobreixen tràgicament, i per això aquell pollí d'en Polí fotia allò de fotre a mar aquell anell únic seu, tan valuós. I és clar que la ximpleta gesta no li servia de re. Fotéssim allò que fotéssim, tots serem morts covardament pels déus assassins.

Som ateus, és a dir, no patim de cap de les bogeries més boges dels desgraciats religiosos, com ara el cretinisme que els fot creure en pueril falòrnies, o la idolatria que els diu de creure que xarons ninots pintats detenen estranys màgics poders, o l'erotomania mateixa, que els fot pensar, pobres crèduls 'creients' que són fills molt amats d'un déu omnipotent.

No ens veiem pas naltres com a especials ni superiors, i encar menys 'escollits personalment' per qui sap quina grotesca mena de déu molt merdós — és a dir, vós, no ens veiem pas mai transformats en autèntics i molt mereixedors cagallons, cagats per un déu (o deessa) d'allò més collonut ni fabulós.

Cap de les estúpides bestieses dels qui prediquen els ucasos datspelcul dels infectes religiosos no ens enganyen molla.

Hauríem d'ésser els pitjors i més grotescs titelles, amb un cervell fet de drap brut, per a jaquir-nos enverinar per cap ni una de llurs repel·lents vomituricions.

No essent gens supersticiosos, doncs, nosaltres no llencem cap anell ni pedra lluent. Llencem, això sí, de trast en trast, el fel pels nostre vits monumentals. Ja és prou sacrifici.

La nostra ofrena als déus. Excrecions i secrecions. Molta merda per a ells, i bon profit.

Vivint a la carossa/ d'un roure moribund/
Romanc meditabund/ cargolant-m'hi la trossa./

Soc un guru taujà/ de pobletana fama/
De cops em grat la cama/ de cops al nas un gra./

No podem anar enlloc. Ací romanem. Ací morirem. Un cantó de gàbia és si fa no fa tan bé com un altre. I de moure'ns, de què ens serviria? No assajarem pas de fugir, entomarem ço que ens caigui, i au. Tal dia fotrà un any. O no, no fotrà un any ni re, perquè serem al clot.

Llavors, disgustats, tornàvem al serrall del sobirà.

Dones nues a betzef. Les millors del reialme, i dels reialmes conquerits i vassalls, i àdhuc (per rapte, crec) dels reialmes enemics i llunyans.

Del serrall del sobirà, naltres en som, no pas cap dels eunucs, ans els botxins molt carallots, sense emocions ni sentiments, pecs de mena, retardats, pretenent haver també un cervell d'infant, de dos anys i tres mesets. Ara, això també, crescudet, el minyó. Gegantí, un polifem.

Perfectament assistits per un cos idoni per a la tasca.

Fastigosament lleigs. Les imatges que se'n desprenen són les d'uns matalots totalment imbècils. I és clar que al món no hi ha millor disfressa que la de l'imbècil. (De fet, tothom qui mai no ha descobert que només anàvem larvats d'imbècil, i que, d'imbècils, gens, ho pagaven directament amb llur vida d'imbècil.)

Tant se val. L'endemà, enllà les finestres, al jardí paradisíac, aquest matí hi xiulaven busquerets, i panteres hi roncaven. Estrany optimisme. Hi ha jorns per a tot.

On romaníem? Ah, sí. Amb sagacitat empíria, efectivament, ens hem fets passar tota la vida per negats d'idees. Colossos estúpids com ells sols. I lleigs i malfotuts i fastigosos i quimeruts. Grotesques hòrrides aberracions, i miòpiques d'afegitó. Sort que amb unes tarotes destarotadament considerables, els nassos nassuts (uns nassos de melolòntids) ens guien pertot.

Tants de tovets i durets cicloides representats per mamelles i natges, hom s'hi mareja com si anés damunt de tota una bogeria de rodes que van i venen alhora. Delicats i delitosos cicloides pertot arreu, i a pèrdua d'horitzó. Les dones són com mobles, quietes i dòcils (histèricament, de lluny en lluny, molt passatgerament, agres i esgarrifades), i sempre empastifades amb llefiscosos greixums i cremes, i hennes i attars que fan tossir.

Pel que fa a naltres, som els homenots qui malviuen al soterrani. Som uns malparits de mena. Som uns destorbs qui tothom torben. Noem totdeu, sobretot els qui ens diguin els superiors de noure. Sempre obedients a fer tot el mal que calgui, i més.

Que cal toldre els ous d'algú? Res de més fàcil. O escanyar

cap odalisca infidel (ni que només sigui de pensament)? Com si fos un pollastre, un conill. Tant ens fot. Cosa feta, i au.

Saben totes les dones nues com en som, de dolents i xerecs, i tanmateix totes ens cerquen. És clar, amb unes cebes tan sensacionals com les nostres! Com els gruen les pipetes, pobres putarrones!

Pobres truges qui es rebolquen bocaterroses per la soll que és el serrall! Pobres aprenents de sangoneres qui no es casaran mai i, frustrades, al·lucinen amb els nostres vits il·lusoris!

Llurs pipetes — les úvules de llurs fufes, o vulves — els esquers qui els pengen prop les bocasses dels peixots mai sadolls que són llurs conys — com els pruen, com delegen i es deleixen i es migren per quelcom de poderós que els fregui i refregui amb ardor i cruditat.

Car els nostres caralls i escrots, i, diguem-ne el del sobirà qui hauria de cardar-se-les segons la constitució — ep, nois, cap comparació!

Les nostres maneres de cardar, bàrbares, i les d'ell, maleït efeminat, com si se les cardava un mosquit. Qui aniria a comparar? Com del jorn a la nit. El Sol i la lluna. El colós monstruosament i patèticament itifàl·lic, i el minúscul monument estàtic del nan emasculat.

Mai no fem ni cundescs ni miraments, anem al gra. Som els farfants qui les ensorra, mòrbids, trumàtics i decadents, perverses deesses, i, en acabat d'aitals exorbitants atrocitats, les jaquim, tendenciosos dramaturgs, que, perdudes en pregones dolces narcosis, es llepin d'esme les horroroses

necròtiques nafres. Gosses nauseabundes esgarriades en el somni.

Himnosi que els dura fins l'exquisida fi. Ningú no es mor més feliç que en acabat que ens la cardem ben cardada.

La nostra presència miraculosa sedueix les més ruminants i tot. Les més abismades en amargors. Les pitjor tractades pels anys. Tant se val visquin encar a la primera dècada de llur existència, com si ja som vuitantena amunt. El fel que destil·lem amb nostra acostumada brutalitat les duu a esgarrifosos orgasmes que seran el punt més alt de llur vida sexual. Mai més no trobaran (si sobreviuen) en ningú altre sinó enuig passatger. Aquesta és una maledicció que ens plau un ou d'anar repartint a l'urbs i a l'orbe — tothom hi rep. I els fills qui en surten, espantalls mal apedaçats, carn de canó per a les bagatel·les bèl·liques del nostre amat sobirà.

De monstres, ens en surten de tota mena, tràgics, inharmònics, de vegades, pitjor, inventors d'astrolabis i de màquines i motors que tot ho emmerden. I estranyes lluminàries, o potser volem dir, llumeneres. Com ara aquell babuí qui escriu, en Thot. Ha escrita una novella tetralogia sobre l'embranzida dels bípedes qui els duu, forassenyats, a durar i durar. Durar com baldufes d'antracita massa fortament impel·lides. Ultrapassen el cercle de la vida que els pertocaria, i són al món, ço ens par, com ara tiferosa xarnecada, com ara horda emprenyadora a mort, estossegosament mefítica i vituperativa, fent-ho malbé tot amb llurs incessants fums i sorollades.

Ahir, tornant d'una execució en massa, distrets, fotent un cop d'ull devers la paia qui bellugava tant el cul, ens vam fotre una santíssima trompada a la traquita del corredor que

duia al llindar del nostre soterrani fosc.

Ens aixecàvem amb uns vults tots esgarrapats i sagnosos. N'hi ha qui, pretensiosos, es fan guardar la porta per un parell de lleons, nosaltres, com a bons humils no ningús, amb un parell de mastins ja en tenim prou i massa. Ens llepaven els visatges. Són molt goluts de sang. Sempre excel·leixen en les llepades. No els fan fàstic cap de les nostres secrecions. Són com les concubines. Gens no temem d'infectar-se'n mica.

Ens deia adés el metge Merdaluc quan l'anàvem a consultar, que el nostre mal lleig s'havia empitjorat, i que ens moríem, ens moríem ineluctablement.

Li dèiem: —La gran novetat! Ens estem morint ran l'hora mateixa on no ens varen néixer; sí ves, noi, què hi fotrem.

—Però és que ara, morir-te, és imminent.

—Tant com sempre, minyó, tant com sempre; un metge és el primer qui ho hauria de saber; tothom es mor tothora d'una carallotada o altra; viure i morir, pràcticament és el mateix; ésser viu o mort, és intercanviable; sobretot vist de lluny; i tot és lluny, lluny de l'ara mateix; i l'ara mateix mateix és de sobte lluny, lluny de l'ara mateix de no fa re; tan lluny com l'ara mateix de fa milions i milions d'inútils mil·lennis.

—Cal aprofitar, doncs, l'ara mateix, oi?

—Re, no aprofites re. M'he mort i t'has mort amb cada «ara mateix» que es moria precipitadament perquè, de la seua merda i cendra i polseguera, no en nasqués un altre — un altre «ara mateix» que se'ns moria immediatament amb jo i tu dins. Nosaltres, tots plegats.

—Se us haurà acabat d'estuprar tripes tèbies. Tantes d'odalisques mortes de cony esbotzat per culpa vostra! Tothom ho sap. I us pensàveu que ens enganyàveu. Només les dones no ho saben. Les dones no saben mai re. Les religions d'arreu i de sempre han triomfat completament. Han volgudes sempre que les dones no fossin sinó un cony en actiu, i a córrer.

—Atura. Si sabíeu que tot és façana de part nostra, sou doncs tu, i el sobirà (i qui més has dit?), còmplices. Còmplices virulents i maleïts dels nostres crims.

—Us en penediríeu?

—Quina culpa hauríem de pretendre d'acceptar quan és així com ens varen néixer? És així com ens féu la natura. La traïdora natura ens ha donada aquesta natura. Una natura feta d'un cos esborronadorament lleig, i una voluntat esglaiadorament malvada. Si algú ha de voler cap culpa, és ella. Ens féu així — un altre artefacte demoníac. Ecfràsticament indescriptible, de tan barroer ni malparit, i alhora rebutjant tota mena de culpabilitat. I no millorarem pas. A mesura que la mort s'atansa inexorable, l'angoixa privada s'endenya i endanya. Eixams, esbarts, escamots, d'excursius i incursius melolòntids, atlètics i sedosos com abjectes messies, cada nit els veiem fer irremeiable niu dins els nostres cranis on ens van rostant els cervells. Tothom sap que la teua especialitat no és pas l'oneirologia; probablement, ignorant que ets, ni hi creus, en els somnis. Tret que em creia, i encar ho crec, que els insectes interiors qui tot ho rosten no eren sinó anuncis… Pròdroms de guerra, pedretes negres que recursives treu inexorablement el condemnat. I que el condemnat era la humanitat. I ara ens dius que el condemnat som també nosaltres, el nostres

cossos tots podrits part dedintre.

—Al vostre darrer llit, a l'hospital, patireu les mil i una. D'això en podeu estar segurs.

—Creu-t'ho. No ens hi enxampareu pas, tots vosaltres, iatrogènics i nosocomials torturadors de cossos indefensos — monges, infermeres, metges — colla d'assassins qui us complaeu a burxar on més mal no fot.

—Ja en parlarem. Ja us ho trobareu.

—Potser saltaran abans les vèrtebres esbojarrades de l'hospital bombardejat. Els geperuts en sabem un feix, un niu. L'espinada de ferro de l'edifici feta fideus massa cuits. Tots els flagells — les pestes, els còleres — seran alliberats i volaran novament devers el cel, fets angelets. I aquest miracle serà mercès a la bondat dels bombarders qui us bombardegin. I com ara et diem que et bombin, direm, amb la feta, sarcàstics, satisfets, molt nics i inics i enemics, que els bombin, que bombin tothom.

—Us moriu vomitant fel.

—No re més dolç.

—Ja us fareu fotre.

—No pas més que tu.

Els eunucs Bababaluc i Habacuc ens fan ensems reverència, amb capcinada palesament acollonida. Tots els eunucs són cucs repugnants — larves fartes, grasses, balbes, glabres, pudint i ruflant, i qui ens caldrà trepitjar aviat, tard o d'hora,

a cascú la seua hora. Hom els enxampa sovint fent patotes amb les obnòxies nícies ignares concubines de l'harem. O fiquen tota llur inútil fútil catexi a empipar les paies casolanes, per molt putarres desraonades que pla no siguin totes plegades. Per aquells torts, hom els deixuplina a lloc mateix. Hom els fa tornar tots els favors ni penyores que guanyaven a les bledes. Els fem que es facin perdonar per les babus marfantes — qui tantes de vegades prou no hem fetes malbé, cardant-nos-les tanmateix molt a tesa, estesament.

Llurs hipòcrites saluts ens fan pujar i davallar tremolins d'odi a unes espinades que se'ns disgreguen. Els fels que els espòndils en segreguen surten deteriorats, quallats, com ara si llurs baves, com cards colers, s'hi immiscien. Fills del benguistanó, tots i cadascun dels servents del palau, els de més dels quals hem tingut el plaer d'haver castrats personalment. Fórem llurs gracioses llevadores, com qui diu. I a l'imaginari llur, els devem ésser els íncubs calamitosos, amb tarotes d'infern i cors d'angelet, qui els entrevenen, gomosos, els tèrbols malsons. Segur que no en deu haver cap ni un qui no ens vulgui, conscientment o inconscient, la pell.

El cel és ceruli i sota el roure hom es poleix un bou rostit. Al lluny, gavines esgaripen.

Tot d'una percebíem una remor i la nostra assumpció o sospita es veia acreditada al cap de poc. Eren els pigmeus de la guàrdia externa fent llurs habituals circuits. Potser avui no sucumbirem a la temptació. Sovint n'estossem un munt alhora. Un cop cadàvers, els capicuegem, mutus, entrellaçadament, o els col·loquem, artístics, formant castells o tapissos, a tall d'astoradores inversemblants quimeres.

Pretenem que fem, molt ensopits, la migdiada. I per espiell estret, entre palpebres quasi closes, els guipem com, tantost no ens albiren, bo i cagant-se, es fonen.

Llavors, s'escola en el son estireganyat la tarda, on grallen les cornelles, i arriba el vespre amb el garranyics de les cigales.

Amb quina hebetud ni amb quina mandra, adolorits per dèries i xacres diverses, no carranquegem ara per l'aire tèrbol de l'espessa llampegosa nit. Ens fa por que mai no arribarem del tot al castell on rau, enganyós, l'harem.

Horitzons tot al voltant de siluetes de sínies que rodolen sense esme ni finor. Llurs catric-catracs les declaren malaltes i rovellades, mòrbides com les concubines cenobites clafertes de pastissos de sucre i greix, desemparades princesetes òrfenes, a les quals cap blasme ni un no els hauria nogensmenys de recaure ni advenir, condemnades sense cap culpa d'ençà la naixença — món acadèmicament monstruós, i infinitament i atroçment injust, pobrissones — arribades, per camins sempre baraters, a la darrera dissolució d'ésser femella — ço és, ésser un cony personificat, un cony contínuament malmès, durament torturat i corromput pels malignes moribunds — i les nostres mateixes deixebles, ai, infectades de més a més pels fels podrits de les horroroses aberracions gegantines qui som, i de qui el fat és, tanmateix, gairebé tan lamentable com el llur.

Temptats ara per l'abís fosc, sens fi, que se'ns obr a cada pas, ens ficàvem per primer cop a la vida a plorar, i era com ara si les llàgrimes eren erupcions de laves que volguessin esberlar la terra en mil bocins.

Ens hem llençats a terra, i hem esdevingut els cucs. Els cucs infectes, rostat part dedins pels altres hordes de cucs més diminuts. El castell on no tornarem del tot mai més, se'ns allunyava part dels nostres culs desastrosament llords.

):::(

(*Tots tornàvem, per un instant de malson, al castell*.)

Tots tornàvem al castell, conqueridors, a cardar'ns i recardar'ns la filla del castellà, car aquell qui reeixís a fer-li un fill n'esdevenia el propietari. Propietari del castell, no fotéssim. La filla que se la confitessin, és clar.

Paradoxalment, tots nosaltres, pallussos i plebeus, somiem en els obscens privilegis de la reialesa, encar que sigui rònega i provinciana com aquesta.

Cada nit, a vastes seqüències oníriques ens immergim, on íncubs ens mormolen a l'orella interna les bondats de les opulències feudals, amb les sales immenses, cavernoses, buides, on amples utòpiques comunitats de vassalls llepaculs, en una apoteosi contínua de menyspreables batracis qui t'adoren, només hi són perquè els fustiguis a pler, tant com ton delit t'ho demani.

En fi, no pas que la meuca sigui cap mena de deessa; lletjota i probablement baciva, eixorca, així que… Cap dels assidus somiadors no farà a la fi sinó porreta.

De què ens haurà servida un vida despesa, balafiada, en demanar dons al déu Mosca, l'únic déu de debò, el qual, com tothom sap, és de fet una mosca — això també, molt crescudota i potent, abraçant, hermètica, el firmament sencer?

El déu (o deessa, tant se val) Mosca, com el seu fill i alter-ego, la Mort, amb la seua trompa de mosca, com qui xucla crustacis, xucla la vida de tothom. No s'hi val a badar.

[Entre els coneguts i molt reverits Diàlegs dels Déus de totes les sapastres religions empescades pels curts de gambals, se'n troben, patètiques, entre déu-lo-pare i subdéu-lo-fill.

Diu el fill (la Mort) a sa mare (la Mosca), «Mama, xuclí'n el suc vital, de tothom, i ara qui roman? Em diguéreu, mare, recordeu, *Xucla'n l'essència, xucla'n la saba, xucla'ls les substàncies sense estalviar-te'n cap*. I doncs, xuclí pertot com un desesperat. De tot ésser vivent, xuclí'n adeleradament el moll, i el resultat és desolador. Tothom eixut. Em veig reduït a xuclar'm la tita. I què en trec? Una esperma, una llet de peix, d'un tast no gens com cal.»]

Que el nostre déu sigui una mosca és d'allò més natural. Déu no pot ésser sinó mosca. Son fill fet carronya, la Mort, és essencial perquè tot no rutlli com ha de rutllar.

I si nosaltres no en som (de mosques), és segurament per qualque pacte o pecat. Pacte que signàrem sense saber-ho, o pecat que cometérem abans de mai haver estats nats. Car és evident que volgueren les claus i els daus de l'atzar que nasquéssim, en lloc de no néixer pas, i oimés que nasquéssim home, i no pas mosquit, o colobra, o vaca, o cocodril, o balena, o microbi...

Cap mèrit el nostre. Homes.

I en acabat què? Som al circ del món i hi hem de fotre el nostre paperet. Per a tornar segurament entre els no nats a un nou barreig eixordador de daus i claus.

Res a l'ara no vol pas dir re. Gaudim-ne, companys, si en som capacets. Som-hi doncs, ensems! Tots als born, i esmoléssim-hi les llances, i peixéssim-hi i estrijoléssim-hi amb prou cura els cavallots.

Car ara s'atansa, compulsiu, el pinyol de la batalla.

I qui la perdi que es foti. Tots serem com l'heroica mosca na Tieta, qui enxampada per una pota per la teranyina inexorable d'una aranya monstruosa es menjà la cama dreta per a alliberar-se'n. Del naufraig general, només ens n'allunyarem els qui, amb ferramenta de cirurgià, haurem queixalades i jaquides enrere parts del nostre molt embasardit orgull.

Voltors més tard, amb certes ressemblances familiars a les mosques heroiques qui no fórem, seran per les forces ciclòniques del fantasmagòric cosmos tramesos a netejar la lliça on no s'esqueia l'unànime autofàgia.

I ens haurem tornats vellets i repapiejarem prou de valent, i ens n'adonarem massa tard que les rucades qui escriguérem quan érem jovenets sovint eren si fa no fot idèntiques a les rucades que escrivíem suara mateix, bo i rabejant-nos en el repapieig. I, havent això mateix reconegut, què en concloguérem? No pas gens irracionalment, en concloíem que, en realitat, havíem nascuts ja, no solament granats — puretes i claupassats, vellarres i antigueres, xarucs i

carcassos, i bubaniesos i maruans i moribunds…

Així, arribats a provectes lligamosques i sabata-pixaires, ens trobàvem que havíem despesa pràcticament la totalitat de la benzina que ens nodria els cervells. Ara on o amb què despeníem el poc suquet que ens romania? Ah sí, paràvem molt de compte a no descomptar’ns i a no oblidar les pinces per a rembre els segells de les antigues missives que cremàvem abans la partença…, abans no fotéssim el camp…, vers el bagueny etern del mai no tornar-hi.

I doncs, segons ens paria, en aquella quaix exhaurida, escurada i rostada vida, havent complit si fa no fa prou com calia, ens somiàrem encar mereixent el repòs degut, ara enduts pel corrent impetuós del riu Escamandre (al qual el nostre magí prou pretengué d’enfonsar-s’hi ans de negar-s’hi cada dia mentre no fórem si fa no fot vius), i del qual ara mateix no n’eixiríem fins que no fóssim arribats a les vores del llegendari prat d’asfòdels, on, jaguts, no hi bleixaríem, havent-ho tot oblidat… beatament… molt alleujats.

Lluny de paludismes i filibusters, cap de les enjondre ubiques malalties ni botiflers ja no ens ateny.

Prat gerd, exuberant i ambrosíac del dolç oblit, entre els diferents vianants de totes les races i espècies qui hi transitaven, meteòrics, els ànecs anecdòtics ens feien somriure com beneits.

Oques i ànecs, vós… Qui hagués sabut disfressar-se’n, o millor metamorfosar-se’n!

I llavors, ai, ens n’adonem. Pels solells s’aixequen, com esfereïts pèls hirsuts, les carrinclones hordes.

Pels fantàstics torts adés soferts, i covant doncs greuges molt i molt grossos contra els contrincants (els nauseabunds invasors, els quals tractaven de bords, de babaus, de titelles, d'espantalls i d'asos molt ases), efectivament, arreu les solanes, escamots de gnoms asmàtics, amorfs i aücant ucasos, avençaven, galopant, cama ací, cama allà, a les gropes d'uns gossos tan grotescs i rovellats i enrogallats com ells.

Colcaven desmarxats devers els gèlids obacs infernals, on, alternativament replegant i desplegant les fictes ganyes, sanglotant amb esglais repetits, com fan certs huracans, o rient a roncs, com les simpàtiques hienes, romanien, sots escafandre, les sargantanes i les salamandres, veres nimfes de les sanitoses fonts.

Allò ens duia potser a l'esment que adés, també als nostres somiats jardins (que molt modestament volíem que estrafessin una miqueta el fabulós prat dels asfòdels), els vòmits de certes molt ben dotades estàtues de marbre trobàrem que belleu poguessin guarir de soca-rel certes de les pitjors malures.

Car cascú a la vida no frueix sinó d'una salut sempre ajornada. O d'un peristaltisme a capicues, que tan aviat enfila cap avall com cap amunt. I les medecines dels galens oficials i d'altres metzines lleixades a les lleixes, què són sinó baules d'un trist encadenament? Una dependència esclavitzant a remeis sempre massa cars i majorment inútils, i, ai, força de cops àdhuc letalment nocius?

Esfinxs o mòmies naltres així mateix, la paràlisi ens colgava en la foscor vaginal de la immobilitat. I els nostres ulls de foc sempre fitant la mateixa ombra qui no es mou. Simètrics com la partera, vull dir, la pantera, a poc a poc, tanmateix,

sentim que l'estàtua qui som es vagi estimbant, de molt amunt a molt aval, fent 'catacrec' 'catacrec' 'catacrec', a cada penyal que sobresurt de la nostra davallada al trenquis total.

Havent perdut, amb l'edat, l'avantatge del jovent (i l'avantatge del jovent és que pot cardar molt més freqüentment i sense cap mena de culpabilitat), i sabent que hi ha un pilot de maneres... que hi ha tota mena de faisons d'enraonar, de guipar, d'entendre i raonar, el castell, vist de prop, se'ns havia tornat un molt fastigós i pudent pastís passat on ens hauríem envescats (i empescats com peix a l'ham, sense haver ni tastat l'esquer) i què més hi hauríem parit, altre que esperar-hi amb candeletes i neguits mortals la invasió dels invasors qui ens envairien per a degollar'ns, com tan sovint (molt malauradament cada vegada!) no ens ha succeït?

L'exèrcit ja el teníem damunt. Els covards fastigosos repugnants inquisidors de merda, pares de tots els bòfies, i tots els tronats armats amb ànima de bòfia i de croat, qui, com tothom sap, exerceixen d'excels conqueridors, això quan són afrontats al peix fora de l'aigua, o a l'adip difunt — i no cal dir, davant l'infant desarmat.

Com ens hauríem volguts llavors vers acròcrates, de cap ben alt, i amb el coll ben estrebat! I bons heròstrats, decidits i ficant-nos encontinent a la tasca; per tots els mitjans, enderrocant, doncs, les corralines on mai es reunissin els malèfics i perversos supersticiosos, abusius il·lusos qui al món només hi fotrien mefítica i deletèria nosa.

Amb plors, i vociferant sobre son infortuni i ses fèrries sospites que només a una nul·litat com ell totes aquelles vulcanitzacions i humiliacions li podien caure damunt,

Bombolles mòrbides supuren espontàniament d'un folc d'andrògins, molt pulcres, prohoms. Són els aprofitats paquiderms qui es deixondeixen del son de la pau improductiva i, arribada la benaurada tan gruada guerra, obren les butxaques com ara sacs sense fons per a tractar tanmateix d'omplir'ls amb els esplets ni profits que els pertoquen per les gràcies dels déus.

Els monstruosos invasors i llur molt religiosa devoció a la destrucció. Llur fal·lera sobretot per a fer malbé oasis.
La tendror oceànica del nostre estany, violada, enverinada, bruta i encesa... morta.

De llurs inhospitalàries sabanes, golafres i sense dubtes, espontanis ens envaïren, arravatats, bo i esfondrant-ho tot i creant desori i escàndol. Metòdics, munits amb les eines més salvatges, escandallen àdhuc els subterranis i ens desarrelen i ens esguerren, i ens sobreeixim en el més insolent dels naufraigs.

Superficials, fets mesells pel xoc anímic, els fotem la més oprobiosa gara-gara, i amb unció ens els mostrem del tot agraïts per les estúpides creences que ara ens injectaven. Esdevinguts perfectes vassalls capats i altrament mutilats, ens ajupim tot plans a llur davant i n'acabem, no cal dir, totalment contusionats. Ja no sabem ni on tenim (ni si en tenim cap) el cap.

I d'ací el quest on, còmics de circ, no es veu que ens volen per a la comèdia. Rialles sentim al rerefons, però potser ens creiem que són les veus dels déus.

Cascú de naltres esdevingut un altre Aladí de la cigaleta màgica, del llum collonut, la llàntia del broc ben tes...

I havent abandonats i jaquits d'empertostemps enrere (segurament morts i sebollits en fosses anònimes), cascú sos mil-i-u fills, car prou som ara mateix implicats, per ordre dels incessantment garlaires emperaires, en la conquesta de la princesa.

Com ficar-s'hi, en la contalla? I si iniciéssim la cosa amb qualque fabulesc atans a la sinopsi?

Som-hi.

La impenetrabilitat al serrall del soldà fou violada quan el fals eunuc (en realitat, un ranegoll qualsevol, és a dir, qualcú amb els criptocollons perennement per corbata) començà la feina. Llavors, d'espetec, les més de tres centes odalisques del serrall esdevingueren prenys.

Davant sos fills, així com queien al món, el fructífer eunuc no pas que en fotés jamai gens de cas, això afavoria la impressió general que tots eren fills del tanmateix ben xorc soldà.

A part d'adscriure tota la descendència al faraó, les cròniques (com sempre, triats pomets de desvergonyides guatlles) només esmenten d'altra banda els fills, car les filles què són? A tot estrebar, allò millor que poden esdevenir és carn de serrall, com les paridores odalisques del nostre garneu eunuc.

Cosa curiosa amb els fills, però. Cada criançó mascle eixia del forat estranyament anorc. Allò devia haver fet sospitar quelcom de no pas gens com cal entre qualcuns dels cronicaires, tret que prou se n'estigueren en acabat d'esbombar-ho. No fos cas, tu.

Els metges de la cort, d'altra banda, asseguraren que allò no era re, que els ous prou davallarien així com els minyons arribessin a l'adolescència. Miracle que mai no presenciaria el vell soldà. Per vell, és clar. Car es moria abans.

I ara anirem al conte.

El protagonista, n'Aladí Capdepera, s'escau que sí, que l'havien nat aparentment anorc, i, de mainatge cap endavant, tothom se li'n fotia i se li n'havia fotut. I aleshores què? Re. Això.

Per comptes d'haver-se endut una cervesa i un entrepà, i en lloc d'anar a estudi de musica, com feia sovint, n'Aladinet, aquell matí d'agost, segut al peu d'una olivera, a una branca ben escollida de la qual es volia penjar, perquè aquell dia es volia suïcidar de debò, s'havia enduts només la cervesa i un flascó secret que no feia gaire s'havia ensopegat davallant a un pou eixut on, llençat per ves a saber qui, relluïa un migdia impactat pels raigs del Solell.

Tot solet i abandonat, n'Aladinet, esguardava, segons acostumava, lla lluny, el pastor sempre soliu, meditatiu, i n'admirava l'estrènua captinença (allò de púguer ésser alhora egregi i enmig del 'grex', ço és, alhora amb el ramat i lluny de l'ofenosa plebs...), i li n'enyorava la feina, tret que com podria acomplir-la, car el pastor el sabia home, és a dir, capaç d'afirmar-se com a mascle...

Ep, i ben mirat al capdavall ni allò li feia gràcia, de fer de pastor, car qui volia afegir-s'hi l'insult de l'examen per on el feia passar qui el llogava? A ell, a un paiet amb la bona bossa sempre buida, sense ouets ni pensaments? Li dirien, a un cagat així vols que li confiem el ramat? Amb quins collons afrontaries el llop, la pantera, la hiena, el bandit, els vàndals

afamegats del desert, les inevitables hordes invasores, la lleona mateixa...?

Ací cal dir que el minyó feia sovint continent d’anar-se’n tot dret, per pròpia mà, a l’altre barri, però al capdarrer no se n’hi anava mai. Tornava tot pansit a cals pares, i el tenien per un deprimit qui no serviria mai per a re, i més valia potser vendre’l, ben a bon preu, al mercat d’esclaus. Car com podria altrament expiar l’immens tort d’haver sortit irònicament i cruelment anorc de l’ou?

Crim i càstig. Adients. I tant, no fotem.

Aquest matí, ja grandet, més de tretze anys, doncs, havent pres el flascó que contenia certes pólvores medicinals, altrament apellades mata-rates, per seguretat, cas que la corda amb el nus no fes prou bona feina, n’Aladí, ficant-se gola avall les pólvores amb la cervesa, patia una metamorfosi de caldeu. Trempava. El vitet, com ara picat per una vespa, o mossegat per cap serp, se li feia grosset i li pruïa de valent, i ell se’l gratava i sacsava. I el vitet li va créixer encar pus, i, al cap de poca estoneta, el petit trau al bec o broc del seu cuquet se li il·luminà al Solell amb unes espurnejants gotetes apegalosetes!

I si allò fos la lleterada de la qual tant es vantaven davant seu, bo i remenant-se els ous i fent volar coloms, els companys d’estudi, segons ells mateixos, tan ben dotats...?

Havia llegits a escola alguns contes de les Mil i Una Nits, i tornà a cals pares, i es ficà d’amagat a la cuina, i es tornà a sacsar la màgica titoleta i a la paella hi va llençar el geni d’una bona lleteradeta i no, no, no pas, no era clara d’ou, car no es tornava pas truita. Era doncs lleterada. I de suïcidar-se, no cal dir que se n’oblidava tranquil·lament.

Al contrari, postulà per un dels llocs d'eunuc per al serrall del soldà, i en acabat que els metges el toquejaren, i havent demostrat seriositat i rigor, i sobretot la molt calguda manca de collons, el ficaren a prova.

Gairebé tres centes odalisques disponibles al serrall — el soldà essent no solament eixorc, ans impotent i tot — totes, si fa no fot, doncs, verges. Verges, i més no pas de (pseudo-)cigala, car penetrades, cascuna, prou; penetrades, rai; per ditets, nassets, manetes, punyets; bananes, cogombres; carbassons, albergínies; i no cal dir, sobretot, per godomassins i crucifixs de tota mena de mides.

I tot d'una, al cap d'un parell d'anys, totes prenyades doblement per la gràcia de llur déu. Quin déu més capriciós ni carallot ni datpelcul el llur! Quin déu més merda, vós!

I el repel·lent soldà, no cal dir, feliç, que son déu hagués volgut eixoir sos precs. I això sense veure's obligat a furgar gaire en aquells traus tan fastigosos de les donotes, no fa?

Dones pudents de figues promíscues com les del cofí. Una figa es val qualsevol altra figa. Tota figa, si fa no fot, què? Un forat de carn sovint cagat i tot, mal torcat. Massa de poètiques mentides. Tot poema, sobre les figues o no pas, cagueradeta mínima. I au.

Son déu li feia tanmateix la feina. Sempre hi ha un déu o altre qui treballa per a tu, home ric i poderós. Com m'ho dec fer? És que hom m'havia benauradament nascut sortós, o millor, mereixedor. Això.

Hom ha arribat al límit de la malastrugança, vull dir, la benaurança; verament, no es pot pas ésser més feliç.

Amb aqueixes introspeccions i paregudes prolèptiques rucades, cascun dels esclaus esdevingut impetuós psicòpata i, per l'estratègia victoriosa d'un cervell impregnat amb falòrnies molt puerils, així mateix transformat en el veritable senyor del castell, els grans campions ens adormíem als fantàsticament ben guanyats llorers.

Car cert que en les nostres infanteses també ens havíem somiats conqueridors (si més no de conys), però més tard, un pic ben alfarrassada la feinada que la feineta no comportava, potser ens valia més, pensàrem, trobar un altre paperot, esdevindre un personatge alternatiu, en el mateix romanç.

Així, de més a més, damnatge, vós! Adonant-nos-en que el premi de tanta de conquesta al capdavall que era sinó una misèria càrnia pudent i sovint infecciosa, ens vinclàrem, vull dir, inclinàrem, a prendre un rol més tranquil i assegurat, i digne, i bo.

Els qui això de treballar no ens prova gens, i pencar, hom se n'abstén, és clar que poc podem (ni volem) anar gaire lluny.

I, bo i triant la via fàcil, esdevinguérem, no cal dir, cuguços, eunucs, esclaus, llepes, súbdits, i tant; ara, això sí, somiadors, això tampoc no ens ho treia ningú.

I au, prou. Havent covades un fotimeret d'idees i subjectes més o menys abstrusos, i no traient-ne gaire suc, ja sense rancúnies ni allevant culpes a ningú més, els herois ens desvetllàrem.

Les odalisques, vull dir, la totalitat de les cortesanes de la cort qui ens havíem passades per la pedra, pixaven a la

babalà embrions semblants a cireres (mateix color, mateixa mida), i hom es demanava, «Oi, vós, quin xerri més estrany!».

Eren productes remugaires i noümenals, carronyaires i sarcòfags, i abans de ficar's com llurs pares a resoldre els indignes enigmes de la vida i el món per a un altre públic també a hores de llavors ja pràcticament mort per la mateixa mera atrocitat del viure, agafaven les pistoles de llurs sogres, els monstres, els enormes gripaus cendrosos, fantasmals, i se n'embotien els canons a la boca, uns canons que encaraven curosament amunt, i s'hi amollaven el tret definitiu. Au.

):::(

(*Els bessons als ossos dels bessons siamesos semblaven idèntics*.)

...no n'eren pas, però.

Ben analitzats, els ossos d'un i altre bessó lluïen bessons vastament distints.

De fet, els bessons mateixos (diguem-ne, els portadors dels ossos) no s'assemblaven aitampoc gens. Ens demanàvem si no foren impostors i tot.

Els patòlegs els havíem tots dos estesos damunt el marbre de la clínica, a la sala de dissecció, i, bo i fent-los l'autòpsia, n'estudiàvem les característiques íntimes, pel cap baix de l'ADN cap amunt.

Vols-t'hi jugar (ens diguérem) que aquesta mena de mànega elàstica, i flexible, i que lluu tan insistentment, i (si la tocaves) pruu tan insolentment, que uneix la díade més o menys simbiòtica... Que els comunica inextricablement ventre a ventre, de tal faisó que, durant llur llarga vida, no foren, els dos elements, sinó dos infants criminalment emmanillats... Vols-t'hi jugar que és un tub de teixit alienígena? Un tub molt curiós, cal reconèixer, empeltat alhora a l'un i a l'altre d'estranquis, i que en acabat ha anat creixent ensems amb llurs cossos per allò que els restava de vida en aquest 'nostre' planeta al capdavall cada dia més estrany.

Per què no l'analitzem ben analitzat ara que hi som. Amb això ho aclaríem segurament (qui sap) tot.

El tub, el tub. Guaiteu-lo com s'estarrufa, amb el briu de qualque hirsut marcià i tot!

Car on ens havíem d'anar a ficar!

Bo i analitzant el tub de comunicació entre els dos cossos dels fictes bessons, ens trobàvem que el tub era, efectivament, de fet, el personatge de debò, i els dos bessons només part diguéssim del vestuari, o de la decoració al vestuari del personatge.

El tub era, nu, un cuc amb poders especials. Un tub qui ara que l'obríem de dalt a baix, i d'esquerra a dreta, ens ruixava de sucs que ens deterioraven fins a la fosa instantània.

Aviat no érem, el gruix sencer d'analistes, sinó tollets de matèria fumosa al terra del laboratori.

I ara el tub (vet ací!) dansava damunt nostre amb una habilitat astoradora, i sense relliscar mica, de fet al contrari, aprofitant la llefiscositat que no havíem esdevingut, ballava millor encar que no pas en Fred Astaire en les seues artístiques, estètiques, meravellosament coreografiades, molt rítmiques, lliscades damunt les lluents rajoles de les luxoses sales de ball.

Exquisit anatomista, el finíssim en Lluís Garreta havia estat el nostre encarregat mestre, el dissector en cap.

Cal dir que en Llu Garreta de les mans idònies, unes mans que ressuscitaven els morts, era capaç, només ficant les mans al piano, que semblés, com ara màgicament, que l'aparell toqués sol i d'una faisó del tot excel·lent. Potser, entre els entesos no pas gens envejosos, aquella faisó seua era considerada melòdicament insuperable i tot.

Per als infants, sempre ses mans hi eren, faitisses, per a apariar'ls, durant allò que durava un bleix, qualssevol de llurs (més intricades) joguines. I com l'adoraven!

I, mentre eren si fa no fa vives, també, el nostre Llu, enamorava totes les femelles, de totes les edats, i com més granades millor. Les encaterinava de valent amb els seus massatges sensacionals de peu i cames. Totes les dones d'una certa edat i bona voluntat, amigues seues de necessitat. Molt sensitives. Dolços, suaus, orgasmes incessants.

Doncs bé, maleït corc paràsit, o filandre gegantí i extravasat,

vingut qui sap de quin món, precursor de les pudents hordes invasores, desfet pràcticament del tot i tot, encar en Llu conservava l'estilet (l'escalpel, el bisturí, el xi, el raor, quelcom ferri, molt esmolat, potser un dels seus dits màgics i tot) i, en un darrer esforç, assolia d'enfonsar'l (el ferro, el dit ferri) ull avall de la perillosa serp blanca coent i refulgent.

Virolades papallones com ara dibuixades amb guixos policroms, semblaven brollar i llavors espargir's pertot, pregon verd negre forat del cuc enllà. S'escapolien en acabat per les finestres i, sedegues, es veu, de sang, davallaven als carrers, i a caminants i a brontosaures se'ls collaven com pegellides, i els n'engolien a bots i barrals, immensament golafres com exageradotes sanguinyoles. Les sangs, les sangs.

Un dels caminants atacat havia estat arqueòleg i ara s'adreçava, esguerradament, empeltat d'estranys lluents joiells que en realitat eren peces metàl·liques i mecàniques, bo i fugint dels blasmes i el setges letals que rebien de continu, i no cal dir que molt perillosament, els pocs supervivents.

Una set ferotge l'assaltava i s'atansava al molsut Aiguaneix de les Delitoses Mels, a xarrupar-hi ardorosament, quan qualcú, part darrere, l'eixorivi amb una terrible puntada als collons.

Amb esgarrifaó, com si de sobte li convingués força escalfor, es volgué desarrapar de les antigues i novelles cabòries, i per això s'havia ficat, també ell, en la foscor d'una sala d'espectacles.

Lacrimògenes atrocitats s'hi esqueien. S'hi escruixen certes

desconegudes, assegudes no gaire lluny, quan absorbeixen les fictes passions que tenen lloc a l'escenari, on els antropòfags exquisits, de primer no t'esterilitzaven, i en acabat t'engreixaven, abans de no coure't (rostir't) en anacròniques graelles.

Quin bon berenar no els forneixes llavors. Prou pots! I prou poden, és clar.

Les jovencelles reunides, els delicats trets incorporats a llurs visatges ara espurnejaven, adés espetegaven, i de sobte s'enlletgien amb desdenys, o altrament, desimbolts, refocil·laven. Eren tot un mapa d'emocions que, en aquelles hores desvagades, per al bon arqueòleg. era una delectable manera de despendre l'estoneta. S'havien entretingudes al magatzem (sobretot la secció amb viandes sanguinolentes) esguardant-hi, compassives, el gruix de begudes suspectes o les carns i el caps dels sacrificats. Era un magatzem adossat al cementiri.

Fins que, a bots i a empentes, i esbarriats en hordes invasores, els antropòfags no les conquerien. Els seductors espectres vinguts d'enjondre (qui sap on) es treien de les mànigues (llur forma mateixa, com prou hem dit, era de mànega o de molt dúctil tub) sèries i sèries inexhauribles d'enganyívols esquers, i les jovencelles (com sempre) hi picaven; com hi picaven, pobrissones!

Assolit el silenci idíl·lic, catàrtic, de la fi del programa, encar esqueixadament rabits, els espectadors sobrevivents ens enfonsàvem llavors al fosc pou del pensament, i sabíem que, aplicant-nos-hi de ferm, de tot enigma, ens n'eixiria tard o d'hora la justa resposta.

En els conforts molt sumptuosos del vertigen epistemològic,

ens empenyoràvem mútuament palimpsests, proïsme catacrèsticament esdevingut com ara inspirat estol de colibrís, i burxàvem amb els becs en les fórmules mantes de cops esborrades i reguixades, i hi passàvem l'adreçador, i del tritlleig dels encenalls que queien, metàl·lics, a terra, en deduíem que els cucs eren anorcs i doncs eixorcs, i que no durarien a ca nostra pas gaire, i que llurs naus, fallides, per traïdories mal definides, i esclatades entre rots de coragre i pets de faves rai, s'eixarreirien com velles tavelles, i dins, els tubs invasors, en una agonia d'ídols xarons als carrinclons templets desballestats, peririen ridículament.

—Abolíssim tota humilitat — cridàrem, erístics, els quatre carallots supervivents.

—Prou som immortals, recony!

Tot això, és clar, abans també no l'espitxéssim, com un instant abans l'heroic arqueòleg no l'espitxava, i, dellà els eons, en un període antiquíssim, el llegendari Llu Garreta de les mans tan collonudes igualment no féu, si fa no fa.

):::(

(*Que qui hi érets? Hi érets el rei.*)

Em vaig despertar jagut a un llit estret, i no sabia pas on era ni qui era.

Vaig veure-hi llavors un soldat jove qui remenava flascons

damunt una tauleta, i li vaig demanar, —On soc?

—On ets? A l’hospital militar.

—Què hi faig?

—Què hi fas? No acabar de morir-te, supòs.

—De què m’hauria de morir?

—Collons, del càncer a les tripes. Els cirurgians te’n treuen bocins i bocins, fastigosos budells i què ho sé jo, i ell, res, continua rosegant com un malparit.

—Ah. I d’on vinc? Ho saps?

—D’on vens? Del carrer, d’on vols vindre?

—Què hi feia?

—On?

—Al carrer, fora, al món? Qui hi era?

—Que qui hi érets? Hi érets el rei?

—El rei? Te’n fots. Vols dir, un rei de debò? O un rei d’opereta? M’entens?

—Un rei com un altre. Incapaç, supòs. Per això la revolució decapitava tota la família reial.

—Una revolució? De dreta? D’esquerra?

—M’han dit que a l’hospital terminal, de política, re.

—Tant se val, és clar. Però dius que els guillotinaren. I jo? Per què...?

—Tu? Van pensar que, tan malalt, no fora ètic. Això rai. Tantost no et guareixis, t'escapçaran.

—Quina alternativa, oi? És això allò que en diuen 'paradoxa'? O 'dat pel cul per les dues banyes del mateix dilema'? Tantost no em guarís, m'escapçaven. Ara, sense guarir, el càncer molt dolorós m'anirà, sense respit, rosegant les entranyes. Galdós. Una tria amb trampa. El foc i les brases. Triïs allò que triïs, prou triaràs malament.

—La vida, tu. Tothom es fa fotre d'una manera o altra.

—I els cirurgians i els anestesistes, no sembla pas que en sàpiguen gaire, oi? Amb cada operació... Quantes me n'han fetes? Ho saps?

—No.

—Potser aqueixa era la primera. En obrir els ulls, no me'n recordava de re. Com si acabés de néixer.

—Caldria comptar les cicatrius al ventre. No ho recoman pas. Tots els emplastres de fa pocs dies... La sangassa...

—Dies? Quants de dies no he passats en coma?

—Home, en coma; no diria pas tant; dormint sense deixondir-te...

—Tot és que de bons agalius, cap, gens. Cap possibilitat de millora. Ni de descens de la dolor... Les terribles punxades. I

cada operació que em disminueix i m'afebleix.

—Millor, home. Així, a l'hora que el tallin el cap, de tu, no en romandrà gaire.

—Tens raó. Potser serà un alleujament i tot. Em recomanes que els enganyi i els digui que jo rai, que guarit del tot? Que endavant amb l'execució, que ja hi faré un bon somriure i tot, i que llavors el sanguinari públic satisfet d'allò més?

—No. No hi voldran somriures. Això tampoc no fora ètic de la teua part. Fora de traïdor.

—Doncs sí que farem goig...

—Solemne, et voldran; donant tota la raó al poble.

—Els reis no n'endevinem mai ni una.

—Destí merdós, cal reconèixer.

—Escolta, noi. I si em mor al llit ara mateix? Això sí que fora enganyar'ls tots plegats, que no?

—Ni ho pensessis. Per què et vols morir?

—Ah. Vols dir... No pas que ho diguis, és clar... Però potser el pensament, puteta, se t'escapoleix, com un fumet que et sortís de la coroneta...

—Què? Què dius? Les medecines et fan delirar...

—Una altra revolució. La revolució de la reacció que em recobrés i em recoronés? Allò que el darrer que es perd és l'esperança...

—Quines bestieses! D’aquesta no en surts pas viu.

—Qui en surt mai? Ni d’enlloc?

—No és indret un hospital militar, ens han dit, per a discórrer sobre les qüestions últimes. Optimisme, cal, i anar tirant.

—On vas...?

—Tinc d’altres feines...

—No em dius com em dic? Espera’t! No em dius com em dic...? Atura’t! Soldat! Soldat!

):::(